

Οι μαζικοί λαϊκοί αγώνες το μόνο φως

απέναντι στον σκοτεινό χειμώνα που φέρνει το σύστημα

1/9/2022, ξημερώματα: Μαζική συγκέντρωση έξω από το εργοστάσιο της «Μαλαματίνα»

Σε μεγάλη αναταραχή βρίσκεται ο πλανήτης, με τους λαούς και τους εργάτες να αντιμετωπίζουν άγριες καταστάσεις και εφιαλτικές προοπτικές. Στο έδαφος των αδιεξόδων που γεννά και οξύνει το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, αναπτύσσεται ένας λαβύρινθος αντιθέσεων που αλληλεπιδρούν σε όλα τα ζητήματα και σε ολόκληρο τον κόσμο. Από τη ΝΑ Ασία και τον Ειρηνικό ως τις χαινούσες πληγές των Βαλκανίων που σκαλίζονται ξανά. Και από τη Νότια Αμερική ως την αιμορραγούσα Μ. Ανατολή και την εύφλεκτη ΝΑ Μεσόγειο.

Καρδιά όλων αυτών των ανταγωνισμών και εκρήξεων είναι τα ματωμένα εδάφη της Ουκρανίας. Εκεί όπου η μεγαλύτερη πολεμική μηχανή του κόσμου, οι ΗΠΑ, επιχειρούν για δεύτερη φορά, μετά τον Ομπάμα, να λύσουν τον γόρδιο δεσμό, εξουθενώνοντας τον μεγάλο στρατηγικό αντίπαλό τους, τη Ρωσία. Εκεί όπου η ιμπεριαλιστική Ρωσία αποφάσισε με πολεμική εισβολή που ξεπέ-

ρασε ήδη τους 6 μήνες να υπερασπιστεί με τα όπλα τις κόκκινες γραμμές των δικών της συμφερόντων και επιδιώξεων. Το αδιέξοδο που έχει διαμορφωθεί σε αυτή την πολεμική σύγκρουση, που από τη μια έχει τη Ρωσία και από την άλλη τους «αντιπροσώπους» της Δύσης και βασικά των ΗΠΑ, βαθιάειν και παράγει συνέπειες και επιδράσεις σε όλα τα ζητήματα και μέτωπα. «Οι ΗΠΑ δεν μπορούν να μην νικήσουν και η Ρωσία δεν μπορεί να ηττηθεί» είναι μια απόδοση αυτού του αδιεξόδου, που παράγει κιόλας τους πιο επικίνδυνους ιμπεριαλιστικούς τυχοδιωκτισμούς, όπως τον βομβαρδισμό με την υπόδειξη-καθοδήγηση της Δύσης του ατομικού σταθμού της Ζαπορίζια! Ή όπως την «εκκρεμότητα» που έχει ανοίξει η παρέμβαση των ΗΠΑ μέσω Λιθουανίας στον ρώσικο θύλακα του Καλίνινγκραντ, μια εκκρεμότητα που αποτελεί εν δυνάμει θρυαλλίδα γενικευμένου πολέμου!

Φτώχεια, πείνα, εξαθλίωση, άγρια εκμετάλλευση, εκτίναξη της καταπίε-

σης και της κοινωνικής βαρβαρότητας έφεραν ήδη και φέρνουν πολύ περισσότερο αυτές οι εξελίξεις στους λαούς και την εργατική τάξη, ενώ και για τα μικρομεσαία κοινωνικά στρώματα επιτείνονται οι όροι της προϊούσας καταβύθισής τους. Με αυτά τα δεδομένα, το σύστημα κάνει επίσημη αφήγησή του την κόλαση που διαμορφώνει για την πολύ μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία. Το διάγγελμα Μακρόν για «το τέλος της αφθονίας και της ανεμελιάς» δεν είναι μόνο προκλητικό για τους εργάτες και τους λαούς που ζούσαν έτσι κι αλλιώς με το αγκομαχητό της επιβίωσης. Αλλά κυρίως είναι η επίσημη διακήρυξη για το εφιαλτικό αύριο που διαμορφώνεται, με τη συνέργεια, βέβαια, των ιμπεριαλιστών -αλλά και όλων των καπιταλιστικών δυνάμεων- της «πολιτισμένης Ευρώπης», που βρίσκονται και πάλι -θέλοντας και «μη»- στην πρώτη γραμμή των συντλεσετών που εγκληματούν ενάντια στην ανθρωπότητα.

συνέχεια στη σελ. 2

Για να ζήσουμε πρέπει
να αγωνιστούμε!
Όλοι στη διαδήλωση
ενόψει ΔΕΘ
Σάββατο 10 Σεπτέμβρη,
6 μ.μ. Καμάρα

σελ. 6

Ελληνοτουρκικά - Επίσκεψη Μενέντεζ
Ο απεσταλμένος του αμερικανικού
ιμπεριαλισμού και οι «επικύψεις»
κυβέρνησης και αστικής τάξης

Κανείς δεν περίμενε κάτι διαφορετικό. «Μετά φανών και λαμπάδων» υποδέχθηκε η άρχουσα τάξη της χώρας μας και η κυβέρνησή της το επιφανές στέλεχος των ιμπεριαλιστών πατρónων της.

σελ. 7

Με τουρνικέ η υποδοχή
των φοιτητών στα πανεπιστήμια

Όλη η βεντάλια των ζητημάτων
για το νέο εξάμηνο

Με τη γνώριμη θρασύδειλη τακτική, η κυβέρνηση μέσα στο καλοκαίρι με τις σχολές κλειστές προχώρησε στην τοποθέτηση των πρώτων τουρνικέ στους χώρους της Πρυτανείας του ΑΠΘ.

σελ. 15

Μαλαματίνα

Οι απεργοί δείχνουν τον δρόμο
σε όλους τους εργαζόμενους!

Η κυβέρνηση και η εργοδοσία
απαντά με τρομοκρατία

Συνέντευξη με τον πρόεδρο
του Σωματίου Εργατοϋπαλλήλων,
Γιάννη Φραγγίδη

«Εχουμε στο πλευρό μας
την αλληλεγγύη
από την κοινωνία!»

σελ. 12,13

Ουκρανία

Εφτά μήνες πολέμου
Η σύγκρουση βαθιάειν, οι κίνδυνοι αυξάνονται

σελ. 20

Στις 16 Σεπτέμβρη
δικάζονται εξ αναβολής
οι 62 συλληφθέντες
στις 6 Δεκέμβρη του 2020

Δικάζεται το δικαίωμα
στη διαδήλωση
και τον αγώνα!

Οι μαζικοί λαϊκοί αγώνες το μόνο φως απέναντι στον σκοτεινό χειμώνα που φέρνει το σύστημα

συνέχεια από σελ. 1

Μπροστά σε «σκοτεινό» χειμώνα

Θα έχει ρεύμα, θέρμανση, φαγητό ο λαός μας τον ερχόμενο χειμώνα; Το ερώτημα δεν είναι καθόλου «υπερβολικό», αν πάρουμε υπόψη μας και τα «πριν» και τα «αφού». Αν πάρουμε υπόψη μας ότι ήδη τους προηγούμενους μήνες, αλλά και τον προηγούμενο χειμώνα, όλα αυτά δεν ήταν καθόλου δεδομένα -ή, όπως η θέρμανση, ήταν και ανύπαρκτα- για σημαντικά και μεγάλα κομμάτια του λαού. Αν πάρουμε υπόψη μας ότι η μεγάλη «επιτυχία» του τουρισμού στο φετινό καλοκαίρι θεμελιώθηκε στη χειρότερη από ποτέ καταλήστευση και εκμετάλλευση των εργαζόμενων στα τουριστικά κάτεργα, που αντιμετωπίζουν τον ερχόμενο χειμώνα φτωχότεροι από πέρυσι! Αν πάρουμε υπόψη μας ότι συνολικά η άγρια καπιταλιστική επίθεση, η γενικευμένη αντιλαϊκή πολιτική, η διαρκής κλιμάκωση των χτυπημάτων στο δικαίωμα στην περιθαλψη και σε όλα τα κοινωνικά δικαιώματα όλο το τελευταίο διάστημα έχουν σωρεύσει πολλά περισσότερα αδιέξοδα και προβλήματα στις εργατικές και λαϊκές οικογένειες.

Συνεπώς, και ενώ ο λαός βρίσκεται σε πολύ χειρότερη θέση φέτος από ότι πέρυσι, καλείται να αντιμετωπίσει τρομακτικές αυξήσεις στα πιο στοιχειώδη είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης, σε μια χώρα παράρτημα των μονοπωλίων, που δεν εξασφαλίζει τίποτε για τη ζωή του. Σε μια χώρα που το μόνο που έχει «εξασφαλίσει» και «εγγυηθεί» είναι πως αποτελεί βάση της πολεμικής εξόρμησης των ΗΠΑ-NATO και πολιτικοδιπλωματικό εργαλείο των ιμπεριαλιστικών επιδιώξεων τους στην περιοχή! Σε μια χώρα που σύμφωνα με τους κρατούντες «υπερασπίζεται τα σύνορά της», εξοντώνοντας πρόσφυγες -ακόμα και μικρά παιδιά- και χύνοντας εθνικιστικό δηλητήριο για τον λαό της Τουρκίας και όλους τους γειτονικούς λαούς, την ίδια ώρα που είναι ξέφραγο αμπέλι για τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές, που προωθούν αλλαγές συνόρων και μακέλες των λαών! Σε μια χώρα που η «φροντίδα» για τον λαό μετριέται στα κλεμμένα από τη φοροληστεία δισ. ευρώ, που θα πάνε στις τσέπες των μεγαλοκαρχαριών για να πληρωθεί η κιλοβατώρα

στα 80 λεπτά, αφού τάχα «καταργήθηκε» η ρήτρα αναπροσαρμογής! Σε μια χώρα που «πίσω» από τα διαλυμένα σχολεία και νοσοκομεία, «πίσω» από τον πεινασμένο εργάτη και τον συμβασιούχο εργαζόμενο που απολύθηκε και ψάχνει «δουλειά» για 2-3 ευρώ την ώρα, «πίσω» από τον συνταξιούχο που δεν μπορεί να αγοράσει ούτε τα φάρμακά του, «πίσω» από όλα αυτά, γίνεται το πάρτι και ο καυγάς των μεγαλοαστικών τζακιών για το ξεκόκλισμα των δισ. από το «Ταμείο Ανάκαμψης». Δηλαδή, για την «αντιπαροχή» της λεηλασίας της χώρας και των δικαιωμάτων του λαού, αλλά και για τη νέα «αναπροσαρμογή» που προϋποθέτουν οι εκταμιεύσεις των δόσεων, που θα οδηγήσει σε πιο βαθιά και εκτεταμένη ενεργειακή και οικονομική υπαγωγή της χώρας στα δυτικά μονοπώλια.

Με όλα αυτά τα δεδομένα, αλλά και όσα κυοφορούνται τώρα από την ένταση της κρίσης και των αδιεξόδων, το ερώτημα για τον «σκοτεινό» χειμώνα είναι πολύ πραγματικό. Η κυβέρνηση της ΝΔ -αλλά και συνολικά το επίσημο πολιτικό προσωπικό- προσωρινά το «αφήνουν στην άκρη», όντας απασχολημένοι και βυθισμένοι στη δίνη των υποκλοπών. Εξάλλου, ούτε η κυβέρνηση ούτε τα άλλα αστικά κόμματα δεν έχουν τίποτε άλλο να δώσουν παρά μόνο αντιδραστικές απαντήσεις στο ερώτημα αυτό. Προς το παρόν, επικρατεί το δόγμα «τέρμα τα δικαιώματα, θα ζείτε με επιδόματα», αλλά και αυτά, όπως προαναγγέλλει ο Μητσοτάκης, θα είναι «με μέτρο». Σε κάθε περίπτωση η -χωρίς ανακοινώσεις και καμπάνιες- συσκότιση που έχει αρχίσει να γίνεται σε κεντρικές λεωφόρους και σε δρόμους της Αθήνας είναι προάγγελος της «σκοτεινιάς» που έχει να αντιμετωπίσει και να αντιπαλέψει ο λαός μας.

Ποιος και γιατί προκάλεσε τη δίνη των παρακολουθήσεων;

Η δίνη των υποκλοπών είναι, λοιπόν, το ζήτημα των ημερών και δεν αποκλείεται να αποτελέσει καταλυτικό παράγοντα των πολιτικών εξελίξεων. Ήδη όλα και χωρίς καμιά εξαίρεση τα κόμματα της κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης συνέπραξαν σε αντικυβερνητικό μέτωπο, ψηφίζο-

ντας την πρόταση του ΠΑΣΟΚ για εξεταστική επιτροπή. Ταυτόχρονα και παράλληλα εντός της ΝΔ και συνολικά σε δυνάμεις γύρω από την κυβέρνηση, εξελίσσονται αποστάσεις και διαφοροποιήσεις. Καραμανλής και Σαμαράς απείχαν από τη σχετική συζήτηση στην ολομέλεια της Βουλής, στελέχη της επιρροής τους βάλλουν κατά του Μητσοτάκη, ενώ η «Καθημερινή» ήδη από τα μέσα Αυγούστου παρουσάζει ρεπορτάζ σύμφωνα με το οποίο «7-8 ακόμα πολιτικοί παρακολουθούνταν από την ΕΥΠ», για το οποίο δεν έχουν ακόμα δοθεί απαντήσεις από το Μαξίμου. Με αυτά τα δεδομένα, δημοσιοποιούνται ήδη σενάρια που φτάνουν ως την εκδίωξη Μητσοτάκη από την πρωθυπουργία και την αντικατάστασή του από άλλον πρωθυπουργό, διατηρώντας την παρούσα Βουλή χάριν και της διαβόητης «πολιτικής σταθερότητας».

Με τόσο αναταραχή και με τα ποτάμια «οργής» σύσσωμης της αντιπολίτευσης που ζητάει «αλλαγή» έως και «εκδημοκρατισμό» του θεσμικού πλαισίου των... παρακολουθήσεων «ξεκινείται» το εύλογο και κρίσιμο ερώτημα: Ποιος και με ποιους στόχους προκάλεσε όλη αυτή τη δίνη; Πώς και γιατί «αποκαλύφθηκε» η παρακολούθηση του Ανδρουλάκη, έτσι ώστε η κυβέρνηση να υποχρεωθεί να την αναγνωρίσει και ο Μητσοτάκης να οδηγήσει σε παραίτηση τα δύο δικά του στελέχη;

Για μας, είναι βέβαιο ότι τέτοια γεγονότα δεν γίνονται τυχαία ή από αβλεψίες. Ότι ακόμα και μια αβλεψία μπορεί να διορθωθεί έγκαιρα και πριν το θέμα πάρει διαστάσεις. Από ποιον να διορθωθεί; Από τα κέντρα που ελέγχουν αυτά τα... ιδρύματα, που έχουν φτιαχτεί για να παρακολουθούν τους πάντες και μέσα στους πάντες είναι οπωσδήποτε το ανώτατο πολιτικό προσωπικό. Εξάλλου, μέσα στον αχό των ημερών έγινε υπενθύμιση της περίπτωσης παρακολούθησης του Καραμανλή (για την οποία 4 υπουργοί του είχαν υποδείξει επισήμως σε συνέντευξη τύπου ως υπεύθυνο την αμερικανική πρεσβεία), η οποία μάλιστα συνοδεύεται από σχέδιο ή και απόπειρα δολοφονίας του! Ο ίδιος ο Μητσοτάκης στη Βουλή ανακοίνωσε ότι παρακολουθού-

νταν το τηλέφωνό του επί κυβερνήσεως ΣΥΡΙΖΑ! Έτσι γίνεται σε χώρες σαν την Ελλάδα, σε χώρες εξαρτημένες σε πολλούς προστάτες! Δηλαδή, σε χώρες που το πολιτικό προσωπικό της κυβέρνησης και των άλλων κομμάτων του συστήματος πρέπει να ελέγχεται με κάθε τρόπο και διαρκώς, ώστε κάθε στιγμή να κρίνεται και να κατευθύνεται κατά πως χρειάζονται τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά. Και είναι προφανές ότι στη σημερινή πολεμικού χαρακτήρα γεωπολιτική κατάσταση στην περιοχή, υπάρχουν πολλοί λόγοι που μπορούν να προκαλέσουν αντιπαράθεσεις μεταξύ των δυτικών ιμπεριαλιστικών κέντρων που έχουν διευθυντικό ρόλο εντός της ΕΥΠ και των άλλων κέντρων χαφιεδισμού που λειτουργούν στη χώρα.

Εξάλλου, η τρέχουσα πολιτική φιλολογία που επιδιώκει να ορίσει το ζήτημα ως «εσωτερικό» και να «απαλλάξει» τον ξένο παράγοντα προσπερνά, επίσης, μια σειρά άλλα δεδομένα. Προσπερνά το ότι το ζήτημα «ξεκίνησε» από το Ευρωκοινοβούλιο, το ότι τροφοδοτήθηκε και «διεθνοποιήθηκε» κύρια από ναυαρχίδες του ευρωπαϊκού τύπου και ότι είναι μηχανισμός της ΕΕ αυτός που θα έρθει να «ελέγξει» την ΕΥΠ. Είναι, επίσης, γεγονός ότι μετά τη «διεθνοποίηση» του ζητήματος από ευρωπαϊκές δυνάμεις, στο παιχνίδι μπήκαν και αμερικάνικες εφημερίδες.

Το γιατί και με ποιους στόχους άνοιξε το ζήτημα αυτό με προφανή στόχο πριν από όλα τον ίδιο τον Μητσοτάκη, μένει να το δούμε από τις εξελίξεις που θα ακολουθήσουν. Όπως, επίσης, μένει να δούμε αν η αντιπαράθεση θα κλιμακωθεί ή αν θα διαμορφωθεί ένας συμβιβασμός μεταξύ των συγκρουόμενων κέντρων, που θα οδηγήσει στο να μαζευτεί και να κλείσει με κάποιο τρόπο το ζήτημα.

Όλα αυτά τα γνωρίζει η «αγανακτισμένη» αντιπολίτευση των ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ και Σία. Εξάλλου, η αντιπολίτευση (αλλά και οι δυνάμεις που διαφοροποιούνται εντός της ΝΔ) από τα ξένα κέντρα που αποκάλυψαν το ζήτημα παίρνει ενεργή θέση και οδηγίες για το πόσο και πώς να «αγανακτήσει». Και από τη μια, μαθαίνει ακόμα περισσότερο και από πρώτο χέρι ποια είναι τα πραγματικά αφεντικά,

Κοινοβουλευτικός «αγώνας» και κοινοβουλευτικές αυταπάτες

Η κλιμάκωση της επίθεσης στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις του λαού και της εργατικής τάξης συνοδεύεται από την ένταση της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής.

Σε αυτό το πλαίσιο, με την υποχώρηση του λαϊκού-εργατικού-νεολαϊστικού κινήματος, το αστικό κράτος και όλες οι κυβερνήσεις που το διαχειρίστηκαν κατοχύρωσαν ΚΑΙ νομικά την ανεξέλεγκτη δράση της ΕΥΠ, είτε με πολιτικό της προϊστάμενο το υπουργείο Δημόσιας Τάξης ή Προστασίας του Πολίτη, είτε το Μέγαρο Μαξίμου και τον Πρωθυπουργό.

Η νομική κατοχύρωση της περιστολής και κατάργησης δημοκρατικών δικαιωμάτων, και η ανεξέλεγκτη δράση της ΕΥΠ

αποτελούν έκφραση και αποκρυστάλλωση του διαμορφωμένου ταξικού συσχετισμού δύναμης. Δεν είναι μια «αυταρχική» ή «παρακρατική εκτροπή».

Για τις δυνάμεις που αναφέρονται στην κομμουνιστική και επαναστατική αριστερά, η αλλαγή του συσχετισμού δύναμης υπέρ της εργατικής τάξης και του λαού συντελείται στο πεδίο της ταξικής πάλης και των λαϊκών αγώνων. Συγκροτώντας εστίες αντίστασης και διεκδίκησης ενάντια στα μέτωπα της επίθεσης, συμβάλλοντας στην ανασυγκρότηση του εργατικού-λαϊκού κινήματος. Με τον αγώνα για την κατάργηση των αντιδημοκρατικών νόμων και την υπεράσπιση και διεκδίκηση δημοκρατικών δικαιωμάτων.

Για τις δυνάμεις του ρεφορμισμού τα πράγματα τίθενται με διαφορετικό τρόπο. Προφανώς ο μηχανισμός και η δράση της ΕΥΠ δεν επιτρέπει την άνεση και την ευκολία με την οποία εξεστομίζονται τα περί «εκδημοκρατισμού» διαφόρων μηχανισμών του κράτους, από τα σώματα ασφαλείας μέχρι τη δικαστική εξουσία. Άλλωστε το ζήτημα του «εκδημοκρατισμού» το ανέλαβαν από κοινού ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ, πιέζοντας πολιτικά τόσο το ΚΚΕ, όσο και δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Ωστόσο, εν μέσω παρατεταμένης προεκλογικής περιόδου, ανοίγει ξανά διάπλατα η πόρτα των αυταπατών, κοινοβουλευτικών και άλλων.

Η ηγεσία του ΚΚΕ, αρκετά μετρημένη,

παρά το γεγονός ότι βρέθηκε στο στόχαστρο των υποκλοπών, εξαντλεί την «αγωνιστικότητά» της στα κοινοβουλευτικά όρια. Μπορεί το νομοθετικό πλαίσιο που επιτρέπει την ανεξέλεγκτη δράση της ΕΥΠ να μη «διορθώνεται, αλλά ανατρέπεται», ωστόσο στην «Εξεταστική Επιτροπή και σε όλες τις κοινοβουλευτικές διαδικασίες, το ΚΚΕ θα κάνει ό,τι περνά από το χέρι του για να αποκαλυφθούν -όσο φυσικά αυτό είναι δυνατό, γιατί εμείς δεν τρέφουμε αυταπάτες- οι πτυχές όλων αυτών των υποθέσεων». Προειδοποιεί ότι «ως ΚΚΕ, δεν έχουμε κάτσει με σταυρωμένα τα χέρια. Έχουμε συγκεντρώσει στοιχεία για αυτή την πολύχρονη και πολύ σοβαρή υπόθεση...», ενώ ζητάει «Να εξεταστεί και να διε-

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

«ποιοι κυβερνούν αυτό τον τόπο». Από την άλλη, συγκροτεί μια πολιτική γραμμή «λαϊκής χρήσης» εμετικά φαρισαϊκή. Ούτε λίγο ούτε πολύ, «ζητούν» μια... διαφανή ΕΥΠ! Ζητούν να μαθαίνει ο (κομμουνιστής, αγωνιστής, απεργός...) παρακολουθούμενος ότι παρακολουθούνταν, όταν τελειώνει η παρακολούθησή του! Όλα αυτά τα εξωφρενικά «φιλολαϊκά και δημοκρατικά» επινοήματα επιστρατεύονται για να μένουν στο απυρόβλητο τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά τους και για να καμώνονται στον λαό πως κάτι πράγματι ζητούν! Και στην πραγματικότητα αυτό που «ζητούν» δεν είναι άλλο από τη «νομιμοποίηση» και την αποδοχή στη συνείδηση του λαού και της νεολαίας όλων των μηχανισμών και των δυνάμεων που τον καφειδίζουν, τον τρομοκρατούν και τον καταστέλλουν!

Από κοντά σε όλους αυτούς και η ηγεσία του ΚΚΕ, πιο «γενναία», ζητά να «καταργηθεί όλο το αντιδημοκρατικό θεσμικό πλαίσιο»! Δηλαδή, δεν λέει λέξη για την ταμπακιέρα, για αυτό που πραγματικά έχει απέναντι του ο λαός. Και επαναλαμβάνει την πάγια για το κόμμα αυτό διαστροφή του ζητήματος: στη θέση της ανάγκης για μαζική λαϊκή πάλη για την ανατροπή των μέτρων της φασιστικοποίησης (από τον νόμο Χρυσοχοϊδή για τις διαδηλώσεις ως την πανεπιστημιακή αστυνομία, τον νόμο για το άσυλο και τον νόμο Χατζηδάκη που καταργεί τον αγωνιστικό συνδικαλισμό...) μπαίνει το προεκλογικό πρόγραμμα του ΚΚΕ, που αν υποστηριχθεί στις κάλπες θα... φέρει δημοκρατία παντού!

Στη διαστροφή της πραγματικότητας με όρους κοινοβουλευτικού κρετινισμού έσπευσαν να συμβάλλουν και δυνάμεις του αριστερού εξωκοινοβουλίου, οι οποίες «αίφνης» ανακάλυψαν ότι «ήρθε η ώρα να ξηλωθεί το καθεστώς των παρακολουθήσεων» (!!) για να καταλήξουν στο ατράνταχτο και επίσης πάγιο για αυτές τις δυνάμεις... δημοκρατικό αίτημα: «Κάτω η κυβέρνηση-εκλογές». Αναρωτιόμαστε αν δεν βρέθηκε κανείς από τους υπογράφοντες να προβληματιστεί «ποιος την έφερε αυτή την ώρα» (του τέλους των παρακολουθήσεων...) και να ανησυχήσει που αυτός ο «ριζοσπαστισμός» βρίσκεται τόσο κοντά στην ουρά των πολιτικών του ΣΥΡΙΖΑ και του ΠΑΣΟΚ...

Στον δρόμο των εργατών της Μαλαματινίας!

Τις ίδιες μέρες που σύσσωμη η αντιπολίτευση «αγωνιούσε και αγωνιζόταν» για τη «δημοκρατία» στη χώρα, λιγότεροι από εκατό εργάτες που επιμένουν να απεργούν και να διεκδικούν το δικαίωμα στη δουλειά και στη μαζική πάλη, ήταν αρκετοί για να βάλουν τα πράγματα στην (ταξική) θέση τους! Ολόκληρος ο κρατικός και εργοδοτικός μηχανισμός ενεργοποιήθηκε για να τους χτυπήσει ωμά, μαρτυρώντας αν όχι τον φόβο, τουλάχιστον την έγνοια του συστήματος. Τον φόβο και την έγνοια οι εκατό να μην γίνουν χιλιάδες και εκατοντάδες χιλιάδες που θα παλεύουν εκεί που μπορούν να κερδίσουν και για αυτά που μπορούν να κατακτήσουν.

-Στον δρόμο, στην απεργία, στη διαδήλωση, μακριά από τις λογικές αναμονής για το αν θα «φύγει ο Μητσοτάκης», για το πότε θα στηθεί το εκλογικό παραβάν.

-Παλεύοντας για μόνιμη και σταθερή δουλειά, για συλλογικές συμβάσεις με αυξήσεις στους μισθούς στο κόστος ζωής, για το δικαίωμα στην οργάνωση και στη μαζική πάλη, μακριά από αυταπάτες και απάτες για τη δυνατότητα του συστήματος να «αυτοκαθαρθεί» και να μεταρρυθμιστεί.

Αυτός είναι ο δρόμος που «γεννά» η βαρβαρότητα του συστήματος ως τη μόνη πραγματική απάντηση στον σκοτεινό χειμώνα, στη σκοτεινή εποχή που φέρνει στον λαό μας και στους εργάτες το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Αλλά αυτός ο δρόμος δεν θα ξετυλιχτεί «μόνος του» απέναντι στον δοσμένο καταθλιπτικό πολιτικό συσχετισμό. Χρειάζεται πολιτική γραμμή και πάλη που θα τον εμπνέει και θα εμπνέεται από αυτόν. Χρειάζεται πολιτικούς φορείς, πρωτοβουλίες κοινής δράσης και δυνάμεις που θα στηρίζουν αυτό τον δρόμο, γιατί θα στηρίζονται σε αυτόν και μόνο σε αυτόν και στις δυνάμεις που αυτός παράγει. Σε αυτή την υπόθεση παλεύουμε, για αυτή την υπόθεση καλούμαστε να εμπνεύσουμε και να στρατεύσουμε λαό και νεολαία!

ρρευνηθεί από την Εξεταστική Επιτροπή, που συμφωνούμε να συσταθεί, με βάση και την πρόταση του ΠΑΣΟΚ/ΚΙΝΑΛ, κάθε περίπτωση συνακρόασης και υποκλοπής σε βάρος του ΚΚΕ, με βάση και τα στοιχεία που έχουν συγκεντρωθεί από τη Δικαιοσύνη».

Από την άλλη, για πολλές από τις οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς είναι κοινός ο στόχος για «διάλυση της ΕΥΠ με τη σημερινή της μορφή»! Μάλλον υπάρχει και κάποιο σχέδιο για μια άλλη μορφή της ΕΥΠ που σε δεύτερο χρόνο θα δημοσιοποιηθεί... Παράλληλα, οι υποκλοπές αποτέλεσαν το κεντρικό πολιτικό ζήτημα για προεκλογικές ζυμώσεις. Ενδεικτικά: «Η κυβέρνηση Μητσοτάκη πρέπει να πέσει!... Για να ξηλωθεί μαζί με την κυβέρνηση, και όλο το πλαίσιο δημοκρατικής ερήμου που επιχειρεί να επιβάλει...να δημιουργηθεί η βάση για τη συγκρότηση μιας κεντρικής πολιτικής πρότασης του χώρου αυτού» δηλώνει ξεκάθαρα η ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ. Κάτω από το αίτημα «να πέσει η κυβέρνηση», που αποτέλεσε το κεντρικό στίγμα της διαδήλωσης στις 25/8 στην Αθήνα, συσπειρώθηκαν 16 πολιτικές οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και το ΜΕΡΑ25. Εκτός ότι αποτελεί την αποθέωση των κοινοβουλευτικών αυταπατών, ταυτόχρονα το συγκεκριμένο αίτημα, τη δεδομένη στιγμή, ρίχνει νερό στο μύλο των ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ.

Είναι τουλάχιστον αφέλεια να θεωρεί κάποιος ότι μπορεί να αξιοποιήσει τις κόντρες στο αστικό μπλοκ σε συνθήκες υποχώρησης του λαϊκού κινήματος, την ώρα που βαθαίνει η ιμπεριαλιστική εξάρτηση της χώρας, η οποία έχει μετατραπεί σε πεδίο ανταγωνισμού των μυστικών υπηρεσιών ιμπεριαλιστικών κρατών. Και είναι, συνειδητή ή ασυνείδητη, αναχώρηση από το πεδίο της πραγματικής πάλης, της συγκρότησης κινήματος που θα υπερασπιστεί και θα διεκδικήσει τα λαϊκά δικαιώματα που σαλαπατά βάναυσα το σύστημα της εκμετάλλευσης.

Αποψη

Με την πρωτοβουλία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου να ενημερώσει στα τέλη Ιουλίου τον Ανδρουλάκη ότι στο κινητό του είχε εγκατασταθεί το κακόβουλο λογισμικό Predator, άρχισε να ξετυλίγεται το κουβάρι των υποκλοπών και των παρακολουθήσεων. Ακολούθησε η αποκάλυψη της περίφημης νόμιμης επισύνδεσης και σήμερα τα ΜΜΕ μιλούν για τριγμούς και σεισμό στο πολιτικό σκηνικό.

Η κίνηση αυτή των Ευρωπαίων είχε στόχο την κυβέρνηση της ΝΔ, η οποία ακολουθεί εδώ και καιρό έναν φιλοαμερικάνικο προσανατολισμό, απέναντι στον οποίο η ΕΕ έδειξε την ενόχλησή της προσπαθώντας να θέσει τους δικούς της όρους. Στην αντίθεσή της με τους Αμερικάνους πάνω στα ζητήματα που αφορούν την Ελλάδα και την ευρύτερη περιοχή, η Ευρώπη έχει το όπλο της οικονομίας, το οποίο και τώρα χρησιμοποιεί με αφορμή τη λήξη της μεταμνημονιακής περιόδου επιτήρησης. Στην ουσία της η επιτήρηση θα συνεχιστεί με άλλες μορφές και οπωσδήποτε και οι πιέσεις προς την κυβέρνηση (αυτή ή όποια άλλη) να συνεχίσει την πολιτική ξεζουμίσματος του λαού και μεταφοράς

τοια επιλογή δεν φαίνεται να έχει γίνει, τουλάχιστον όχι ακόμα, ούτε καν από τον έναν από τους δυο πυλώνες.

Θα μπορούσε όμως να θεωρηθεί βήμα προς μια τέτοια κατεύθυνση η προσέγγιση ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ; Λογική συνέπεια των εξελίξεων είναι να οξυνθεί η αντιπαράθεση του ΠΑΣΟΚ με τη ΝΔ, δηλαδή του θύματος με τον πολιτικό υπεύθυνο των υποκλοπών. Και κατά συνέπεια η συμπίευση του θύματος, σε αυτό το ζήτημα, με την αξιωματική αντιπολίτευση. Η κατάσταση έχει αναγκάσει τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ που ...αποτάσσονταν οποιασδήποτε συνεργασίας με τον ΣΥΡΙΖΑ (Λοβέρδος, Βενιζέλος) να σιωπούν. Προς το παρόν...

Ωστόσο, αυτή η μετατόπιση του ΠΑΣΟΚ προς τον ΣΥΡΙΖΑ καθόλου δεν αποκλείεται να είναι προσωρινή. Το ζήτημα που τίθεται τώρα δεν είναι η κυβερνητική συνεργασία. Όταν τεθεί κάτι τέτοιο δεν θα πρέπει να αποκλειστεί μια διαφορετική συμπεριφορά ένθεν κακείθεν. Άλλωστε, είναι άγνωστος όχι μόνο ο χρόνος των εκλογών, αλλά και οι εξελίξεις που θα υπάρξουν ως τότε, το κλίμα μέσα στο οποίο θα γίνουν και βέβαια το αποτέλεσμα

Υποκλοπές

Θα υπάρξουν πολιτικές εξελίξεις;

πλούτου προς τα εγχώρια και διεθνή κέντρα οικονομικής ισχύος και εξουσίας. Το υπέρογκο χρέος που έχει διαμορφωθεί διευκολύνει ακόμα περισσότερο αυτές τις απαιτήσεις.

Τώρα, μαζί με το όπλο της πίεσης στο οικονομικό πεδίο, οι Ευρωπαίοι αποφάσισαν να επεκταθούν και σε πιο άμεσες πολιτικές πιέσεις με το ζήτημα των υποκλοπών. Ωστόσο, οι Αμερικάνοι δεν άφησαν το ζήτημα αναπάντητο. Με το γνωστό άρθρο στους Times της Νέας Υόρκης περί της «Ολοφάνερης σήψης στην καρδιά της Ελλάδας», χρησιμοποιήσαν το ίδιο γεγονός που ανέδειξαν οι ανταγωνιστές τους εναντίον τους, για να απαντήσουν πιέζοντας και αυτοί από τη μεριά τους την κυβέρνηση, με το ίδιο όπλο, αλλά προς την αντίθετη κατεύθυνση!

Από εδώ και πέρα τα πράγματα είναι σε εξέλιξη και οι βεβαιότητες είναι λίγες, καθώς το διεθνές σκηνικό μέσα στο οποίο εκτυλίσσονται οι σχέσεις και αντιθέσεις είναι ρευστό. Ο πόλεμος στην Ουκρανία δεν φαίνεται να τελειώνει σύντομα, η πίεση στους Ευρωπαίους στο ενεργειακό είναι τεράστια, οι Αμερικάνοι εξακολουθούν τις επιθετικού χαρακτήρα πρωτοβουλίες στα Βαλκάνια, την Ανατολική Μεσόγειο, αλλά και την Άπω Ανατολή, τα ελληνοτουρκικά παραμένουν πηγή κινδύνων και απρόβλεπτων εξελίξεων.

Ανήκει, λοιπόν, μόνο στο πεδίο της μικροπολιτικής η βεβαιότητα του ΣΥΡΙΖΑ ότι η κυβέρνηση έχει χάσει τη διεθνή στήριξη και βρίσκεται στα πρόθυρα της κατάρρευσης. Πάντως οι δημοσκοπήσεις άλλα δείχνουν. Η πραγματικότητα είναι ότι στην κυβέρνηση Μητσοτάκη ασκούνται πολύ σοβαρές πιέσεις και από τους δυο πυλώνες της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης της χώρας, Αμερικάνους και Ευρωπαίους, ωστόσο από κανέναν από τους δυο δεν έχει ξεκάθαρα αρθεί η εμπιστοσύνη προς την ΝΔ. Αυτό θα φαινόταν αν είχε αρχίσει να προαλείφεται η επόμενη κυβερνητική λύση, αν είχε γίνει σαφές ότι οι ιμπεριαλιστές έχουν άλλον εκλεκτό για την διακυβέρνηση της χώρας, κάποιον που κρίνουν ότι σε αυτή τη φάση τους εξυπηρετεί καλύτερα. Μια τέ-

τους... Όλα αυτά θα κρίνουν τις όποιες μετεκλογικές συνεργασίες και τότε θα φανεί αν η σημερινή προσέγγιση ήταν η αρχή μιας πραγματικής πολιτικής επιλογής (και με έξωθεν στήριξη) ή ήταν απλώς ευκαιριακή.

Μήπως οι διαφωνίες που εκφράζονται στο εσωτερικό της ΝΔ πάνω στο ζήτημα, με κορυφαία την παρέμβαση του Καραμανλή που ζήτησε πλήρη διαφάνεια σε αντίθεση με τη γραμμή της κυβέρνησης πως τα ζητήματα εθνικής ασφάλειας δεν δημοσιοποιούνται, είναι ενδείξεις πως η κυβέρνηση δεν θα αντέξει για πολύ; Όχι απαραίτητα.

Είναι βέβαιο ότι υπάρχει ...ανακατωσούρα στις τάσεις της ΝΔ, όπως και στις τάσεις του ΠΑΣΟΚ, αλλά και στον ΣΥΡΙΖΑ και σε όλα τα κόμματα. Αυτό εκφράζεται και με τις αντιπαράθεσεις για τα διαδικαστικά -πλην ουσιαστικά- ζητήματα σχετικά με την Εξεταστική Επιτροπή της Βουλής (ποιοι θα κληθούν να καταθέσουν, πόσο πίσω στο χρόνο θα επεκταθεί η έρευνα κ.λπ.).

Είναι βέβαιο, επίσης, ότι όλοι αυτοί επιδιώκουν, με περίσσιο ομορποτισμό, να διαμορφώσουν συνθήκες που θα τους φέρουν σε καλύτερες θέσεις όταν τεθούν επιτακτικά τα κρίσιμα ζητήματα. Άλλωστε και στο ίδιο το ζήτημα των παρακολουθήσεων ακόμη δεν έχει φανεί το πραγματικό βάθος και σε ποια πολιτικά πρόσωπα του συστήματος επεκτείνεται. Όμως από εκεί μέχρι να θεωρούμε βέβαιο ότι, ούτε λίγο ούτε πολύ, η προκήρυξη των εκλογών είναι θέμα ημερών, υπάρχει απόσταση. Πιθανό ίσως είναι, αλλά όχι βέβαιο. Και είναι πιθανό επειδή η εξέλιξη των αντιθέσεων ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές μπορεί ανά πάσα στιγμή να επιφέρει ή και να απαιτήσει αναπροσαρμογές στη διαχείριση της πολιτικής εξουσίας στη χώρα. Είτε ανανέωση της θητείας Μητσοτάκη είτε αλλαγή της κυβέρνησης.

Όσοι, λοιπόν, ακολουθούν την ...ανυπομονησία του ΣΥΡΙΖΑ για τις εκλογές, καλύτερα θα κάνουν να μην βιάζονται, γιατί η ρευστότητα της περιόδου δεν επιτρέπει και πολλές βεβαιότητες.

Τρεις νεκροί πρόσφυγες στα ανοικτά της Χίου ύστερα από βίαιη επαναπροώθησή τους

Στις 10/8 η τουρκική ακτοφυλακή εντόπισε στη νησί Καρααντά, 16 χιλιόμετρα απ' τη Χίο, 8 πρόσφυγες και 3 πτώματα προσφύγων... Σύμφωνα με καταγγελίες των προσφύγων και της ΜΚΟ Aegean Boat Report, 10 άνδρες της ελληνικής ακτοφυλακής με καλυμμένα πρόσωπα πραγματοποίησαν βίαιη επαναπροώθηση 12 προσφύγων που είχαν φτάσει στη Χίο μαζί με άλλους 27. Νωρίτερα οι πρόσφυγες μεταφέρθηκαν σε άγνωστη τοποθεσία της Χίου όπου τους κλάπηκαν τα υπάρχοντά τους, ξυλοκοπήθηκαν, έναν απ' αυτούς τον πήραν σε κάποιο αυτοκίνητο, ενώ οι 11 αναγκάστηκαν να πέσουν στη θάλασσα χωρίς σωσίβια. Σε κάποιους μάλιστα είχαν ήδη φορέσει χειροπέδες πριν τους ρίξουν στο νερό.

Επεκτείνεται στα 215 χιλιόμετρα ο φράχτης στον Έβρο και προσλαμβάνονται συνοροφύλακες

Σύμφωνα με απόφαση του ΚΥΣΕΑ σε συνεδρίασή του στις 23/8, με επιβεβαίωσή τον Μητσοτάκη, επεκτείνεται ο φράχτης του Έβρου σε συνολικό μήκος 215 χιλιομέτρων. Μέχρι το τέλος του 2022 θα έχει επεκταθεί κατά 80 χιλιόμετρα. Θα τοποθετηθούν επίσης «θερμικές κάμερες» κατά μήκος του ποταμού και θα προσληφθούν 250 νέοι συνοροφύλακες. Μ' αυτό τον τρόπο -και με... «λεφτά που υπάρχουν» (όπως και για τους μηχανισμούς καταστολής της αστυνομίας ή για τα εξοπλιστικά των ιμπεριαλιστών)- προσπαθεί η ντόπια αστική τάξη ν' αντιμετωπίσει τον προσφυγικό ξεριζωμό και να «οχυρωθεί» ως προς αυτό απέναντι στην ανταγωνίστρια τουρκική.

Και επιχείρηση - σκούπα απ' το στρατό κατά πρόσφύγων

Την Παρασκευή 5/8, με εντολή του ΓΕΕΘΑ ξεκίνησε επιχείρηση «περιπολίας» των δυνάμεων του στρατού προς αναζήτηση προσφύγων και μεταναστών στην ορεινή περιοχή του Έβρου και κοντά στα ελληνοβουλγαρικά σύνορα, αλλά και σε χωριά της Ορεστιάδας, του Διδυμοτεύχου, του Σουφλίου και σε περιοχές της Αλεξανδρούπολης. Συμμετείχε η 1η Στρατιά και μονάδες του Δ' Σώματος Στρατού. Τα παραπάνω ανέφερε τοπική ιστοσελίδα και καταγγελία του «Δικτύου Σπάρτακος». Αναφέρεται επίσης πως είχε προηγηθεί και ρατσιστική προπαγάνδα προς τους κατοίκους, ειδικά σ' αυτούς του Σουφλίου, με βίντεο από στρατιωτική ιστοσελίδα. Ο ρόλος ενός αστικού στρατού, αντιλαϊκού, εχθρικού προς τους γείτονες λαούς και τους πρόσφυγες και στην υπηρεσία των ιμπεριαλιστικών αφεντικών είναι και αυτός.

δημοκρατικά δικαιώματα

«Μπαλάκι» στο πλαίσιο της αντιδραστικής ελληνο-τουρκικής αντιπαράθεσης...

Το νεκρό κορίτσι και οι 38 πρόσφυγες που εγκλωβίστηκαν για μέρες στον Έβρο

Αυτό το καλοκαίρι φάνηκε ξανά και σ' όλο της το μεγαλείο η απανθρωπιά του συστήματος της εκμετάλλευσης και της εξάρτησης και της πολιτικής που ακολουθούν οι κυβερνήσεις του. Σ' ένα ακόμα απ' τα συνεχή «επεισόδια» εγκλωβισμού προσφύγων σε νησίδες του ποταμού Έβρου και επαναπροωθήσεων (push-backs), 39 πρόσφυγες απ' τη Συρία βρέθηκαν για μέρες αβοήθητοι σε νησίδα του ποταμού Έβρου, χωρίς τροφή και νερό, αλλά και χωρίς καμιά απολύτως ιατρική φροντίδα και περίθαλψη. Το γεγονός αυτό κόστισε τη ζωή στο 5χρονο κορίτσι, από τσίμπημα σκορπιού, ενώ το σώμα του παρέμενε άταφο επί μέρες και για να «διατηρηθεί» το έβαζαν μέσα στο νερό του ποταμού... Η ζωή ενός ακόμα 9χρονου παιδιού κινδύνεψε, επίσης από τσίμπημα, ενώ μια γυναίκα έγκυος στον 8ο μήνα παρέμενε αφημένη «στην τύχη της»...

Σκηνές σύγχρονου μεσαιώνα, πλήρους απαξίωσης της ανθρώπινης ζωής από ένα σύστημα που όχι μόνο δεν νοιάζεται για τη ζωή των λαϊκών ανθρώπων (προσφύγων αλλά και... Ελλήνων), αλλά είναι και υπεύθυνο για το χαμό της. Οι πρόσφυγες αυτοί -όπως και πολλοί άλλοι, ειδικά τον τελευταίο χρόνο- βρέθηκαν ανάμεσα στις συμπληγάδες της αντιδραστικής ελληνοτουρκικής αντιπαράθεσης και εργαλειοποιήθηκαν. Το ιστορικό της Οδύσσειας αυτών των προσφύγων, που έχει δημοσιοποιηθεί στον Τύπο και στο διαδίκτυο, είναι σε γενικές γραμμές το εξής: Αρχικά, στις 14/7, όταν εντοπίστηκαν απ' τις ελληνικές αρχές, μεταφέρθηκαν βίαια απ' αυτές σε νησίδα στα ανατολικά του χωριού Κισσάρι του Έβρου και, σύμφωνα με καταγγελίες, 3 πρόσφυγες έχασαν τη ζωή τους, ένας από ξυλοδαρμό και δύο από πνιγμό. Στις 26/7 οι ελληνικές αρχές τούς επαναπροωθούν στην Τουρκία. Οι τουρκικές αρχές τούς κρατούν σε κέντρο κράτησης και στη συνέχεια τούς απειλούν πως θα τους απελάσουν στη Συρία. Τους χωρίζουν σε ομάδες και τους δώχνουν προς την Ελλάδα.

Οι πρόσφυγες ξαναφτάνουν στις 8/8 στην ίδια νησίδα και εγκλωβίζονται εκεί για μια εβδομάδα, μέχρι τις 15/8 οπότε τελικά τους περισυνέλεξαν οι ελληνικές αρχές. Στις 9/8 είχε πεθάνει το κορίτσι. Όλη αυτή την εβδομάδα, η ελληνική κυβέρνηση και η ΕΛ.ΑΣ. με ανακοινώσεις της αρνούταν όχι μόνο να τους περισυλλέξουν και να τους διασώσουν, αλλά ακόμα κι αυτή την ίδια την... ύπαρξή τους, ισχυριζόμενοι πως βρίσκονταν σε τουρκικό έδαφος. Εδώ σημειώστε πως ακόμα κι ο πρόεδρος των συνοροφύλακων του Έβρου δήλωσε πως ούτε οι ίδιοι γνωρίζουν ακριβώς ποιες νησίδες του Έβρου ανήκουν σε ελληνικό ή σε τουρκικό έδαφος γιατί αυτές δημιουργούνται το καλοκαίρι και κάθε χρόνο αλλάζουν, ανάλογα με τη ροή του ποταμού και με τις ανατροπές που φέρνουν τα φερτά υλικά. Εκτός αυτών, όμως, παρόλο που η κυβέρνηση και οι αρχές γνώριζαν ήδη πως οι πρόσφυγες βρίσκονταν στη νησίδα απ' τις 8/8 (αλλά και στις 14/7), ενημέρωσαν τις τουρκικές αρχές για την παρουσία τους εκεί στις 11/8 (σύμφωνα με όσα δηλώνουν επίσημα). Ο Μητσοτάκης μίλησε για «ανακοινοθίες» στην περιγραφή των γεγονότων, υπονοώντας αμφισβήτησή τους, ενώ ακόμα πιο εμετικός ο Μητσοτάκης έφτασε ν' αμφισβητήσει κι αυτός, εμμέσως πλην σαφώς, το θάνατο του κοριτσιού σε ομιλία του στη Βουλή.

Όλη αυτή η κατάσταση έβγαλε ξανά στην επιφάνεια κάποια βασικά στοιχεία:

Πως για την κυβέρνηση της ΝΔ και την αστική τάξη (όπως και για την τούρκικη αστική τάξη) οι προσφυγικές ροές, αυτό

το παράγωγο της πολιτικής των ιμπεριαλιστικών αφεντικών τους, της πολιτικής του πολέμου και της εξαθλίωσης, αποτελούν μια «καυτή πατάτα», ένα σοβαρό «βαρίδι» που πολύ θα ήθελαν να το αποφύγουν, να το «κουκουλώσουν», να το... εξαφανίσουν.

Πως, παραπέρα, χρησιμοποιούν τους πρόσφυγες η μία ενάντια στην άλλη στον μεταξύ τους αντιδραστικό ανταγωνισμό, τους εργαλειοποιούν και τους θυσιάζουν στην εξαθλίωση και στην απελπισία, χωρίς να υπολογίζουν κανένα κόστος σε ανθρώπινες ζωές.

Πως τα κονταροχτυπήματα και οι καταγγελίες του ΣΥΡΙΖΑ προς τη ΝΔ στη Βουλή -και όχι μόνο- είναι υποκριτικά, γιατί κι αυτός διαχειριζόταν την ίδια αντιδραστική αντιπροσφυγική πολιτική όταν ήταν στην κυβέρνηση.

Πως οι καταγγελίες πραγματικών γεγονότων από ευρωπαϊκούς παράγοντες, θεσμούς και ΜΜΕ, πέρα από υποκριτικές (γιατί η ίδια η ΕΕ πρωτοστατεί όλα αυτά τα χρόνια στην αντι-προσφυγική πολιτική), δεν εκπορεύονται απ' τη σκοπιά της «υπεράσπισης των ανθρώπινων δικαιωμάτων» ή των δικαιωμάτων των προσφύγων, αλλά έχουν ως αφετηρία τους τη δυσaréσκεια απ' το γεγονός πως η «διπλή βάρκα» της εξάρτησης της χώρας από ΗΠΑ και ΕΕ έχει «γείρει» πολύ «αμερικάνικα».

Ο «αόρατος εχθρός» έγινε «ανύπαρκτος»!

Σε συνθήκες εντεινόμενης κρίσης και ανταγωνισμών, ο παράγοντας της πανδημίας εξακολουθεί να επιδρά με τη σειρά του στα διογκούμενα αδιέξοδα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, καθώς και να αναδεικνύει την ολοκληρωτική σήψη στην οποία αυτό έχει περιέλθει. Η τακτική που επιλέγεται δε από τις δυνάμεις του συστήματος στη σημερινή φάση των εκρηκτικών αντιφάσεων διεθνώς δεν είναι άλλη από την τεχνητή «εξαφάνιση» του προβλήματος σε επικοινωνιακό επίπεδο, ενώ στην πράξη αναπαράγεται η πολιτική της εγκληματικής διαχείρισής του, που ακολουθήθηκε όλα τα τελευταία χρόνια. Όσο, λοιπόν, και αν διάφοροι μεγαλόσχημοι της πολιτικής και της επιστήμης ξόρκιζαν -στα λόγια- κατά την πρώτη περίοδο της επέλασης του κορωνοϊού, την πολιτική της «ανοσίας της αγέλης», τώρα πλέον ανοικτά την ανακηρύσσουν σε κύριο τρόπο προσέγγισης της πανδημίας από εδώ και στο εξής.

Στη χώρα μας, εδώ και μήνες, εν όψει της εσπευσμένης έναρξης της τουριστικής σεζόν, η κυβέρνηση ανήγγειλε θριαμβευτικά την «κατάργηση» της πανδημίας. Οι ανακοινώσεις για την επιδημιολογική εικόνα μεταφέρθηκαν σε εβδομαδιαία βάση, η -άλλοτε υπεύ-

Στις 16 Σεπτέμβρη δικάζονται εξ αναβολής οι 62 συλληφθέντες στις 6 Δεκέμβρη του 2020

Δικάζεται το δικαίωμα στη διαδήλωση και τον αγώνα!

Μέσα σε ένα εντεινόμενο κλίμα φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής, έρχεται η εξ αναβολής δίκη των 62 συλληφθέντων, στις 6 Δεκέμβρη του 2020, μεταξύ των οποίων και 12 μέλη και στελέχη του ΚΚΕ(μ-λ).

Στις 29 του Νοέμβρη του 2021 σύρθηκαν σε δίκη οι 62 συλληφθέντες στο Τριμελές Πλημμελειοδικείο της Αθήνας, δίκη που πήρε αναβολή για τις 16 Σεπτέμβρη του 2022. Έρχεται να συνεχίσει αυτό που ξεκίνησε πέρυσι, σε μια περίοδο που η αστική «δημοκρατία» χτυπάει απεργίες και συγκεντρώσεις, αποκαλύπτεται το εύρος των παρακολουθήσεων και νομιμοποιείται ο χαφιεδισμός, χτυπιέται το Άσυλο και «προετοιμάζεται η πανεπιστημιακή αστυνομία», σε μια περίοδο που βαθαίνει η επίθεση του συστήματος στις δημοκρατικές κατακτήσεις του λαού ευρύτερα.

Η δίκη αυτή υπενθυμίζει όλα όσα εκτυλίχθηκαν στην προπέρσινη επέτειο της δολοφονίας του Γρηγορόπουλου. Μέσα σε μια σιδηρόφρακτη και αστυνομικρατούμενη Αθήνα, αμφισβητούνταν το δικαίωμα στη διαδήλωση για την επέτειο της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου. Με τις απαγορεύσεις και την κρατική τρομοκρατία να έχουν κορυφωθεί μέσα στην περίοδο της καραντίνας και την κυβέρνηση να αφήνει τον λαό έρμαιο στην πανδημία! Λίγες μέρες πριν, είχε προηγηθεί η απαγόρευση της πορείας του Πολυτεχνείου, όπου η κυβέρνηση είχε επίσης προχωρήσει σε άγρια καταστολή του λαού που αντιστάθηκε, καθώς πάλι και σε συλλήψεις και κατηγορίες σε αγωνιστές, με χαρακτηριστικότερη την περί-

πτωση της δίκης των συλληφθέντων στα Σεπόλια.

Οι 62 συλληφθέντες στις 6 του Δεκέμβρη του 2020 ήταν μόνο ένα μέρος από τις εκατοντάδες -γύρω στις 400!- προσαγωγές και συλλήψεις που έγιναν εκείνη την ημέρα. Τα 12 μέλη και στελέχη του ΚΚΕ(μ-λ) προσήχθησαν στα Εξάρχεια, στην οδό Γραβιάς, όπου είχαν ανοίξει πανό, περικυκλωμένοι από τις ορδές των διάφορων αστυνομικών ομάδων, των ΔΕΛΤΑ και των ΜΑΤ. Οι σύντροφοί μας, όπως και άλλοι προσαχθέντες από διαφορετικές μεριές του κέντρου, που αργότερα τσουβαλιάστηκαν σε μια δικογραφία 62 ανθρώπων, κρατήθηκαν για πολλές ώρες στη ΓΑΔΑ, χωρίς να τους επιτρέπεται πρόσβαση σε δικηγόρο και χωρίς να τους ανακοινώνεται ο λόγος προσαγωγής. Αφού αργά το βράδυ τους ανακοινώθηκε ότι πρόκειται για συλλήψεις, μεταφέρθηκαν και στο Εγκληματολογικό της Λ. Καβάλας για δακτυλοσκόπηση.

Αυτοί είναι οι εγκληματίες που δικάζονται στις 16 Σεπτέμβρη για «διασπορά μολυσματικής νόσου»! Είναι φανερό

ότι μιλάμε για μια δίκη που έχει ξεκάθαρο πολιτικό χαρακτήρα και στόχο. Εκ μέρους όλου του συστήματος, θέλει να στείλει μήνυμα τρομοκρατίας και φόβου σε όλο τον λαό που αγωνίζεται! Σε όλους τους αγωνιστές και σε όλους τους δημοκράτες, θέλει να εμπεδώσει ότι το σύστημα «δεν σηκώνει και πολλά» και πως όλες οι προσπάθειες που γίνονται «ενοχλητικές» για τις πολιτικές επιλογές του συστήματος θα στοχοποιούνται και θα καταστέλλονται! Η χρησιμοποίηση του προσχήματος της πανδημίας και της υγειονομικής κατάστασης για την ενίσχυση της φασιστικοποίησης και οι κατηγορίες που απορρέουν από την πολιτική της κυβέρνησης εκείνη την περίοδο είναι πέρα για πέρα προκλητικές, εκτός από υποκριτικές!

Για αυτό είναι και μεγάλη ανάγκη να μαζικοποιηθεί η πάλη για την αθώωση των 62 συλληφθέντων! Μπροστά στη δίκη που ξεκίνησε στις 29 Νοέμβρη του 2021, είχε δημιουργηθεί μια μαζική κίνηση υπεράσπισης των συλληφθέντων. Μέσα από εκδηλώσεις και κινητοποιήσεις που κατέληξαν σε μια μαζική πα-

ρουσία κόσμου στα δικαστήρια τη μέρα της δίκης, καθώς και μέσα από τη δράση της «Επιτροπής Αλληλεγγύης σε διωκόμενους-ες για την ελευθερία στις κινητοποιήσεις», είχε εκφραστεί πολύπλευρα η αλληλεγγύη στους διωκόμενους και η απαίτηση να καταπέσουν όλες οι κατηγορίες.

Σήμερα που το σύστημα επιτίθεται αγριότερα στα δημοκρατικά δικαιώματα του λαού, είναι ανάγκη να ξαναδημιουργηθούν πρωτοβουλίες υπεράσπισης και ανάδειξης του ζητήματος πλατιά στον λαό! Να αναπτυχθεί εκ νέου πολιτική κινητοποίηση, με στόχο τη μαζικοποίηση της παρουσίας στη μέρα της δίκης εξ αναβολής για να εκφραστεί το δυνατόν αποτελεσματικότερα η αλληλεγγύη στους διωκόμενους! Για να καταργηθούν όλες οι κατηγορίες και τα πρόστιμα! Για να γίνει ένα ακόμα βήμα στην πάλη για την υπεράσπιση του δικαιώματος στη διαδήλωση και στον αγώνα, στην υπεράσπιση της ελεύθερης διάδοσης των ιδεών!

Ο λαός παραμένει απροστάτευτος!

θυνη για βαριά πρόστιμα σε πολίτες που έκαναν μοναχικό περίπατο- μάσκα έγινε πλέον σχεδόν παντού περιττή, ενώ επιστρατεύτηκαν ξανά οι γνωστοί «ειδικοί» για να κάνουν το μαύρο-άσπρο και να μας πείσουν ότι όλα «βαίνουν καλώς». Το τελευταίο διάστημα έφτασαν ακόμα και στο σημείο να χρησιμοποιούν το γελοίο επιχείρημα των αρνητών του κορωνοϊού για τον διαχωρισμό των θανάτων «με covid» και «από covid», ώστε να υποβαθμίσουν την τραγική κατάσταση των εκατοντάδων ανθρώπων που καταλήγουν αβοήθητοι κάθε εβδομάδα.

Τι κι αν σε περιόδους με πολύ λιγότερα κρούσματα, νοσηλείες, διασωληνωμένους και θανάτους, το σύστημα έβρισκε την ευκαιρία να αξιοποιήσει την πανδημία ως πρόφαση για να επιβάλει σκληρά αντιλαϊκά μέτρα, απαγορεύσεις, καταστολή και πρόστιμα; Τα συμφέροντα του κεφαλαίου που δραστηριοποιείται στον χώρο του τουρισμού, των κάθε λογής ταξιδιωτικών πρακτορείων, μεγαλοξενοδοχών, αεροπορικών και ακτοπλοϊκών εταιρειών, υπαγόρευσαν και αυτή τη φορά την απρόσκοπτη διασπορά του κορωνοϊού σε κάθε γωνιά της χώρας. Μέχρι και ΦΕΚ που καθιστούσε την καραντίνα των νοσούντων τουριστών προαιρετική εκδόθηκε!

Το λεγόμενο παραγωγικό μοντέλο της Ελλάδας, που πλασάρει για «βαριά βιομηχανία» τον τουρισμό, κάνει ακόμα τα θαύματά του. Ο Κικίλιας πρόσφατα, άλλωστε, προανήγγειλε την επιδίωξη της κυβέρνησης για επέκταση της σεζόν ως και τον Δεκέμβριο. Προβάλλεται, μάλιστα, αυτή η επιλογή ως αντίδοτο στον βαρύ χειμώνα φτώχειας που επίκειται για τις πλατιές λαϊκές μάζες. Στο επίπεδο της πανδημίας, και ο τελευταίος αφελής καταλαβαίνει τι θα σημάνει κάτι τέτοιο, όταν τα μέτρα προστασίας εξακολουθούν να είναι ανύπαρκτα και τα κρύα που έρχονται θα επιβάλουν όλο και περισσότερο τον συνωστισμό σε κλειστούς χώρους.

Και όλα αυτά, την ίδια στιγμή που ο χώρος της περιθάλψης βρίσκεται υπό κατάρρευση, με το υγειονομικό προσωπικό να έχει ξεπεράσει προ πολλού κάθε όριο ανθρωπίνης αντοχής. Με την κυβέρνηση, μάλιστα, να σχεδιάζει νέα μέτρα, που επιδεινώνουν το πρόβλημα και εντείνουν την πολιτική των μηδενικών προσλήψεων, όπως τη μετακίνηση των ασθενών covid από τα -υποστελεχωμένα και διαλυμένα- τμήματα που στήθηκαν ειδικά για τη νόσο στις εκάστοτε κλινικές ανάλογα με τις συννοσηρότητές τους.

Είναι φανερό στον καθένα ότι το σύστημα της εκμετάλλευσης και οι πολιτικοί του εκπρόσωποι αδιαφορούν για την υγεία του λαού, ενώ την ίδια στιγμή κάνουν τα πάντα για να υπηρετήσουν την κερδοφορία του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου. Μπροστά σε μια πανδημία που εξακολουθεί να είναι παρούσα και να απειλεί τη ζωή των μαζών, με τον τραγικό απολογισμό της να αγγίζει πλέον τους 33 χιλιάδες νεκρούς, οι αποκλειστικοί υπεύθυνοι για την έξαρσή της επιλέγουν να κάνουν πως δεν υπάρχει και ταυτόχρονα να συνεχίζουν στο γνωστό τροπάρι της προπαγάνδης της «ατομικής ευθύνης».

Η οργάνωση της πάλης για την υπεράσπιση της υγείας τους και του δικαιώματός τους στη ζωή είναι μονόδρομος για την εργατική τάξη, τον λαό και τη νεολαία. Στα κύρια μέτωπα πάλης ενάντια στη φτώχεια, την ακρίβεια και τους πολεμικούς κινδύνους, θα τροφοδοτείται με καύσιμα και ο αγώνας για μέτρα προστασίας σε ΜΜΜ και χώρους δουλειάς, για προσλήψεις στα νοσοκομεία, άνοιγμα νοσοκομείων, κλινών και ΜΕΘ, μαζικά δωρεάν τεστ, πλήρη-ιση-δωρεάν περίθαλψη για όλο τον λαό.

Σταθμός μετρό στα Εξάρχεια

Με ΜΑΤ και όργιο καταστολής ξεκίνησε η κατασκευή του μετρό στην πλατεία

Μέσα στις διακοπές του Αυγούστου, 4.30 τα ξημερώματα στο έρημο κέντρο της Αθήνας επέλεξε η κυβέρνηση να επιβάλει το ξεκίνημα των εργασιών για τη δημιουργία Σταθμού Μετρό στον χώρο της Πλατείας Εξαρχείων. Αυτές οι εργασίες ξεκίνησαν και συνεχίζονται μέχρι και σήμερα (ένα μήνα μετά) με 24ωρη παρουσία των δυνάμεων καταστολής (διμοιρίες ΜΑΤ, Ομάδες ΔΙΑΣ), αστυνομικών με πολιτικά και σεκιούριτι περίξ της αποκλεισμένης από μεταλλικό φράχτη 5 μέτρων και δίχτυα πλατείας. Ξύλο, χημικά και δεκάδες προσαγωγές και συλλήψεις ήταν η απάντηση της αστυνομίας στις συγκεντρώσεις εκατοντάδων κατοίκων της περιοχής, που αντιτίθενται στην κατασκευή του μετρό στην πλατεία.

Για την ιστορία (και όχι μόνο)

Η Γραμμή 4 του μετρό με σταθμό στην πλατεία Εξαρχείων υπάρχει εδώ και τουλάχιστον είκοσι χρόνια και υπήρχε όταν ανακοινώθηκε η έναρξη της κατασκευής το 2002 από την κυβέρνηση Σαμαρά. Αυτό το γεγονός επιβεβαιώθηκε και από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, όταν δημοπρατήθηκε το έργο και ορίστηκε να γίνει ο σταθμός πάνω στην πλατεία. Τα πρώτα σχέδια που δόθηκαν στη δημοσιότητα αποκάλυπταν πως όσα χρειάζονται για να υπάρξει ο σταθμός, κυλιόμενες σκάλες, εξερισμοί, φρεάτια και λοιπά καταλάμβαναν σχεδόν όλη την πλατεία (τη μοναδική της περιοχής), χωρίς να αφήνουν σχεδόν καθόλου ελεύθερο δημόσιο χώρο υπερκείμενο του σταθμού και φυσικά πράσινο. Μετά από αντιδράσεις πάνω σε αυτό το σχέδιο, συστάθηκε ειδική επιτροπή, η οποία στη διευρενητική μελέτη που της ζητήθηκε για εναλλακτικές, πρόκρινε ως λύση τη συμβολή της Τσιτσα με τη Μπουμπουλίνας, μία λύση μόλις σε απόσταση 250 μέτρων από την πλατεία, με την ονομασία «Μουσείο-Εξάρχεια». Ήταν μια λύση που αγνοήθηκε σκόπιμα με την έναρξη των εργασιών στην πλατεία Εξαρχείων.

Πώς άλλαξαν οι σταθμοί μετρό σε Αγία Παρασκευή/Γεωπονικό/Πειραιά μετά από αιτήματα των δημοτικών/πανεπιστημιακών/εκκλησιαστικών αρχών σε ένα βράδυ, ενώ οι κάτοικοι των Εξαρχείων τρομοκρατούνται καθημερινά με την παρουσία κατασταλτικών δυνάμεων σε όλη τη γειτονιά τους;

Ιστορίες για «αγρίους»

Η κυβέρνηση και η δημοτική αρχή του Δήμου Αθηνών αναφέρονται σε μειωμένες κατοίκων που αντιδρούν απέναντι στην «ανάπτυξη» που είναι ιδεολογικά ουδέτερη. Πόσο, όμως, ισχύει αυτό; Πόσο ξεκομμένη είναι η έναρξη των εργασιών με συνοδεία δυνάμεων καταστολής από τις πρώτες δηλώσεις του πρωθυπουργού για το «καθάρισμα» των Εξαρχείων; Εδώ και πολλά χρόνια το σύστημα της εκμετάλλευσης και καταπίεσης και οι κυβερνήσεις του προσπαθούν να βρουν τη λύση στο «πρόβλημα» που αποτελεί γι' αυτούς η περιοχή των Εξαρχείων. Είναι μια γειτονιά με ιστορία και με έντονη πολιτική και κινηματική δραστηριότητα για δεκαετίες, μια γειτονιά συνδεδεμένη με το φοιτητικό κίνημα και κοντά σε σχολές, που, η μια μετά την άλλη, μεταφέρονταν μακριά απ' το κέντρο, μια γειτονιά που συνεχίζει ν' αποτελεί πρόβλημα για τις επιδιώξεις τους. Γι' αυτό και προσπαθούσαν συνεχώς, τότε με την καταστολή και την αστυνομοκρατία, τότε με τη στοχοποίηση στεκιών και πολιτικών χώρων, τότε με την περιθωριοποίηση και την προσπάθεια εξαθλίωσής της, να δημιουργήσουν το έδαφος για ν' απαλλαγούν απ' τον «ενοχλητικό» αυτό χώρο. Έτσι, η επιλογή της πλατείας ως χώρου κατασκευής σταθμού του μετρό δεν αποτελεί

ένα τυχαίο γεγονός.

Επιχειρείται ξεκάθαρα η αλλαγή του χαρακτήρα της γειτονιάς και η μετατροπή της σε πεδίο επιχειρηματικής εκμετάλλευσης, τουριστικού περιεχομένου και ιδιωτικού χαρακτήρα, μέσω διαθέσεων ενοικιάσεων Airbnb, τουριστικών «ατραξιόν» και επισκέψεων γκρουπ, προσπαθώντας ταυτόχρονα να αναιρέσουν τα λαϊκά, κινηματικά στοιχεία της γειτονιάς αυτής.

Η «ιδεολογικά ουδέτερη» κυβερνητική πολιτική και η «ανάπτυξη» που ευαγγελίζεται έχουν ξεκάθαρα αντιλαϊκό πρόσημο. Γιατί ο σταθμός στην πλατεία Εξαρχείων δεν είναι ξεκομμένος από «ανάπλαση» Μπακογιάννη, 40 στρεμμάτων του Λόφου του Στρέφη, μετά από «δωρεά» εταιρείας επενδύσεων ακινήτων, μια «ανάπλαση» που ξεκίνησε κι αυτή στις 3/8, επίσης παρουσία των ΜΑΤ! Δεν είναι ξεκομμένος από μια σειρά «έργα» όπως ο «Μεγάλος Περίπατος», τα έργα σταθμών μετρό, η «αξιοποίηση» κρατικών κτιρίων στο κέντρο της Αθήνας με τη μετακίνηση των υπουργείων στο κυβερνητικό πάρκο στην πρώην ΠΥΡΚΑΛ, τη διπλή ανάπλαση Αλεξάνδρας-Βοτανικού και τις «αναπλάσεις» σε Προσφυγικά, Πάρκο Γουδή, Ακαδημία Πλάτωνος, Ελαιώνα, Πειραιώς. Είναι μια σειρά έργα που στόχο έχουν να μετατρέψουν το κέντρο της Αθήνας σε τουριστικό θέρετρο όλο τον χρόνο, με ενοίκια,

κόστος και συνθήκες ζωής απλησίαστα για τους κατοίκους.

Γι' αυτό και η κυβέρνηση και το σύστημα που υπηρετεί επιδιώκουν να δημιουργήσουν τις συνθήκες εκείνες για την πλήρη αποπολιτικοποίηση της περιοχής, τη δίωξη της διακίνησης των ιδεών και της πολιτικής δράσης, την παραπέρα εμπορευματοποίηση και αστυνόμευσή της. Με το συνεχόμενο όργιο κρατικής καταστολής και βίας προσπαθούν να διαμορφώσουν κλίμα τρομοκρατίας και να «κόψουν κάθε κεφάλι» που πάει να σηκωθεί και ν' αντισταθεί στη συνεχιζόμενη επίθεση στα δικαιώματα και τη ζωή των εργαζομένων και της νεολαίας.

Σίγουρα παραμένει ζητούμενο, όπως και σε κάθε αγώνα, η μαζικοποίηση αλλά και η σύνδεση των ζητημάτων της καθημερινότητας και της ποιότητας ζωής με τη γενικότερη αντίσταση στην αντιλαϊκή κυβερνητική πολιτική, που τσακίζει μισθούς, συντάξεις και δικαιώματα στον βωμό της ανάπτυξης των κερδών του κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστών. Κόντρα σε λογικές καλύτερων διαχειριστών ή πιο δημοκρατικών λύσεων, παραμένει βασικό στοιχείο πως για να μπορέσει ο λαός να ζήσει, θα πρέπει να αγωνιστεί και να βασιστεί στις δικές του δυνάμεις.

Για να ζήσουμε πρέπει να αγωνιστούμε!

Όλοι στη διαδήλωση ενόψει ΔΕΘ!

Σάββατο 10 Σεπτέμβρη - Καμάρα 6 μ.μ.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και νέες. Ο διεθνής ορίζοντας σκοτεινιάζει από τις παγκόσμιες συνέπειες της άγριας ιμπεριαλιστικής σύγκρουσης στην Ουκρανία και οι κίνδυνοι για τους λαούς μεγαλώνουν. Η ρωσική ιμπεριαλιστική εισβολή από τη μια και η χρησιμοποίηση του καθεστώτος του Κιέβου από ΗΠΑ-ΝΑΤΟ για να συνεχιστεί η στρατηγική της περικύκλωσης της Ρωσίας από την άλλη, παράγει χιλιάδες νεκρούς και σακατεμένους, εκατομμύρια πρόσφυγες και αυξάνει τον κίνδυνο γενίκευσης του μακελειού στην Ευρώπη και σ' όλο τον κόσμο! Η σύγκρουση αυτή, η μεγαλύτερη έως τώρα έκφραση του ανταγωνισμού των ιμπεριαλιστών, αλληλοτροφοδοτείται από τη γενικευμένη κρίση του συστήματος, που η πανδημία περιέπλεξε και απογείωσε!

Η άρχουσα τάξη της χώρας επιτίθεται με λύσσα στους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα δικαιώματά μας. Διαμορφώνει κάθε μέρα που περνάει ολόένα και πιο άγριες συνθήκες ζωής, δουλειάς και σπουδών για τον λαό. Η πολιτική της ακρίβειας και της φτώχειας συντρίβει ότι έχει απομείνει από τη συνεχή λεηλασία των λαϊκών εισοδημάτων όλα τα προηγούμενα χρόνια. Τα επιδόματα-ψίχουλα δεν κρύβουν την ανέχεια που απλώνεται στις λαϊκές συνοικίες. Η φασιστικοποίηση της δημόσιας ζωής προχωρά, ο απεργοκτόνος νόμος Χατζηδόκη έχει βάλει σκοπό να διαλύσει τα σωματεία. Μαζί με τους σκληρούς ταξικούς φραγμούς, παρατάσσονται τα ΜΑΤ και η αστυνομία, για να στερήσουν τη νεολαία από το δικαίωμα στις σπουδές, αλλά και για να καθυποτάξουν τη

συνείδηση και τη δράση της!

Το πολιτικό προσωπικό της άρχουσας τάξης της χώρας, η κυβέρνηση της ΝΔ και η δήθεν αντιπολίτευση των ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ-ΠΑΣΟΚ, ο ακροδεξιός Βελόπουλος, μας λένε ψέματα!

Η ακρίβεια και η φτώχεια δεν «έπεσαν από τον ουρανό», δεν είναι ζήτημα «κακής διαχείρισης»! Η ενεργειακή και επισιτιστική κρίση είναι αποτέλεσμα της εξάρτησης της χώρας από το ξένο κεφάλαιο και τους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ-ΕΕ και της μετατροπής της χώρας σε παράρτημα των ευρωπαϊκών και αμερικανικών μονοπωλίων. Η αστική τάξη δίνει αντιπαροχή τη χώρα και τον λαό στους δύο αφεντάδες, για να διαιωνίζει την κυριαρχία της και να αυγαταίνει τα κέρδη της!

Οι υποκλοπές και η μπόχα που βγαίνει από τις πιο σκοτεινές γωνιές αυτού

του συστήματος δεν είναι ζήτημα προσωπικού και διαφάνειας! Ο κρατικός καπιετισμός, από τη γέννησή του και με την υψηλή καθοδήγηση των ΗΠΑ, στρέφεται, όπως άλλωστε και όλα τα τμήματα του κρατικού μηχανισμού (αστυνομία, στρατός, «δικαιοσύνη»), ενάντια στον «εχθρό λαό» και στην ανάγκη του να παλέψει για τα δικαιώματά του.

Το βάθεμα της πρόσδεσης στα αμερικανοΝΑΤΟικά αφεντικά δεν δημιουργεί ασφάλεια! Η μετατροπή τη χώρας σε μια απέραντη βάση για την προώθηση των φιλοπόλεμων σχεδίων του ΝΑΤΟ στην περιοχή δημιουργεί μεγάλους κινδύνους για το μέλλον και τη ζωή του λαού. Αυτοί οι κίνδυνοι πολλαπλασιάζονται από τη συνέχιση του αντιδραστικού ανταγωνισμού των δύο εξαρτημένων -από τον ιμπεριαλισμό-

Ελληνοτουρκικά – Επίσκεψη Μενέντεζ

Ο απεσταλμένος του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και οι «επικύψεις» κυβέρνησης και αστικής τάξης

Κανείς δεν περίμενε κάτι διαφορετικό. «Μετά φανών και λαμπάδων» υποδέχθηκε η άρχουσα τάξη της χώρας μας και η κυβέρνησή της το επιφανές στέλεχος των ιμπεριαλιστών πατρónων της. Ο Ρόμπερτ Μενέντεζ, ισχυρός άνδρας και πρόεδρος της Επιτροπής Εξωτερικών Σχέσεων της Γερουσίας των ΗΠΑ, έτυχε της υποδοχής που ανέκαθεν επιφύλασσε το πολιτικό προσωπικό σε ανάλογα πρόσωπα. Αφού επισκέφθηκε προηγουμένως την Αλεξανδρούπολη και επιθεώρησε τις εγκαταστάσεις και τα έργα που πραγματοποιούνται εκεί, συναντήθηκε με τον Μητσotάκη και στη συνέχεια αναγορεύτηκε επίτιμος διδάκτορας στο ΕΚΠΑ από το μεγαλοκαθηγητικό κατεστημένο.

Η άρχουσα τάξη στη χώρα μας έχει από καιρού φιλοτεχνήσει το αφήγημα του «φιλέλληνα» πολιτικού και ιδιαίτερα του «αντιτουρκού», με βάση την κατανόηση ρόλων στα πολιτικά στελέχη του αμερικανικού κατεστημένου. Οι συκνότερες τοποθετήσεις του, στην κατεύθυνση πίεσης, ευθυγράμμισης και «συνετισμού» του Ερντογάν και της Τουρκίας στις επιδιώξεις των ΗΠΑ έχουν γίνει σημαία των ντόπιων αστών, ενώ οι επιτηδευμένες φιλοφρονήσεις του για την τήρηση όλων των υποχρεώσεων που απορρέουν από το καθεστώς της ιμπεριαλιστικής-αμερικανικής εξάρτησης της χώρας μας θεωρούνται εύσημά της για τη συνέχεια. Ο ίδιος δεν έκρυψε τους στόχους της επίσκεψής του, αναφέροντας ότι «η Αλεξανδρούπολη θα γίνει γεωστρατηγικό κέντρο για την Ελλάδα, την περιοχή και τους συμμάχους μας». Παράλληλα, «καυτηρίασε» της εισβολές της Τουρκίας στον εναέριο χώρο της Ελλάδας, που πρέπει να σταματήσουν, όπως είπε.

Στη συνάντηση με τον έλληνα πρωθυπουργό αποκαλύφθηκε ότι ξεκινά τον προσεχή Οκτώβρη ο 4ος γύρος Στρατηγικού Διαλόγου Ελλάδας-ΗΠΑ. Είναι φανερό ότι δεν αρκούν τα όσα έκαναν όλες ανεξαιρέτα οι προηγούμενες κυβερνήσεις και όσα παραπάνω κάνει καθημερινά η κυβέρνηση της Ν.Δ., αλλά πάντα υπάρχει επιπλέον απαίτηση για συνεχή «αναβάθμιση» των αμερικανοελληνικών σχέσεων, αφού οι «προκλήσεις» είναι συνεχείς και το «απαιτούν». Η στρατιωτική, ενεργειακή και οικονομική «συνεργασία» των δύο χωρών, όπως αποκαλείται η σχέση εξάρτησης της χώρας μας, απαιτεί κάθε φορά και νέα «άλλατα». Κι αν η στρατιωτική της πλευρά είναι δεδομένη, στις μέρες μας η οικονομική-ενεργειακή αποκτά όλο και μεγαλύτερη αξία,

στο βαθμό που εκτοπίζει συμμάχους και ανταγωνιστές από πεδία που έως πρόσφατα θεωρούνταν κυριολεκτικά δικά τους χωράφια. Η διαφοροποίηση του μείγματος ενεργειακής εξάρτησης της χώρας μας απασχολεί ιδιαίτερα τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, καθώς η απεξάρτηση συνολικά της Ευρώπης απ' τους ρωσικούς υδρογονάνθρακες έχει εκ των πραγμάτων αναδειχθεί σε κομβικής σημασίας ζήτημα του συνολικού ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού.

Άμεση σχέση με το θέμα είχε και η επίσκεψη στη χώρα μας, αμέσως μετά, του πρώην αμερικανού αντιπροέδρου Τζον Κέρι και που, ενώπιόν του, ο Μητσotάκης δεσμεύτηκε για «συνεργασία» και στο ενεργειακό ζήτημα. Μάλιστα, εμμέσως πλην σαφώς, του απηύθυνε σχετική «πρόσκληση» για αμερικανικές «επενδύσεις» στις λεγόμενες ΑΠΕ. «Δεν ξέρουμε» τι γνώμη για το ζήτημα έχουν οι... γερμανοί ανταγωνιστές!

Λίγες εβδομάδες πριν, η Ρωσία «κάρφωσε» την Τουρκία για την επίσπευση παράδοσης και της 2ης συστοιχίας πυραύλων S-400 προς την Άγκυρα. Αν και οι αντιδράσεις των ΗΠΑ ήταν, θα λέγαμε, «λελογισμένες», υπενθυμίστηκε με νόημα η γενική γραμμή απεξάρτησης της γείτονος από αντίπαλα οπλικά συστήματα, οι υποχρεώσεις που απορρέουν απ' το NATO κ.λπ. Καθόλου άσχετη με το θέμα δεν είναι η πρόσφατη στοχοποίηση

των «ελληνικών» S-300 από την Τουρκία -οπλικού συστήματος προηγούμενης γενιάς, που μεταφέρθηκαν στην Ελλάδα και πιο συγκεκριμένα στην Κρήτη από την Κύπρο- και που ισχυρίζεται η Άγκυρα ότι χρησιμοποιούνται απέναντι σε τουρκικά πολεμικά αεροσκάφη που πετούν στο Αιγαίο. Είναι και αυτός ένας τρόπος ενός «συμφητισμού» που επικυβερεί η τουρκική πλευρά σε σχέση με τους ρωσικής κατασκευής πυραύλους. Το θέμα των S-400, ωστόσο, συνεχίζει να εμποδίζει την Τουρκία από την αναβάθμιση των υπάρχοντων και την αγορά νέων μαχητικών F-16, ενώ αποτέλεσε την αιτία αποκλεισμού της από τη συμπαραγωγή των γνωστών F-35.

Πάντως, μια μόνιμη εστία αντιπαράθεσης ανάμεσα στις αστικές τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας παραμένει το προσφυγικό-μεταναστευτικό, με τα επεισόδια να διαδέχονται το ένα το άλλο, τις αλληλοκατηγορίες και την εργαλειοποίηση του ζητήματος να είναι συνεχείς και τις κόντρες από τις δύο πλευρές να μην έχουν τελειωμό. Σε συνδυασμό, φυσικά, με τα γεγονότα σε χερσαία σύνορα (χαρακτηριστική η περίπτωση νησίδων στον Έβρο), ενώ τα εναέρια και θαλάσσια έχουν σταθερά την... τιμητική τους. Ακόμη και δικόι τους αναλυτές όλο και πιο συχνά κρούουν το κώδωνα του κινδύνου «ατυχήματος». Βάλτε, επίσης, στο λογαριασμό

και τις κόντρες για τα οικόπεδα της κυπριακής ΑΟΖ, το τουρκικό γεωτρύπανο που έχει βγει για έρευνες-γεωτρήσεις και τη γενικότερη αναθέρμανση του ιμπεριαλιστικού ενδιαφέροντος για κοιτάσματα στην Ανατολική Μεσόγειο και θα έχετε όλο το παζλ ενός εκρηκτικού μείγματος συμφερόντων που μπορεί να οδηγήσει έως και σε αλληλοσφαγή τούς λαούς στις δύο πλευρές του Αιγαίου.

Η αστική «μας» τάξη ορέγεται κόμβους, πύλες εισόδου, διαμετακομιστικά κέντρα και άλλα ανάλογα, έχοντας αποκλείσει από την οπτική της κάθε παραγωγική δραστηριότητα. Το «καλό παιδί» της Δύσης αναζητά ρόλους ανάλογους του χαρακτήρα και των «κυβικών» του. Οι κόντρες με την τουρκική άρχουσα τάξη για την «εκπροσώπηση» των ΗΠΑ στην Ανατολική Μεσόγειο αναμένεται να συνεχιστούν. Κι αν το Ματζικέρτ και η κατάληξη της Μικρασιατικής εκστρατείας αποτελούν, λόγω επετειών, προσφιλή εθνικιστικά πεδία για του τούρκους κρατούντες, άλλο τόσο σοβινιστικό και αντιδραστικό είναι το αφήγημα του αντιτουρκισμού που προσπαθεί το ντόπιο κατεστημένο να εμψυχήσει στο λαό μας απέναντι στο γειτονικό λαό. Να τα καταδικάσουμε και τα δυο και να δουλέψουμε για τη φιλία, την αλληλεγγύη και το κοινό μέτωπο των λαών μας ενάντια στον ιμπεριαλισμό, τον εθνικισμό και τον πόλεμο!

αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας, τη φρενίτιδα των εξοπλισμών και το εθνικιστικό δηλητήριο που χύνεται και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου.

Υπάρχει, όμως, προοπτική! Το μαύρο μέλλον που μας ετοιμάζουν ανατρέπεται στον δρόμο! Οι συσχετισμοί είναι αρνητικοί, αλλά η μοιρολατρία δεν γεμίζει το τραπέζι με φαί! Το δείχνουν οι αγώνες για αξιοπρεπείς συνθήκες δουλειάς των εργατών στην COSCO και των εργαζομένων στην efood. Το δείχνουν οι εξεγέρσεις των λαών στις χώρες της Λατινικής Αμερικής, αλλά και οι εργαζόμενοι στο Βέλγιο και στη Μεγάλη Βρετανία, που απεργούν και διαδηλώνουν κατά χιλιάδες ενάντια στην ακρίβεια! Το δείχνει ο δίκαιος απεργιακός αγώνας των εργατών στη «ΜΑΛΑΜΑΤΙΝΑ» ενάντια στις απολύσεις και για υπογραφή

Συλλογικής Σύμβασης!

Απέναντι στην ταξική πολιτική της κυβέρνησης και του συστήματος της εξάρτησης, της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, απέναντι στο άπλωμα της ακρίβειας, της φτωχοποίησης και των πολεμικών κινδύνων, δεν αποτελούν λύση οι αυταπάτες για «αριστερές» κυβερνητικές στροφές και «σωτήρες»! Για την εργατική τάξη και τον λαό, η λύση βρίσκεται στην οικοδόμηση κινήματος αντίστασης και διεκδίκησης! Η οικοδόμηση ενός τέτοιου κινήματος και η ισχυροποίηση της κομμουνιστικής κατεύθυνσης μέσα σ' αυτό μπορούν να ανοίξουν τον δρόμο για τη μοναδική πραγματική διέξοδο για τον λαό, την πάλη για ανεξαρτησία και σοσιαλισμό!

Νέα σχολική χρονιά μέσα σε βαρύ κοινωνικό χειμώνα

Η νέα σχολική χρονιά που ξεκινάει από Σεπτέμβρη καθορίζεται από την παλιά και από τα νέα δεδομένα που δημιούργησε η κυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας μες στο καλοκαίρι. Θα κυλήσει μέσα στον βαρύ κοινωνικό χειμώνα της φτώχειας, του άδικου και του πολέμου. Μαθητές, γονείς κι εκπαιδευτικοί θα δοκιμαστούν τους επόμενους μήνες. Είναι σημαντικό απ' την αρχή να ξεκαθαρίσουν πως είναι σύμμαχοι, έχουν κοινό εχθρό που πρέπει να αντιμετωπίσουν, καθώς και συνδικαλιστικές ηγεσίες που στηρίζουν τον αντίπαλο, δηλαδή την κυβέρνηση.

Οι περιορισμοί που ζητούν από τον λαό για να τα βγάλει πέρα με την ακρίβεια, θα ζητηθούν κι από τα σχολεία. Τα προβλήματα λόγω περικοπών στη χρηματοδότησή τους θα πολλαπλασιαστούν. Οι γονείς θα κληθούν να βάλουν πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη και οι εκπαιδευτικοί να λογοδοτήσουν για τη διαχείριση των οικονομικών πόρων του σχολείου. Οι γονείς θα αναγκάζονται να κόψουν φροντιστήρια, την ώρα που θα πολλαπλασιάζονται οι εξεταστικές δοκιμασίες των μαθητών. Γονείς, μαθητές κι εκπαιδευτικοί, αν αναλωθούν ψάχνοντας τρόπους επιβίωσης, θα βρεθούν σε αντίθεση μεταξύ τους.

Η πειραματική λειτουργία του νέου διευρυμένου ολοήμερου σχολείου σε 5.000 Νηπιαγωγεία και Δημοτικά, που πλάσαρίστηκε ως παροχή για τη στήριξη των οικογενειών, θα εξοντώσει μαθητές κι εκπαιδευτικούς, διευρύνοντας κι ελαστικοποιώντας τα ωράρια εργασίας και την παραμονή στο σχολείο και περιορίζοντας δικαιώματα κι ελευθερίες. Οι διορισμοί στην πρωτοβάθμια μόνιμων, αναπληρωτών αλλά και των 2.500 αναπληρωτών αποκλειστικά στο διευρυμένο ολοήμερο, δεν φτάνουν για να καλύψουν τις ανάγκες. Γι' αυτό απεργάζονται διάφορα. Θεσμοθετούν τους λεγόμενους «εκπαιδευτικούς ομίλους», ζητώντας από τους εκπαιδευτικούς να δουλέψουν

εθελοντικά για να καλυφτούν οι τελευταίες ώρες του διευρυμένου ολοήμερου, με πληρωμή όχι ευρώ αλλά μπόνους για μια καλύτερη αξιολόγηση! Ο χρόνος που οι υπεύθυνοι/ες των εκπαιδευτικών ομίλων αφιερώνουν στην οργάνωση και λειτουργία τους δεν προσμετράται στο εργασιακό ωράριό τους.

Το σίγουρο είναι πως το ωρολόγιο πρόγραμμα για να βγει, θα γεμίσει με κενά το εργασιακό ωράριο των εκπαιδευτικών και θα παρατείνει την παραμονή τους στο σχολείο. Όσο για τους μαθητές, θα μένουν στο σχολείο κάτω από ακατάλληλες συνθήκες, από την ανατολή ως τη δύση του ήλιου, όπως και οι γονείς τους στη δουλειά τους.

Η κυβέρνηση, αφού εφάρμοσε για δεύτερη χρονιά τη σφαγή της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής και για πρώτη χρονιά την αθλιότητα της Τράπεζας Θεμάτων που απορρίπτει/αποθαρρύνει μαθητές και δημιουργεί καθημερινό τοξικό κλίμα στα σχολεία, κάτω από την άρρωστη υστερία «να βγει η ύλη», συνεχίζει με αυτά τα δύο εργαλεία μαζικής απόρρι-

ψης και τη χρονιά που έρχεται.

Ταυτόχρονα (με την αποφασιστική συνδρομή των συνδικαλιστικών ηγεσιών της ήττας και της υποταγής των ΟΛΜΕ-ΔΟΕ) η κυβέρνηση θα προσπαθήσει να εκμεταλλευτεί τα σημεία που κέρδισε στη μάχη της αξιολόγησης και να τα διευρύνει. Ξεκινάει με τον προγραμματισμό της νέας σχολικής χρονιάς, που αποτελεί το πρώτο βήμα της αυτοαξιολόγησης. Παίρνει μέτρα για να θέσει τις βάσεις, προετοιμάζοντας και τον μηχανισμό, για την εφαρμογή της αξιολόγησης. Δηλώνει ανερυθρίαστα πως όλα είναι έτοιμα για την ατομική αξιολόγηση των εκπαιδευτικών.

Τη νέα σχολική χρονιά μπαίνουν σε εφαρμογή νέοι θεσμοί, όπως του εκπαιδευτικού «μέντορα» που θα καθοδηγεί τους νέους και τους «ανεπαρκείς» εκπαιδευτικούς. Αυτό προϋποθέτει αξιολόγηση, γιατί ο «μέντορας» πρέπει να είναι «άριστος» και στη συνέχεια να αξιολογήσει τον εαυτό του και τον νέο εκπαιδευτικό. Επιπλέον, στον ηλεκτρονικό φάκελο εκπαιδευτικών θα συλλέγονται

με ευθύνη του εκπαιδευτικού, τουλάχιστον στην αρχή, τα χαρτιά που ο ίδιος θεωρεί χρήσιμα για την αξιολόγησή του.

Όλα αυτά και ό,τι άλλο σκαρφιστούν μπαίνουν σε εφαρμογή άμεσα. Μπορεί η αξιολόγηση να μην πάρει το χαρακτήρα ομαδικής σφαγής, έρχονται άλλωστε κι εκλογές, αλλά όλο το περιβάλλον είναι μολυσμένο από αυτή.

Σε συνθήκες κινηματικής αδράνειας καλούνται οι εκπαιδευτικοί να δώσουν μάχες. Τα εκπαιδευτικά συνέδρια έδειξαν πως οι παρατάξεις που αντιπροσωπεύονται στα διοικητικά συμβούλια των δύο εκπαιδευτικών ομοσπονδιών ούτε θέλουν ούτε μπορούν να δώσουν κόντρες. Μετά το... πολύμορφο (σιωπή, ενιαία κείμενα, συνεδριακές συμφωνίες αποδοχής της αξιολόγησης) ξεπούλημα από ΟΛΜΕ-ΔΟΕ, είναι φανερό ότι μόνος δρόμος είναι το ζωντάνεμα των πρωτοβάθμιων σωματείων ΕΛΜΕ-ΣΕΠΕ. Είναι ανάγκη ζωής και μονόδρομος για να φρεναριστεί η βαρβαρότητα.

Το άλλοθι της εκμετάλλευσης στον τουρισμό και τον επισιτισμό

Η φετινή τουριστική σεζόν ξεκίνησε με μεγάλες ελλείψεις προσωπικού στον τομέα του επισιτισμού-τουρισμού. Οι αρχικές δημοσιεύσεις έκαναν λόγο για περίπου 50.000 κενές θέσεις εργασίας. Κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού και καθώς η σεζόν βαίνει στο τέλος της, παρατηρήθηκε ένα κύμα παραιτήσεων των εργαζόμενων του κλάδου. Τι έγινε φέτος; Είναι μικρότερη η ανάγκη βιοπορισμού; Όσοι αποχώρησαν ή δεν πήγαν φέτος να δουλέψουν σεζόν είναι γιατί βρήκαν τις λεγόμενες «καλές δουλειές»;

Όχι βέβαια. Ο χειμώνας που πέρασε ανάγκασε εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους να ζουν στο όριο της φτώχειας ή και κάτω από αυτό. Λειτουργήσε δε απλώς ως πρόγευση του χειμώνα που έρχεται. Η κυβερνητική πολιτική και η στρατηγική επίθεση στα δικαιώματα των εργαζόμενων μόνο ευημερία και αξιοπρεπείς συνθήκες δουλειάς και ζωής δεν υπόσχονται. Φτώχεια, καταπίεση, ανεργία, εκμετάλλευση και υποταγή είναι οι βασικοί άξονες της βίας του συστήματος που οραματίζονται για τον κόσμο της δουλειάς.

Την περσινή θερινή σεζόν, η «Βαριά Βιομηχανία» της χώρας στιγματίστηκε από την εργοδοτική λύσσα για κέρδη με

όποιο κόστος. Το «όποιο κόστος» φυσικά αφορά τους εργαζόμενους και τις συνθήκες εργασίας τους. Ακραία περιστατικά εκμετάλλευσης και εντατικοποίησης της δουλειάς, εργατικά ατυχήματα και εξοντωτικά ωράρια ήταν η καθημερινότητα για χιλιάδες εργαζόμενους του κλάδου. Οπότε όχι, οι κενές θέσεις εργασίας και οι παραιτήσεις της φετινής χρονιάς δεν αποτελούν δείγμα τεμπελιάς και βολέματος των εργαζόμενων, αλλά το γύρισμα της πλάτης στη διάλυση των δικαιωμάτων τους.

Η αδηφάγα φύση του κεφαλαίου το βόλεψε, όμως, και αυτό. Βρήκε το άλλοθι στην πραγματικότητα της έλλειψης προσωπικού ώστε να εδραιώσει τις συνθήκες γαλέρας και τον εργασιακό μεσαίωνα ως «αντικειμενική ανάγκη». Η εργοδοτική ασυδοσία, καταπίεση και τρομοκρατία έφτασε σ' ένα ξέφρενο κρεσέντο.

Η άγρια εκμετάλλευση των εργαζόμενων, τα εξοντωτικά ωράρια και συνθήκες δουλειάς (τεράστιος όγκος, κάλυψη πολλαπλών πόστων, έλλειψη ρεπό, άθλιες συνθήκες στέγασης και σίτισης) είναι η πραγματικότητα που καλέστηκαν να βιώσουν. Είναι χαρακτηριστικό ότι στα Χανιά αυξήθηκε κατά 70% η παιδική εργασία. Καθόλου τυχαία η μεγάλη αύ-

ξηση και στα εργατικά ατυχήματα. Αρωγός στην ισοπέδωση των δικαιωμάτων των εργαζόμενων η κυβέρνηση, που κατέβασε στις αρχές Ιούλη τροχιοδεικτική εγκύκλιο που καταργεί το πενήνήμερο, επιχειρώντας να ανατρέψει την πρόσφατη υπογεγραμμένη ΣΣΕ.

Οι εργαζόμενοι στον κλάδο του επισιτισμού-τουρισμού βιώνουν εδώ και χρόνια την απόφαση του συστήματος της εκμετάλλευσης να συντρίψει τον τα-

ξικό του αντίπαλο και να εδραιώσει το μοντέλο του εργαζόμενου σκλάβου. Οι εργαζόμενοι όμως δεν ορίζονται από τις αλυσίδες τους αλλά από το δίκιο τους. Δεν είναι έρμαια στις διαθέσεις του κεφαλαίου. Είναι πιο αναγκαίο από ποτέ να αντιληφθούν τη δύναμή τους, να συγκεντρωθούν και, κόντρα στα αδιέξοδα του συστήματος, να αγωνιστούν συλλογικά, μαζικά και αποφασισμένα για δουλειά με δικαιώματα.

Νοσοκομεία

Οι εργαζόμενοι σε εξουθένωση, οι ασθενείς σε απόγνωση

Η διέξοδος των μαζικών αγώνων να βγει στο προσκήνιο

Το φετινό καλοκαίρι είχαμε τους περισσότερους θανάτους από κορωνοϊό από όλες τις θερινές περιόδους και περισσότερους από διπλάσιους από πέρυσι. Αποτελεί φαιδρότητα και πρόκληση η επιχειρηματολογία της κυβέρνησης ότι πρέπει να επαναξιολογηθεί ο τρόπος καταγραφής των θανόντων. Πόσο μάλιστα που και η συνολική θνητότητα είναι υπερβάλλουσα συγκριτικά με παλαιότερες στατιστικές. Όπως και να έχει, ο λαός δεν έχει ανάγκη ακόμη μια υγειονομική στατιστική για να αντιληφθεί ότι αυτός πληρώνει το μάρμαρο ακόμη και με τη ζωή του. Το δικαίωμα του λαού σε ποιοτική και δωρεάν περίθαλψη έχει ξεμακρύνει πολύ τα τελευταία χρόνια ως αποτέλεσμα της πολιτικής της επίθεσης από όλες τις προηγούμενες κυβερνήσεις και στο έδαφος υποχώρησης των λαϊκών αντιστάσεων. Η πραγματικότητα για λαό και υγειονομικούς εργαζόμενους είναι ζοφερή ενώ η κυβέρνηση της ΝΔ παραμένει δραστήρια στην προσήλωσή της να προχωρήσει την επίθεση στα νοσοκομεία.

Τους καλοκαιρινούς μήνες, η κυβέρνηση για να στηρίξει το τουριστικό προϊόν επιδότησε με επιπλέον μισθό διμηννη μετακίνηση γιατρών προς τα τουριστικά νησιά. Την ίδια περίοδο, τα μεγάλα νοσοκομεία της Αθήνας κατέγραφαν πληρότητα νοσηλίων, αδυναμία κατάρτισης προγραμμάτων εφημερίας και ράντζα στους διαδρόμους. Οι πολυπόθητες καλοκαιρινές άδειες φέτος τσεκουρώθη-

καν και πολλάκις ακυρώθηκαν, ακόμη και κατά τη διάρκειά τους. Η στελέκωση σε όλα τα πόστα είναι κάτω από οριακή και η έκτακτη έλλειψη εργαζόμενου επιφέρει κατάσταση κρίσης σε ένα ήδη εξουθενωμένο προσωπικό. Κατ' αντιστοιχία, τα περισσότερα δευτεροβάθμια νοσοκομεία της χώρας, ακόμη και νομαρχιακά με κάλυψη δεκάδων χιλιάδων πληθυσμού, λειτουργούν εφημεριακά (δηλαδή με προσωπικό που οριακά φτάνει για τη λειτουργία των εφημεριών) με ελλείψεις σε βασικές ειδικότητες.

Όσον αφορά την πρωτοβάθμια περίθαλψη, η κυβέρνηση πασχίζει να εφαρμόσει το θεσμό του «προσωπικού γιατρού», που αποτελεί βασική επιδίωξη της περιόδου. Με το βούρδουλα του χαρτασιού αύξησης της εισφοράς σε φάρμακα και εξετάσεις, εκβιάζει το λαό να γραφτεί ενώ στην ουσία γιατροί δεν υπάρχουν. Μέχρι τα μέσα Αυγούστου, κάτω από το 50% είχε εγγραφεί, ενώ οι εγγραφές στην Αττική και τα νησιά του Αιγαίου ξεκίνησαν από αρχές Σεπτέμβρη λόγω μη συμμετοχής γιατρών. Το συγκεκριμένο μέτρο έχει καίρια σημασία για την κυβέρνηση γιατί στοχεύει να οριοθετήσει και να αποκλείσει τους ασθενείς από την ελεύθερη πρόσβαση στα νοσοκομεία (gatekeeping). Θα προσπαθήσει να το υλοποιήσει όπως και να έχει για να δημιουργηθεί και ο πολυπόθητος ηλεκτρονικός φάκελος ασθενούς, που προσφέρει σειρά πληροφοριών που εξυπηρετούν διάφορα πεδία κερδοφο-

ρίας του κεφαλαίου στο χώρο της υγείας. Όλα αυτά επουδενί δεν έχουν σχέση με μία βαθμιδωτή και οργανωμένη αντιμετώπιση του ασθενούς, όπως η κυβέρνηση ευαγγελίζεται.

Η από χρόνια διακηρυγμένη πολιτική των μη προσλήψεων, του κλεισίματος νοσοκομείων και του χτυπήματος των εργασιακών δικαιωμάτων, που παροξύνθηκε κατά τη διάρκεια της πανδημίας, έχει εν πολλοίς ωριμάσει και έχει παράξει σημαντικά αποτελέσματα προς όφελος του κεφαλαίου και σε βάρος του λαού. Σ' αυτή τη βάση και στη σημαντική επιδείνωση των εργασιακών συνθηκών ερμηνεύονται τόσο οι πολλές πρόωρες συνταξιοδοτήσεις όσο και οι συχνές παραιτήσεις που καταγράφονται κυρίως στο ιατρικό αλλά και νοσηλευτικό προσωπικό, το οποίο λόγω ιδιότητας μπορεί να αναζητήσει καλύτερες συνθήκες στον ιδιωτικό τομέα ή και στο εξωτερικό. Γιατροί με χρόνια εργασίας στο ΕΣΥ παραιτούνται, ενώ ελλείψεις ειδικευόμενων υπάρχουν ακόμη και σε παθολογικές κλινικές τριτοβάθμιων νοσοκομείων.

Την ίδια στιγμή, χιλιάδες υγειονομικοί παραμένουν σε αναστολή εργασίας χωρίς μισθό, κλείνοντας πια έναν ολόκληρο χρόνο από το διώξιμό τους. Παρά την πλήρη κατάρρευση του υγειονομικού προσχήματος και του αφηγήματος της κυβέρνησης και παρά τις τεράστιες ανάγκες, παραμένουν σε αναστολή. Η κυβέρνηση κατάφερε σημαντικό χτύπημα στο δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή

δουλειά και δεν είναι διατεθειμένη να οπισθοχωρήσει εύκολα όσο κι αν πολλοί αναμένουν προεκλογικές αναδιπλώσεις. Τέτοιου είδους «αναμονές» αλλά και η συνολικότερη υποχώρηση των εργατικών κινητοποιήσεων-αντιστάσεων δεν ευνοούν την ανάπτυξη του πεδίου στο οποίο μπορούν να δοθούν απαντήσεις. Του πεδίου των αγώνων και των μαζικών διαδικασιών σε σωματεία και συλλόγους, όπου η πάλη για μαζικές μόνιμες προσλήψεις και για αυξήσεις στους μισθούς θα μπει στην ημερήσια διάταξη απέναντι στην κυβερνητική πολιτική. Το σύνολο της αρμοδιότητας για μια τέτοια προοπτική πέφτει στους ίδιους τους εργαζόμενους. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες από αρχές Ιουλίου κάλεσαν στο ραντεβού των κινητοποιήσεων της ΔΕΘ, εθιμοτυπικά, διαδικαστικά, ξεπουληματικά, έξω από κάθε πτυχή των αναγκών της ταξικής πάλης όπως αυτή εκφράζεται στα νοσοκομεία. Η πραγματοποίηση επιμέρους κινητοποιήσεων σε ορισμένα νοσοκομεία της χώρας μέσα στο καλοκαίρι ανέδειξαν τόσο τα φλέγοντα ζητήματα που απασχολούν τους εργαζόμενους όσο και διαθέσεις για αναζήτηση συλλογικής απάντησης. Κάθε προοδευτικός εργαζόμενος πρέπει να συμβάλει στην ενίσχυση της κατεύθυνσης μαζικών αγώνων για προσλήψεις και αυξήσεις, για το δέσιμο με τη λαϊκή πάλη για το δικαίωμα σε πλήρη και δωρεάν περίθαλψη για όλους.

Τοπική συλλογική σύμβαση εργασίας στη Σαντορίνη λίγο πριν τη δύση της τουριστικής σεζόν

Η ικανοποίηση των αιτημάτων των εργαζόμενων είναι υπόθεση της πάλης τους

Προς το τέλος της οδεύει και η φετινή τουριστική σεζόν και ο απολογισμός για τους χιλιάδες εποχικούς εργαζόμενους δεν είναι και πολύ διαφορετικός σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια. Επαληθεύτηκε πως ο «εργασιακός παράδεισος» που υπόσχονταν εκπρόσωποι της κυβέρνησης και εργοδότες του κλάδου στις αρχές του καλοκαιριού, προκειμένου να δελεάσουν εργαζόμενους και να καλύψουν τις κενές θέσεις εργασίας, ήταν ένα μεγάλο ψέμα. Ίσα ίσα, με άλλοθι την έλλειψη προσωπικού, η εργοδοσία επέβαλε απάνθρωπους ρυθμούς δουλειάς στους εργαζόμενους, οι οποίοι καλέστηκαν για ακόμη μια χρονιά να δουλέψουν σε συνθήκες εργασιακού κάτεργου. Σ' αυτές τις συνθήκες καλέστηκαν να δουλέψουν και οι εποχικοί εργαζόμενοι στη Σαντορίνη, όπου ωστόσο πριν λίγες ημέρες, το συνδικάτο υπέγραψε την πρώτη τοπική κλαδική συλλογική σύμβαση εργασίας.

Όσον αφορά το θεσμικό κομμάτι, η υπέρσχυση της τοπικής σύμβασης, έναντι της κλαδικής, βασίζεται στο νόμο Βρούτση (4635/2019) και προϋποθέτει ο υπουργός Εργασίας να την κηρύξει υποχρεωτική. Όσον αφορά την ουσία, το βασικό επίδοκο είναι αυτή η κίνηση που έγινε από την πλευρά του συνδικάτου να

καταφέρει όντως να διαμορφώσει καλύτερους όρους δουλειάς για τους εργαζόμενους του νησιού. Οι αυξήσεις στους μισθούς, η ασφαλής μετακίνηση για τους διανομείς, η κατοχύρωση μιας σειράς δικαιωμάτων, πρέπει να γίνουν υπόθεση των ίδιων των εργαζόμενων προκειμένου να έχουν πραγματική βάση και να πιέσουν την εργοδοσία να τα εφαρμόσει. Και σ' αυτή την υπόθεση φυσικά, η οργάνωση της πάλης των εργαζόμενων θα γίνει μέσα από τα συλλογικά τους όργανα.

Αν δεν γίνει δική τους υπόθεση, θα

συνεχίσει να παίζει μπάλα ο αντίπαλος και θα συνεχίσουμε να βλέπουμε εξοργιστικές δηλώσεις, όπως αυτές που έγιναν με αφορμή τη νέα σύμβαση, οι οποίες συγκαίρουν εργαζόμενους και εργοδότες που «διασφαλίζουν οι ίδιοι την εργασιακή ειρήνη, προχωρούν σε ειλικρινή και καλόπιστο διάλογο και καταλήγουν σε μια αμοιβαία επωφελή συμφωνία» (!). Το πρώτο και κύριο που πρέπει να κατανοήσουν οι εργαζόμενοι είναι πως κανένα κοινό συμφέρον δεν έχουν με το κεφάλαιο και πως η δημιουργία κλίματος «ομοψυχίας» είναι μόνο απέναντι

στα δικά τους ταξικά συμφέροντα. Σ' αυτή τη βάση και με αγωνιστική διάθεση πρέπει να κoubεντιάσουν και τις ιδιαίτερες προβληματικές της σύμβασης, όπως το γεγονός ότι υπογράφηκε στο τέλος της σεζόν και προβλέπει μισθούς οι οποίοι, ένα χρόνο μετά δεδομένης της ακρίβειας και της συνεχούς ανόδου του κόστους ζωής, αναμένεται να είναι πολύ κάτω από τις πραγματικές ανάγκες τους. Στην ίδια βάση, πρέπει να οικοδομήσουν από σήμερα οι ίδιοι τους όρους ώστε να κατοχυρώσουν έγκαιρα και ουσιαστικά τα δικαιώματά τους.

ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ

Ακόμα ένα δώρο στα αμερικανικά συμφέροντα

Υπερψηφίστηκε στις 31/8 το αντεργατικό νομοσχέδιο σχετικά με το ξεπούλημα των Ναυπηγείων Ελευσίνας, συνοδευόμενο από το εκβιαστικό σύνθημα «εξυγίανση ή πτώχευση». Ακόμα ένα «κατόρθωμα» της κυβέρνησης και μια προσθήκη στο θολό αφήγημα της «ανάπτυξης» παρέα με τα ναυπηγεία Σύρου και Σκαραμαγκά.

Συμπληρώνεται έτσι το παζλ και πλέον τα σημαντικότερα ναυπηγεία της χώρας παραχωρούνται σε εταιρίες που βρίσκονται σε άμεση συνεργασία με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και τις βλέψεις του για μετατροπή της χώρας σε μια απέραντη βάση εξυπηρέτησης των δολοφονικών του σχεδιασμών. Όπως ομολόγησε και ο Α.Γεωργιάδης, πρόκειται για «διακρατική συμφωνία και υπάρχουν διαπραγματεύσεις με την αμερικανική πρεσβεία αφού η χρηματοδότηση προέρχεται από την αμερικανική κυβέρνηση», κάτι που φυσικά δεν αναφέρεται επίσημα στο νόμο.

Μια δεύτερη τοποθέτηση του ακροδεξιού υπουργού αποκάλυψε πως, παρ' όλο που την τελική απόφαση για την «εξυγίανση» θα την πάρει το δικαστήριο, η ψηφοφορία στη Βουλή

παρέχει την απαιτούμενη νομική κάλυψη στην κυβέρνηση για τα κουρέματα χρεών και τις διαγραφές οφειλών προς το δημόσιο, τα ασφαλιστικά ταμεία και τις τράπεζες. Τα Ναυπηγεία Ελευσίνας, μετά από μια πορεία βύθισης που ξεκίνησε το 2011 με την κατάρρευση της συμφωνίας (του 2008) για τη ναυπήγηση των γαλλικών φρεγατών τύπου FREMM ύστερα από τότε γερμανικές πιέσεις, χαρίζονται λοιπόν στην ONEX (ελληνοαμερικανική εταιρία συμπερόντων Π.Ξενοκώστα) πακέτο με πλήθος γενναιόδωρων ελαφρύνσεων και προνομίων. Επί της ουσίας πρόκειται για λευκή επιταγή στο μεγάλο κεφάλαιο, μια «επένδυση» που δεν έχει υποχρεώσεις παρά μόνο δικαιώματα. Παράλληλα απαλλάσσεται από κάθε βάρος η προηγούμενη ιδιοκτησία του –νεκρού από πέρισι– Ν.Ταβουλάρη, ο οποίος, ξεκινώντας από αξιωματικός του στρατού μέχρι το 1963, συνεργάστηκε επιχειρηματικά με το Σ.Νιάρχο, στη συνέχεια πολιτικά με τον Α.Ανδριανόπουλο και τον Α.Σαμαρά και κατέληξε ιδιοκτήτης και των Ναυπηγείων Σύρου.

Όσον αφορά τα πολλών εκατομμυρίων δεδουλευμένα των εργαζομένων (μισθοί, δώρα, αποζημιώσεις κ.ά.), η κυβέρνηση φροντίζει να αποπληρωθούν «το συντομότερο δυνατόν μετά την ανάληψη ικανού αριθμού έργων από την εταιρία και με κριτήριο το είδος και το ύψος των συμβάσεων που θα ανατεθούν από το Πολεμικό Ναυτικό», αφού έχει μεριμνήσει από τα πριν αποκαταρτίζοντας τις απαιτήσεις των εργαζομένων και, από «εργατικές», τις εξομοιώνει

με ενός απλού πιστωτή, ανάμεσα στους υπόλοιπους. Σύμφωνα μ' αυτή την προκλητική, γεμάτη ασάφεια, διατύπωση, δεν ορίζεται καμία δέσμευση και υποχρέωση για να καταβληθούν τα χρωστούμενα, προσθέτοντας τον όρο το Πολεμικό Ναυτικό να δίνει παραγγελίες στην εταιρία. Συνδέει δηλαδή αυτά τα δύο σ' έναν ωμό εκβιασμό, ολόιδιο μ' αυτόν που έχουν ζήσει οι εργάτες όλα τα προηγούμενα χρόνια και που θα οδηγήσει στις ίδιες συνέπειες –την απληρωσιά και τη χρησιμοποίησή τους σαν μοχλό πίεσης από την εργοδοσία για τη διασφάλιση συμβάσεων με σκανδαλώδεις ευνοϊκούς όρους. Σχετικά με τις θέσεις εργασίας, το μοντέλο των Ναυπηγείων Σύρου (ήδη ξεπουλημένο στην ONEX) δείχνει το δρόμο: απόλυση όλων των εργαζομένων και επαναπρόσληψη ελάχιστων από αυτούς με ατομικές συμβάσεις και καθεστώς εργολαβίας, αφήνοντάς τους γυμνούς από εργασιακά δικαιώματα και υπονομεύοντας τη δυνατότητα συλλογικής διεκδίκησης.

Κυβέρνηση και Ξενοκώστας, με τη στήριξη των συστημικών ΜΜΕ, προβάλλουν την υποτιθέμενη συγκατάθεση στο νόμου από το σύνολο σχεδόν των εργαζομένων, σπριζόμενοι στη διμερή ιδιωτική συμφωνία που υπογράφηκε το Σεπτέμβριο του 2021 σχετικά με την αποδοχή της λήξης των συμβάσεων. Προϋπόθεση όμως της συγκεκριμένης συμφωνίας ήταν η άμεση και σε μικρό χρονικό διάστημα αποπληρωμή όλων των δεδουλευμένων, κάτι το οποίο δεν έγινε και όπως φαίνεται δεν θα γίνει και ποτέ.

Για να προβληθεί ακόμα περισσότερο η δήθεν πρωτόγνωρη στήριξη εργαζομένων σε νομοσχέδιο, αλλά και να διχάσει τους εργαζόμενους που θέλουν να αντισταθούν στην αντεργατική πολιτική, επιστρατεύθηκε και η

διοίκηση του σωματείου ΣΕΝΕ, παραδοσιακά εκλεγμένη από τα ψηφοδέλτια της ΔΑΚΕ. Την ημέρα ψήφισης του νομοσχεδίου και ως κορύφωση της διαλυτικής δουλειάς του, το σωματείο κάλεσε αντισυγκέντρωση (παραβρέθηκε φωτογραφιζόμενος και ο Γεωργιάδης) στο Σύνταγμα ως απάντηση στο κάλεσμα του ΠΑΜΕ, το οποίο μη έχοντας την οργανωτική δυνατότητα από τα μέσα, προσπάθησε να κινητοποιηθεί με το Συνδικάτο Μετάλλου και τη στήριξη των σημερινών εργολαβικών εργατών, οι οποίοι πραγματικά στον αέρα.

Είναι πλέον κοινή η τακτική που ακολουθεί η κυβέρνηση και το σύστημα γενικότερα σε κάθε «επένδυση». Δοκιμασμένο από τα μνημονιακά χρόνια, έχει διαμορφωθεί ένα αντεργατικό manual που αποτελεί κανόνα για κάθε ξεπούλημα και περιλαμβάνει επιχειρήσεις να δωρίζονται ουσιαστικά στο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, με όρους κομμένους και ραμμένους στις απαιτήσεις του εκάστοτε κεφαλαιούχου, απαλλαγμένες από κάθε υποχρέωση με διαγραφμένες οφειλές (ακόμα κι αν αυτές είναι ολοφάνερα σε βάρος του δημοσίου) και εργαζόμενους έρμαια σε κάθε είδους εκμετάλλευση.

Ακόμα και την «τελευταία στιγμή», οι εργαζόμενοι στα Ναυπηγεία Ελευσίνας μπορούν ν' ανατρέψουν την κατάσταση και ναβάλουν φραγμό στις αντεργατικές εξελίξεις. Με τη συλλογική πάλη τους και με ταξική ενότητα να ξεχωρίσουν φίλους και εχθρούς, να πάρουν πίσω ό,τι τους ανήκει και να κερδίσουν τα δεδουλευμένα τους (που πλέον αντιστοιχούν σε μια μικρή περιουσία για τα δεδομένα ενός εργαζόμενου), αλλά και μόνιμη και σταθερή δουλειά με δικαιώματα για όλους.

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ «ΤΖΟΓΑΡΟΥΝ» ΑΝΟΙΧΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ ΤΗΣ ΛΑΡΚΟ

Εκατοντάδες εργάτες αντιμέτωποι με απολύσεις και νέες εργασιακές σχέσεις

Το "σήριαλ" γύρω από το ξεπούλημα της ΛΑΡΚΟ συνεχίζεται ακάθεκτο. Η κυβέρνηση, ο ειδικός διαχειριστής και οι μνηστήρες αγοραστές, αφού ξεκαθάρισαν το τοπίο από το βάρος του εργατικού κόστους και των εργασιακών δικαιωμάτων των εκατοντάδων εργατών, πλέον τζογάρουν ανοιχτά για την εξαγορά του φιλέτου εξόρυξης και παραγωγής σιδηροκηλίδου. Όλες οι εξελίξεις εδώ και περισσότερο από δύο χρόνια λαμβάνουν χώρα κυριολεκτικά στις πλάτες των εκατοντάδων εργατών του εργοστασίου της Λάρυμνας και των περιοχών που ζουν από τη δραστηριότητα της ΛΑΡΚΟ.

Πιο συγκεκριμένα, όπως γράφουν τα αστικά ειδησεογραφικά ΜΜΕ, η κυβέρνηση κατάφερε να λύσει το βασικό εμπόδιο προς την εξαγορά: Μέσα στο καλοκαίρι προχώρησε στην απόλυση όλων των εργατών που εργάζονταν στη ΛΑΡΚΟ, ενώ στη συνέχεια τους επαναπροσέλαβε με νέες δίμηνες συμβάσεις μέχρι να ξεκαθαρίσει το τοπίο για την επόμενη μέρα.

Πλέον και με βάση τις παραπάνω αντεργατικές εξελίξεις, κυβέρνηση, ΤΑΙΠΕΔ, ειδικός διαχειριστής, ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, όλοι νιώθουν απελευθερωμένοι να διαπραγματευτούν την αγοραπωλησία του μεγάλου φιλέτου. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι μετά τις μαζικές απολύσεις στα τέλη του Ιούλη εκφράζεται πλέον ανοιχτά και συγκεκριμένα το ενδιαφέρον για την εξαγορά των μονάδων παραγωγής και εξόρυξης της ΛΑΡΚΟ.

Είναι ξεκάθαρο ότι η κυβέρνηση και το κεφάλαιο, έχοντας σταθερά σε πρώτο πλάνο τις τεράστιες πιέσεις και τους ανοικτούς ή κεκαλυμμένους εκβιασμούς, κατάφερε ένα σημαντικό πλήγμα στο εργατικό δυναμικό της ΛΑΡΚΟ. Η προώθηση των μαζικών απολύσεων από την πλευρά της κυβέρνησης ακόμη και αν πληρώθηκαν οι νόμιμες αποζημιώσεις, αλλιά και οι νέες 2μηνες συμβάσεις ορισμένου χρόνου, προωθούνται ακριβώς για να θέσουν σε αμφισβήτηση κάθε δικαίωμα των εργατών στη δουλειά και στην επόμενη μέρα της ΛΑΡΚΟ. Ως εκ τούτου, δεν πρέπει να κυριαρχήσει η αναμονή, ο εφησυχασμός και η αναστολή των κινητοποιήσεων στους κόλπους των εργατών.

Το όποιο νέο ιδιοκτησιακό καθεστώς, παρά τα πολλά ερωτηματικά σχετικά με το πότε –ακόμα και το αν– θα προκύψει, είναι σίγουρο πως θα επιδιώξει χαμηλά εργατικά κόστη και μηδενικά εργασιακά δικαιώματα. Μόνο η ενότητα και ο αγώνας μπορούν να διασφαλίσουν τη δουλειά και τη ζωή για τους εργάτες της ΛΑΡΚΟ και τις οικογένειές τους.

Η επιχείρηση δίωξης της ΠΕΝΕΝ να μην περάσει!

Φάκελο εναντίον της Πανελληνίας Ένωσης Ναυτών Εμπορικού Ναυτικού (ΠΕΝΕΝ) έχει συγκεντρώσει η Ασφάλεια του Κεντρικού Λιμεναρχείου Πειραιά, με «στοιχεία» τα ψέματα που κατέθεσαν οργανωμένα δεκάδες ναυτιλιακές εταιρείες και σκοπό το σύρσιμο της ΠΕΝΕΝ στα δικαστήρια με την κατηγορία –προς το παρόν– της «παρακώλυσης συγκοινωνιών». Η σχετική δικογραφία, που έγινε γνωστή κατά την κλήση του προέδρου της ΠΕΝΕΝ σε κατάθεση, αφορά την απεργία στις 10 Ιούνη 2021 και είναι χαρακτηριστικό ότι, ενώ ήταν μια γενική απεργία με απόφαση της ΓΣΕΕ, του ΕΚΠ, της ΠΝΟ και 12 ναυτεργατικών σωματείων, η ΠΕΝΕΝ αποκλειστικά και συγκεκριμένα μπαίνει στο στόχαστρο και διώκεται.

Εξηγήσεις γι' αυτή τη στοχοποίηση μπορεί να προσφέρει μια σύντομη αναδρομή στην περίοδο εκείνη. Η απόφαση για απεργία στις 10 Ιούνη πάρθηκε απ' τη ΓΣΕΕ ώστε να υπονομεύσει τις ήδη εισηγμένες αποφάσεις της ΑΔΕΔΥ, του ΕΚΑ καθώς και όλων των εργατικών κέντρων, ομοσπονδιών και σωματείων που ελέγχονταν απ' το ΠΑΜΕ, για απεργία στις 3 Ιούνη. Εκείνος ο στόχος επιτεύχθηκε, αφού όλες οι δυνάμεις που έλεγχαν αυτές τις συνδικαλιστικές οργανώσεις υπάκουσαν και πραξικοπηματικά ακύρωσαν τις αποφάσεις τους, ώστε στις 3 Ιούνη να μην επαναληφθεί το σκηνικό της πρωτομαγιάτικης απεργίας στις 6/5/2021 που συγκροτήθηκε παρά την απουσία της, ευθυγραμμισμένης με την απόφαση της κυβέρνησης, ΓΣΕΕ. Και κυρίως, να μην αποκτήσει ο αγώνας ενάντια στο –τότε νομοσχέδιο, μετά τις 16 Ιούνη νόμο– «Χατζηδόκη» (4808/2021) στοιχείο απεργιακής κλημάκωσης, τα οποία θα μπορούσαν να αποτυπώσουν τη μαζική αντίθεση των εργαζομένων που είχε ήδη φανεί.

Η ΠΕΝΕΝ, όμως, ήταν ανάμεσα στα ελάχιστα σωματεία, όλα πρωτοβάθμια, που τήρησαν τη δέσμευσή τους απέναντι στους εργαζόμενους και επέμειναν στην απόφαση για απεργία στις 3 Ιούνη. Πραγματοποίησε μάλιστα συγκέντρωση τα ζημερώματα στο λιμάνι του Πειραιά, προτού συμμετάσχει στη μεσημεριανή απεργιακή διαδήλωση στο κέντρο της Αθήνας. Για τη στάση της αυτή στοχοποιήθηκε τόσο απ' την εργοδοσία, όσο και απ' τα ΜΜΕ, που αξιοποίησαν το γεγονός ότι κρίθηκε «παράνομη». Αρωγός όλων αυτών στάθηκε το ΠΑΜΕ, το οποίο αποφάσισε να εκδώσει τότε δελτίο τύπου «ξεκαθαρίζοντας» ότι δεν έχει καμία σχέση με τα «γεγονότα στο λιμάνι», όπως υποτιμητικά χαρακτήριζε την απεργιακή συγκέντρωση. Μια στάση όχι απλά απαξίωσης, αλλά διεκδίκησης της δίωξης που τελικά ήρθε, έστω κι αν αυτή επικεντρώνεται στην απεργία στις 10 Ιούνη, η οποία επίσης κρίθηκε «παράνομη» στο λιμάνι αλλά είχε την καθολική συμμετοχή των ναυτεργατών. Αντίστοιχη

διευκόλυνση έχει προσφέρει στο σύστημα και την εργοδοσία η διαχρονική επιχείρηση περιθωριοποίησης της ΠΕΝΕΝ από τις κυρίαρχες παρατάξεις στην ΠΝΟ.

Η προσπάθεια δικαστικής δίωξης ενάντια στην ΠΕΝΕΝ θέλει να ποινικοποιήσει το μαχόμενο συνδικαλισμό και να τρομοκρατήσει όλους τους εργαζόμενους, ώστε να αποδέχονται την άνευ όρων μεταλήθειά τους. Η ΠΕΝΕΝ στοχοποιείται τόσο για τη δράση της στα καθημερινά ζητήματα του κλάδου όσο και για τη στάση της ειδικά απέναντι στο «νόμο Χατζηδόκη», ο οποίος ψηφίστηκε ακριβώς στην ίδια κατεύθυνση. Ήταν απ' τις δυνάμεις που αντιτάχθηκαν στη γραμμή «ο νόμος θα μείνει στα χαρτιά» του ΠΑΜΕ, την οποία υιοθέτησαν άνετα μια σειρά δυνάμεις που προεδρεύουν σε συνδικαλιστικά όργανα (όπως π.χ. στο ΕΚΑ). Αντίθετα, έπαιξε καθοριστικό ρόλο στη συγκρότηση της Πρωτοβουλίας για την κατάργηση του ν.4808/2021 και την περιφρούρηση των συνδικαλιστικών ελευθεριών, και στήριξε την κινηματική της παρέμβαση, με ξεκάθαρη τοποθέτηση και δράση ενάντια στο νόμο και το χτύπημα της ελεύθερης συνδικαλιστικής δράσης, όπως εκφράστηκε και εκφράζεται σε κάθε εργατικό αγώνα απ' την ψήφιση του νόμου κι ύστερα.

Η πηλιά και έμπρακτη στήριξη και αλληλεγγύη στην ΠΕΝΕΝ είναι ανάγκη ώστε να σταματήσει κάθε προσπάθεια δίωξης. Το σύστημα, άλλωστε, έχει αποδείξει τη σημασία της έκφρασης αλληλεγγύης σε κομμάτια του λαού που παλεύουν και τους αγωνιστές που αναδεικνύονται, με κινήσεις όπως την πρόσφατη απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών να κάνει δεκτή την αγωγή του δημάρχου Αθήμων σε βάρος μέλους του Γ.Σ. της ΑΔΕΔΥ επειδή ανάρτησε στο λογαριασμό του στο Facebook τα ψηφίσματα αλληλεγγύης που είχαν εκδοθεί για τις ποινικές και πειθαρχικές δίωξεις του ίδιου δημάρχου απέναντι σε εργαζόμενη του δήμου και μέλους του ΔΣ του συλλόγου εργαζομένων. Η οικοδόμηση της ενότητας των εργαζομένων, μέσα και από τη στήριξη διωκόμενων αγωνιστών και οργανώσεων και την αντιμετώπιση των διώξεών τους ως συνολικό χτύπημα και κομμάτι της αντεργατικής και αντιλαϊκής πολιτικής, έχει μεγάλη σημασία. Τόσο για να πείσουν αυτές οι δίωξεις στο κενό, όσο και για τη συγκρότηση των εργαζομένων και της εργατικής τάξης σε τάξη «για τον εαυτό της».

• Να σταματήσει κάθε προσπάθεια δίωξης της ΠΕΝΕΝ!

• Όχι στην ποινικοποίηση των εργατικών αγώνων, τις δίωξεις και την τρομοκρατία!

Φτώχεια, ανεργία και καταστολή "υπόσχεται" το σύστημα σε λαό και εργαζόμενους

Αντιμέτωποι με έναν εξαιρετικά δύσκολο χειμώνα βρίσκονται λαός και εργαζόμενοι στη χώρα μας αλλά και συνολικότερα. Οι συνέπειες της εντεινόμενης κρίσης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος πέφτουν βαριές στις πλάτες τους, μία βίαιη καταλήστευση του λαϊκού-εργατικού εισοδήματος είναι σε εξέλιξη. Και παράλληλα είναι σε εξέλιξη μία προσπάθεια θωράκισης των δυνάμεων του συστήματος απέναντι στον κίνδυνο μαζικών ξεσπασμάτων. Αυτό το σάπιο σύστημα ούτε μπορεί ούτε και θέλει να αντιμετωπίσει τη δραματική αυτή κατάσταση, καθώς είναι η ίδια του η φύση, η ίδια του η κίνηση που τη γεννά. Και η μόνη διέξοδος που μπορεί να δει είναι η ένταση της επίθεσής τους στους λαούς και τους εργαζόμενους.

Ταρακουνιέται συθέμελα το ιδεολογικό αφήγημα περί της «αναπτυγμένης Δύσης», το οποίο προσπαθούν να επαναφέρουν με αφορμή τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία. Πέρα απ' το ότι οι βασικοί εκπρόσωποι της Δύσης, οι βασικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, τρώγονται μεταξύ τους, η ανάπτυξή τους είναι τόσο σαθρή που έχει φτάσει στο σημείο η μεγαλύτερη οικονομία της Ευρώπης, η Γερμανία, να μην μπορεί να εξασφαλίσει επαρκή ενεργειακή κάλυψη για το λαό της, αλλά και για την παραγωγή της. Πόσο μάλλον χώρες σαν την Ελλάδα.

Η εικόνα είναι πραγματικά ζοφερή. Σύμφωνα με στοιχεία της Eurostat για το 2020 (δηλαδή, πριν ξεσπάσει ο πόλεμος και πριν εκδηλωθεί το τεράστιο κύμα

ακρίβειας) στην ΕΕ βρισκόταν αντιμέτωπο με τον κίνδυνο της φτώχειας ή του κοινωνικού αποκλεισμού το 21,9% του πληθυσμού (κατά μέσο όρο). Στην Ελλάδα αυτό το ποσοστό ήταν ακόμη υψηλότερο, φτάνοντας στο 27,5%. Μπορεί κανείς να αντιληφθεί πόσο χειρότερα είναι σήμερα τα νούμερα αυτά και πού πρόκειται να φτάσουν.

Την ίδια ώρα η ανεργία συνεχίζει να τσακίζει. Τον Ιούλιο, στην καρδιά της τουριστικής περιόδου, καταγράφηκαν στη χώρα μας 948.930 άνεργοι (γραμμένοι στα μπρώα της ΔΥΠΑ, πρώην ΟΑΕΔ) και μάλιστα αυξημένοι κατά 2,96% σε σχέση με τον Ιούνιο. Και από αυτούς μόλις το 15% (143.367 άνεργοι) πήραν επίδομα ανεργίας.

Φτώχεια και ανεργία είναι το παρόν και το μέλλον που τάζει αυτό το σύστημα. Και οι «λύσεις» που δίνει δεν αποτελούν παρά προσπάθειες διαχείρισης της οργής που συσσωρεύεται. Τα επιδόματα-ψίχουλα και τα κάθε είδους «pass» δεν αρκούν για να καλύψουν ούτε τα στοιχειώδη. Η συνέχιση της επιδότησης στις υπέρογκες αυξήσεις του ηλεκτρικού ρεύματος είναι στον αέρα, ενώ ήδη χρησιμοποιείται ως μοχλός εκβιασμού για άλλες περικοπές.

Οι δυνάμεις του συστήματος καταλαβαίνουν ότι αυτή η κατάσταση εγκυμονεί ξεσπάσματα. Αντιλαμβάνονται τη συσσωρευμένη οργή. Δεν είναι τυχαία η έκθεση του ΔΝΤ που επισημαίνει την ανάγκη στήριξης των χαμηλών στρωμάτων. Όπως δεν είναι τυχαία η αναφορά του

Μακρόν στο «τέλος της αφθονίας και της ανεμελιάς». Τα ιμπεριαλιστικά επιτελεία προσπαθούν να φτιάξουν κλίμα, να προετοιμάσουν για τα χειρότερα που έρχονται, αλλά ταυτόχρονα και να προετοιμαστούν για την αντιμετώπιση των εκρήξεων. Και αν από τη μια μεριά είναι τα κάθε λογής ψίχουλα, από την άλλη είναι η ένταση της καταστολής, η θωράκιση του συστήματος απέναντι σε λαϊκούς και εργατικούς αγώνες. Και σε χώρες σαν την Ελλάδα, όπου ο εξαρτημένος καπιταλισμός έχει πολύ μικρά περιθώρια παροχών και πάντα μετά από έγκριση των ιμπεριαλιστών, η πυχή της καταστολής γιγαντώνεται. Το χτύπημα της ανεργίας στη «Μαλαματίνα» και οι συλλήψεις είναι το πιο πρόσφατο επεισόδιο μιας σειράς τέτοιων χτυπημάτων. Τα ΜΑΤ στα Πετρέλαια Καβάλας και στην Cosco, οι απαγωγές δικαστικές αποφάσεις που έκριναν απεργίες ως παράνομες, αλλά και η έξαρση των διώξεων αλλά και των απολύσεων συνδικαλιστών είναι οι εκφράσεις μιας πολιτικής που φοβάται και στοχοποιεί την οργανωμένη εργατική δράση.

Πολύτιμο εργαλείο στα χέρια του κράτους αποδεικνύεται ο νόμος Χατζηδάκη. Εξάλλου, είχαμε εκτιμήσει ότι ο στόχος του νόμου αυτού ήταν και είναι να προλάβει τις μαζικές εργατικές αντιστάσεις. Να εκμεταλλευτεί την αποσυγκρότηση του εργατικού κινήματος και να ορθώσει μεγαλύτερους φραγμούς προς την κατεύθυνση της ανασυγκρότησής του. Αυτός ο νόμος όχι μόνο δεν έχει μείνει στα χαρτιά, αλλά χρησιμοποιείται επανειλημμένα

ενάντια σε κάθε εργατική διεκδίκηση. Σε αυτόν το νόμο βασίζεται, για παράδειγμα, το «δικαίωμα στην εργασία» των απεργισσών στη Μαλαματίνα και το χτύπημα των ΜΑΤ. Ο στόχος της ανατροπής αυτού του νόμου όχι μόνο δεν μπορεί να υποτιμηθεί ή να προσπερνιέται, αλλά πρέπει να αποτελέσει κοινό στόχο όλου του εργατικού κινήματος.

Όμως πολύτιμες για το κράτος είναι και οι υπηρεσίες που προσφέρουν οι υποταγμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες. Που, ενώ ο κόσμος της δουλειάς στενάζει, αυτές σφυρίζουν αδιάφορα, υπηρετώντας τον υπονομευτικό ρόλο που τους έχει ανατεθεί από τις δυνάμεις του συστήματος. Είναι εξοργιστική η αφωνία τους όταν η ακρίβεια γιγαντώνεται και οι μισθοί παραμένουν συρρικνωμένοι.

Γι' αυτό και οι εργαζόμενοι έχουν να ελπίζουν μόνο στις δικές τους δυνάμεις και στους δικούς τους αγώνες. Στους αγώνες για τη διεκδίκηση συλλογικών συμβάσεων με πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, κατοχύρωση και διεύρυνση των εργασιακών δικαιωμάτων. Στους αγώνες για πλήρη και σταθερή δουλειά, ενάντια στις κάθε λογής ελαστικές σχέσεις. Στους αγώνες για συνδικαλιστικές ελευθερίες, για σωματεία ανεξάρτητα από το κράτος και την εργοδοσία, όπλα στα χέρια των εργατών. Στην υπεράσπιση κάθε εργατικού αγώνα, μικρού ή μεγάλου, που αναμετρείται με τη βάρβαρη αυτή πολιτική. Στην ενίσχυση της ταξικής αλληλεγγύης. Στη μαζική, εργατική αντίσταση στον εργασιακό μεσαίωνα που επελαύνει.

ΑΚΥΡΩΣΗ ΤΩΝ ΟΜΑΔΙΚΩΝ ΑΠΟΛΥΣΕΩΝ ΣΤΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ ΚΑΒΑΛΑΣ

Τη δικαίωση φέρνει μόνο η οργανωμένη, συλλογική πάλη των εργατών!

Με απόφαση του Πρωτοδικείου Καβάλας -μετά από 6 χρόνια- κρίθηκαν άκυρες οι 133 ομαδικές απολύσεις εργαζομένων στη Βιομηχανία Φωσφορικών Λιπασμάτων Καβάλας (ΒΦΛ). Η υπόθεση ξεκινά από το 2016, όταν η εταιρεία προχώρησε στις πρώτες ομαδικές απολύσεις, μετά την άρνηση των εργαζομένων να δεχτούν τη μεταβολή των εργασιακών τους σχέσεων (μονομερή οριζόντια μείωση ως και 45% στους μισθούς, ατομικές συμβάσεις εργασίας). Με δικαστική απόφαση, οι εργαζόμενοι δικαιώθηκαν μετά από λίγα χρόνια, αλλήλ αυτή η απόφαση δεν εφαρμόστηκε ποτέ. Και σαν να μην έφτανε αυτό, το 2021 η εταιρεία ολοκλήρωσε την επίθεση σε βάρος των εργαζομένων βασιζόμενη στο νόμο Χατζηδάκη που επιτρέπει τις ομαδικές απολύσεις, παίρνοντας το πράσινο φως από το υπουργείο Εργασίας και το ΑΣΕ. Έτσι οι 133 εργαζόμενοι ξαναβρέθηκαν απολυμένοι.

Οι εργαζόμενοι στη ΒΦΛ δικαιώθηκαν (για δεύτερη φορά) στις 22 Αυγούστου, με υποχρέωση πλέον της εταιρίας να καταβάλει στους απολυμένους μισθούς υπερημερίας αλλήλ και αποζημίωση 5.000 ευρώ για ηθική βλάβη. Αυτή η δικαστική νίκη, η ακύρωση των απολύσεων, είναι αποτέλεσμα της πολύχρονης μαζικής κινητοποίησης των εργαζομένων μέσα απ' το σωματείο τους. Οι εργαζόμενοι όμως γνωρίζουν ότι όσο δύσκολο ήταν να αποσπάσουν

μια καταδικαστική απόφαση για τις απολύσεις, άλλο τόσο εύκολο είναι αυτή να αλλιάξει σε επόμενο στάδιο εκδίκασης της υπόθεσης ή να μην εφαρμοστεί ποτέ (όπως αλλήλωστε έγινε πριν μερικά χρόνια).

Τα αστικά δικαστήρια δεν είναι όργανα υπεράσπισης των εργατικών συμφερόντων. Είναι θεσμός που υπηρε-

τεί την αστική τάξη και το κεφάλαιο, και μόνο κάτω από την πίεση των λαϊκών και εργατικών αγώνων «καταδικάζουν» αντεργατικές και αντιλαϊκές πολιτικές. Γι' αυτό είναι ζήτημα διαρκούς πάλης το ποιες δικαστικές αποφάσεις εν τέλει θα εφαρμόζονται προς το συμφέρον των εργαζομένων. Οι αγώνες της εργατικής τάξης και του λαού συνολικά δεν είναι (δεν θα έπρεπε να είναι) αγώνες της μίας μέρας. Οι υλικές νίκες χρειάζονται διάρκεια και αποφασιστικότητα και για να κατακτηθούν αλλήλ και για να εφαρμοστούν, γιατί οποιαδήποτε νίκη συνεχίζει να τίθεται διαρκώς σε αμφισβήτηση από το σύστημα και να επιδιώκεται η αναίρεσή της.

Η δικαίωση των εργαζομένων στη ΒΦΛ από το Πρωτοδικείο Καβάλας σίγουρα αποτελεί ένα θετικό γεγονός, που δίνει ελπίδα στους εργαζόμενους στη ΜΑΛΑΜΑΤΙΝΑ, στη ΛΑΡΚΟ, στην Cosco, στα Πετρέλαια Καβάλας, αλλήλ και σε όλους τους αγώνες ενάντια στις απολύσεις και το αντεργατικό τερατούργημα Χατζηδάκη. Η πραγματική δικαίωση και η ανατροπή των νέων σχέσεων εργασιακού μεσαίωνα μπορεί να έρθει μόνο μέσα από τη μαζική, οργανωμένη και ανυποχώρητη πάλη των εργατών, με τα σωματεία τους όπλα στα δικά τους χέρια. Αυτό αποτελεί ζωτική ανάγκη σήμερα για όλους τους εργαζόμενους και την εργατική τάξη.

Οι απεργοί στη Μαλαματίνα δείχνουν τον δρόμο σε όλους τους εργαζόμενους!

Η κυβέρνηση και η εργοδοσία απαντά με τρομοκρατία

Εδώ και αρκετές εβδομάδες, οι εργαζόμενοι στην επιχείρηση «Μαλαματίνα» στη Θεσσαλονίκη δίνουν έναν σκληρό αγώνα ενάντια στις 15 απολύσεις συναδέλφων τους, αλλά και διεκδικώντας ικανοποιητική συλλογική σύμβαση εργασίας με αυξήσεις στους μισθούς και κατοχύρωση δικαιωμάτων. Με επαναλαμβανόμενες απεργίες και με καθημερινή περιφρούρηση του αγώνα τους, καταγγέλλουν τα αντεργατικά σχέδια των νέων αφεντικών του εργοστασίου, οι οποίοι, αφού πήραν το εργοστάσιο απαλ-

λαγμένο από χρέη προς εφορία και ασφαλιστικά ταμεία (δώρο της κυβέρνησης), προχώρησαν σε 15 απολύσεις με πρόσχημα την «εξυγίανση» της επιχείρησης, ενώ παράλληλα θέλουν να επιβάλουν καθεστώς ατομικών συμβάσεων εργασίας.

Οι εργαζόμενοι, με την επιμονή και την αποφασιστικότητά τους, στέλνουν καθημερινά μήνυμα αγώνα προς όλη την εργατική τάξη της χώρας. Μήνυμα αντίστασης στην αντεργατική βαρβαρότητα, μήνυμα υπεράσπισης των κατακτήσεων της εργατικής τάξης, μήνυμα διεκδίκησης

καλύτερων όρων ζωής και δουλειάς. Σε αυτό το μήνυμα ανταποκρίνονται καθημερινά ολόενα και περισσότεροι: σωματεία, οργανώσεις, συλλογικότητες, εργαζόμενοι και νεολαίοι εκφράζουν την αλληλεγγύη και την αμέριστη συμπαράστασή τους στον αγώνα αυτό. Είτε με την παρουσία τους στις απεργιακές περιφρουρήσεις, είτε με τη συμμετοχή τους στις εκδηλώσεις και τις συγκεντρώσεις που καλεί το σωματείο των εργαζομένων στη «Μαλαματίνα», είτε με την οικονομική και υλική υποστήριξη του αγώνα, όλοι

αυτοί στέλνουν μήνυμα ταξικής αλληλεγγύης, σε έναν αγώνα που τον νιώθουν ως δικό τους, έναν αγώνα που εκφράζει και τις δικές τους αγωνίες.

Αυτό το κλίμα και τέτοιοι αγώνες είναι που τρομάζουν το σύστημα και τις κυβερνήσεις του. Γιατί αμφισβητούν την ουσία της βάρβαρης πολιτικής που θέλουν να επιβάλουν: την πολιτική της φτώχειας, της εξαθλίωσης, της ανεργίας. Γιατί αναδεικνύουν την υποκρισία όλων αυτών που θυσιάζουν τις ζωές και το μέλλον του λαού και της εργατικής τάξης για λογαριασμό των συμφερόντων του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου. Γιατί στοχεύουν στο δυνάμωμα της εργατικής τάξης και στο ανέβασμα της ταξικής της συνείδησης.

Γι' αυτό και τους κτυπούν με λύσσα και με κάθε δυνατό τρόπο: διώξεις, συλλήψεις, βία, καταστολή, δίκες και καταδίκες, σε βάρος αυτών που παλεύουν για το δικό τους και για το αυτονόητο: να μπορούν να ζουν σαν άνθρωποι. Γι' αυτό και έχουν ψηφίσει δεκάδες αντεργατικούς νόμους, με κορυφαίο τον νόμο Χατζηδάκη (ν. 4808 του 2021), που φροντίζουν όχι μόνο να πετσοκόβουν τα εργατικά δικαιώματα αλλά και να ποινικοποιούν το δικαίωμα των εργαζομένων να αγωνίζονται, να οργανώνονται σε σωματεία, να απεργούν.

Η τρομοκρατία ενάντια στην απεργία κορυφώθηκε στις 31 Αυγούστου με τη βίαιη επίθεση των ΜΑΤ στους απεργούς και στους συμπαράστατές τους, με αποτέλε-

σμα τον τραυματισμό και τη σύλληψη του προέδρου του σωματείου Γιάννη Φραγγίδη και ενός νέου αλληλέγγυου συναγωνιστή. Τους απέδωσαν την κατηγορία της «παράνομης βίας». Τραυματίστηκαν, επίσης, ή είχαν σοβαρά αναπνευστικά προβλήματα και άλλοι απεργοί και αλληλέγγυοι. Η επίθεση έγινε με σκοπό να περάσουν στο εργοστάσιο για να δουλέψουν απεργοσπάστες. Με το χτύπημα η κυβέρνηση ολοφάνερα στέλνει μήνυμα προς τα ξένα και ντόπια αφεντικά ότι θα υπερασπίσει με κάθε τρόπο τα συμφέροντά τους και μήνυμα προς τον λαό ότι μπροστά στον άγριο χειμώνα που έρχεται, θα αντιμετωπίσει με τον βούρδουλα τις δικαιοσυνειδήσεις του.

Η Ταξική Πορεία στάθηκε από νωρίς στο πλάι των απεργών. Καθημερινά βρισκόταν στο εργοστάσιο αλληλέγγυα τα μέλη της, συμβάλλοντας με πολλούς τρόπους στη διεξαγωγή της απεργίας. Συγκεκριμένα τις περισσότερες μέρες από νωρίς το πρωί μέλη της Ταξικής Πορείας στάθηκαν δίπλα τους απεργούς. Με τις τοποθετήσεις μελών της Ταξικής Πορείας και του ΚΚΕ(μ-λ) στη συνέντευξη τύπου την Τρίτη 23 Αυγούστου αναδείχθηκε η ζωτικής σημασίας ανάγκη να γενικευτεί ο αγώνας, να παλέψει και ενάντια στο ν. 4808/Χατζηδάκη, αλλά και η τεράστια σημασία που θα έχει η νίκη της απεργίας για το σύνολο της εργατικής τάξης της χώρας. Παράλληλα, στη συνέλευση του σωματείου

τοποθετηθήκαμε σχετικά με την ανάγκη να διεξαχθεί πορεία στο κέντρο της πόλης με κεφαλή το πανό του σωματείου, πρόταση που υιοθετήθηκε για την Τρίτη 6 Σεπτεμβρίου στις 6:30 μμ από τα γραφεία της ΠΟΕΕΠ στην Αριστοτέλους.

Το αποκορύφωμα ήταν την Τετάρτη 31 Αυγούστου, όπου με γνώση της δηλωμένης πρόθεσης της αστυνομίας να «εφαρμόσει τον νόμο», συγκεντρώθηκε μεγάλο πλήθος απεργών και αλληλέγγυων στις πύλες του εργοστασίου από τα ζημερώματα. Αρκετές διμοιρίες ΜΑΤ στάθηκαν

προσά τα στο μπλόκο των απεργών και των αλληλέγγυων, όπου μετά από απανωτές επιθέσεις με πολύ ξύλο και χημικά και παρά την πολύωρη και σθεναρή αντίσταση των απεργών, κατάφεραν να περάσουν μέσα λιγοστούς απεργοσπάστες.

Οι απεργοί δηλώνουν αποφασισμένοι να συνεχίσουν τον αγώνα τους. Η καταστολή και η τρομοκρατία τους έχει πεισώσει. Την Πέμπτη 1 Σεπτεμβρίου, εκατοντάδες απεργοί και αλληλέγγυοι βρέθηκαν μαζί με τους απεργούς της «Μαλαματίνας» και υπερασπίστηκαν την απερ-

γία στο εργοστάσιο, στο πλαίσιο και της 24ωρης απεργίας που κήρυξε το ΕΚΘ. Και αυτή τη μέρα οι απεργοσπάστες μπήκαν από την πίσω πόρτα στο εργοστάσιο, ωστόσο η μεγάλη αυτή απεργιακή συγκέντρωση ήταν ένα πολύ σημαντικό βήμα πίεσης κατά της εργοδοσίας και της κυβέρνησης. Ο αγώνας, όπως όλα δείχνουν, θα συνεχιστεί και πρέπει να βρει τους τρόπους που θα τον κάνουν να γιγαντωθεί και να ολοκληρωθεί νικηφόρος.

Γιάννης Φραγγίδης

“Εχουμε στο πλευρό μας την αλληλεγγύη από την κοινωνία!”

Συνέντευξη

Η Προλεταριακή Σημαία βρέθηκε έξω από το εργοστάσιο την Τρίτη 30 Αυγούστου και συνομίλησε με τον πρόεδρο του Σωματείου Εργατοϋπαλλήλων της επιχείρησης Μαλαματίνα και πρόεδρο της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Εργατοϋπαλλήλων Εμφιαλωμένων Ποτών, Γιάννη Φραγγίδη.

Π.Σ.: Γιατί κατέβηκαν οι εργάτες της Μαλαματίνας σε απεργία και τι παλεύουν; Τι εργασιακές σχέσεις θέλει να διαμορφώσει η εργοδοσία για τα ωράρια και τους μισθούς;

Γ.Φ.: Η εταιρεία Μαλαματίνα πριν λίγο χρονικό διάστημα μήκη σε ένα πρόγραμμα εξυγίανσης με δικαστική απόφαση. Αυτή η απόφαση συμπεριλάμβανε ονομαστικά, αλλά και με τις ειδικότητές τους 86 εργαζόμενους. Όταν βγήκε η τελική δικαστική απόφαση, υπήρχε μεταξύ σωματείου και εταιρείας μια συλλογική σύμβαση η οποία έληγε τον Φεβρουάριο. Κατά τη διάρκεια της μετενέργειας, δηλαδή τους 3 μήνες, έγιναν κάποιες προσπάθειες για την υπογραφή καινούριας συλλογικής σύμβασης, όμως, απ' ό,τι διαπιστώσαμε, η πλευρά της εργοδοσίας δεν ήθελε να υπογράψει καινούρια επιχειρησιακή συλλογική σύμβαση και κάθε φορά που συναντιόμασταν έβαζε νέα προσχήματα. Τα πιο βασικά ήταν ότι ήθελαν να υπάρχει ένας

βασικός μισθός στα 713 και όλες οι άλλες οι αποδοχές που είχαμε μέχρι τώρα να έμπαιναν σε ένα γενικό επίδομα, που θα λεγόταν επίδομα επιχειρησιακής παροχής. Για το οποίο, όμως, υπήρχε μέσα παράγραφος που έλεγε ότι μπορούσε μονομερώς η εταιρεία να το διακόψει όποτε κρίνει αυτή. Επομένως, δεν μπορούσαμε να συμφωνήσουμε σε κάτι τέτοιο. Κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων, η εταιρεία προχώρησε, εμείς θεωρούμε, εκβιαστικά και τρομοκρατικά σε απόλυση 5 εργαζομένων. Δηλαδή για να μας εκβιάσει και να μας πιέσει να υπογράψουμε τη σύμβαση που ήθελαν και μετά μας ανακοίνωσε ξαφνικά ότι θέλει να διακόψει το τμήμα διανομών, που είναι 12 άτομα, και να προχωρήσει και στο τμήμα χειριστών κλαρκ, αλλά και στο τμήμα παραγωγής, αργότερα. Έτσι, λοιπόν, κυρίως αυτοί είναι οι λόγοι για τους οποίους βγήκε ο κόσμος αγανακτισμένος, γιατί υπάρχουν συνάδελφοι μέσα που δουλεύουν 15, 20, 30 και πλέον χρόνια κι έχουν προσφέρει τόσα πολλά που αδυνατούν να πιστέψουν ότι η εταιρεία θέλει στην ουσία να κλείσει, να διώξει όλους τους εργαζόμενους, οι οποίοι είναι -και θέλω να τονίσω αυτό- μέλη του σωματείου.

Ένα στοιχείο συμπληρωματικό είναι το εξής: όταν απέλυσαν τους 5 εργαζόμενους στην αρχή, μετά από μια βδομάδα προσέλαβαν 8 άτομα με σύμβαση ορισμένου χρόνου, καινούριους εργαζόμενους, κατά τη διάρκεια και των διαπραγματεύσεων,

αλλά και κατά τη διάρκεια απεργιακών κινητοποιήσεων. Επομένως, αυτό είναι και παράνομο, αλλά και καταχρηστικό και έχουμε προσφύγει στη δικαιοσύνη και περιμένουμε από τη δικαιοσύνη να γίνει το δικαστήριο. Δεν μπορεί να απολύεις 5 ανθρώπους που είχαν σύμβαση αορίστου χρόνου και ταυτόχρονα για τις ίδιες θέσεις, με τις ίδιες ειδικότητες, τον ανειδίκευτο εργάτη βασικά, να προσλαμβάνεις άλλους 8. Τους προσέλαβαν καθαρά για να απεργοσπαστικό μηχανισμό, πράγμα που φάνηκε κατά τη διάρκεια της απεργίας. Τους φέρνουν και τους χρησιμοποιούν ως απεργοσπαστικό μηχανισμό. Και μάλιστα τους έβαζαν στην αρχή να δουλεύουν ως ανειδίκευτοι εργάτες σε πόστα και σε μηχανήματα πολλών εκατομμυρίων, όπου πολλαπλασιάζαν τον κίνδυνο ενδεχομένων εργατικών ατυχημάτων, μιας και ένας ανειδίκευτος εργάτης πήγαινε να λειτουργήσει ένα μηχάνημα που χρειαζόταν εξειδίκευση. Είναι σαν να λέμε ένα παιδάκι, ενώ δεν έχει δίπλωμα, να πάει να οδηγήσει ένα αυτοκίνητο. Άρα ο κίνδυνος να γίνει ατύχημα είναι πάρα πολύ μεγάλος.

Π.Σ.: Η κινητοποίηση σας βρέθηκε αντιμέτωπη, εκτός από την κρατική καταστολή, με το ν. 4808/Χατζηδάκη. Τι δεδομένα δημιουργεί για τους εργατικούς αγώνες και τι στάση πρέπει να έχει το εργατικό κίνημα απέναντί του;

Γ.Φ.: Ο νόμος Χατζηδάκη νομιμίζει

ότι είναι ένα τερατούργημα. Πραγματικά μέχρι στιγμής καμία κυβέρνηση δεν έχει ψηφίσει τέτοιο νόμο. Καταργεί όλες τις συνδικαλιστικές ελευθερίες, προσπαθεί να καταργήσει την ομαδικότητα, την αλληλεγγύη και με τελικό σκοπό και αποτέλεσμα να οδηγούνται όλοι με βάση αυτό τον νόμο στις ατομικές συμβάσεις. Ακριβώς αυτό είναι και ο σκοπός και της σημερινής κυβέρνησης, αλλά και του κ. Χατζηδάκη. Άλλωστε γι' αυτό μήκη και αυτός ο νόμος. Να μην υπάρχει συλλογικότητα, έτσι ώστε να μπορούν οι εργοδότες να λειτουργούν όπως θέλουν, να κάνουν τα πράγματα μέσα στα εργοστάσια όπως ακριβώς φαντάζονται και τους βολεύει. Να χρησιμοποιούν ελαστικά ωράρια εργασίας, να χρησιμοποιούν μαύρη εργασία, χωρίς να υπάρχει κάποιο σωματείο ή κάποιο οργανωμένο συνδικαλιστές μέσα που να μπορούν να ελέγχουν αυτές τις παρανομίες, να σου λένε «έλα σήμερα να δουλέψεις 2-3 ώρες» και να λένε ύστερα «τώρα δεν έχει δουλειά, σταμάτα». Ύστερα να έρχεται μετά από 2-3 μέρες και τέλος πάντων να κάνουν χρήση κατά το δοκούν αυτού του νόμου, από τη στιγμή που είπα, ο πρωταρχικός και τελικός στόχος είναι η κατάργηση του συνδικαλιστικού κινήματος.

Π.Σ.: Η εταιρεία έχει μαζί της τους νόμους, το κράτος και τους μηχανισμούς του. Τι όπλα έχουν από τη μεριά τους οι εργάτες;

Γ.Φ.: Και εμείς, για να πω την αλήθεια, δεν περιμέναμε τόσο μεγάλη συστράτευση από διάφορα κοινωνικά κινήματα και πολιτικά κόμματα, από πολιτικούς φορείς, από την κοινωνία ολόκληρη, αλλά και από πολλούς, θα έλεγα, συνδικαλιστικά και όχι μόνο στελέχη, όχι μόνο της Θεσσαλονίκης, όχι μόνο της Ελλάδας, αλλά και του εξωτερικού. Η εργοδοσία έχει αυτά που είχε πάντα: κατασταλτικούς μηχανισμούς, νομοθεσία, δικαστήρια. Εμείς, λοιπόν, έχουμε στο πλευρό μας την αλληλεγγύη, τη μεγάλη αποδοχή του δικαίου αγώνα μας από την κοινωνία. Κι αυτά νομίζω ότι είναι τα σημαντικότερα όπλα. Πέρα από αυτό, όμως, υπάρχει και το όπλο της οργάνωσης, της ενότητας που υπάρχει μεταξύ των συναδέλφων/μελών του σωματείου και κυρίως η πειθαρχία, η οποία αντανακλάται κάθε μέρα έξω από τον χώρο της απεργίας, όπου εκεί μετέχει το 100% όλων των εργαζομένων μελών του σωματείου.

Π.Σ.: Η εταιρεία λέει ότι την απεργία την κάνουν οι «μειοψηφίες που δε θέλουν να αλλάξει τίποτα» και «κλεινών την εταιρεία». Τι απαντάνε οι εργάτες σε αυτή την αισχρή προπαγάνδα;

Γ.Φ.: Με βάση τη δικαστική απόφαση όπου περνούσε στα χέρια των καινούριων ιδιοκτητών η εταιρεία, εμείς ως σωματείο είχαμε στηρίξει αυτή την προσπάθεια εξυγίανσης, από τον όμιλο Mantis των αδερ-

φών Κρομμύδα. Ο ένας εκ των αδερφών είναι και παντρεμένος με την αδερφή του Σκρέκα, του υπουργού της σημερινής κυβέρνησης. Εμείς, λοιπόν, στα δικαστήρια είχαμε στηρίξει, βάθοντας μία προϋπόθεση: από τη στιγμή που δε θίγονται κερκτικά δικαιώματα και θέσεις εργασίας, λέμε να στην πρόταση εξυγίανσης. Η απόφαση της πρότασης εξυγίανσης, η δικαστική απόφαση, ρητά ορίζει το εξής: προχωράει το πρόγραμμα εξυγίανσης με 86 εργαζόμενους, οι οποίοι συνυπέγραψαν τη δική μας τοποθέτηση. Παράλληλα, δε, αναφέρει στο παράρτημα 21 της δικαστικής απόφασης ποια είναι αυτά τα άτομα, ονομαστικά αλλά και κατά τμήμα, κατά ειδικότητα. Επομένως, δεν μπορεί να επικαλείται ότι είμαστε μια μερίδα, έπρεπε πρώτα και πάνω από όλα να σεβαστεί αυτή την απόφαση. Τώρα, όσον αφορά τη μειοψηφία, αυτό που προσπαθεί να περάσει προς τα έξω, δηλαδή, έχω να πω το εξής: από τους 86 με βάση το καταστατικό του σωματείου, μέλη μπορούν να είναι οι 60, γιατί οι υπόλοιποι από τους 60 μέχρι τους 86 είναι διευθυντικά στελέχη και πρόσωπα εμπιστοσύνης των διευθυντικών στελεχών, αλλά και των αφεντικών. Άρα αυτοί δεν μπορούν να είναι μέλη του σωματείου. Από τους 60, λοιπόν, οι 56 είναι μέλη του σωματείου. Από αυτούς, γύρω στα 10-11 άτομα υπέγραψαν ατομική σύμβαση, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι εμείς τους διαγράψαμε. Αυτοί συνεχίζουν να είναι μέλη του σωμα-

τείου. Και μάλιστα από τους 11 που έχουν υπογράψει ατομική σύμβαση, οι 3-4 είναι αυτοί που χρησιμοποιούνται από τη μεριά της εργοδοσίας, ως απεργοσπαστικός μηχανισμός. Οι άλλοι συνάδελφοι, με τον α' ή β' τρόπο, δε μετέχουν ή δεν αφήνουν τους εαυτούς τους να χρησιμοποιηθούν από την πλευρά της εργοδοσίας ως απεργοσπαστικοί μηχανισμοί. Άρα, λοιπόν, όταν από τα 56 μέλη, οι σχεδόν 50 είναι επί καθημερινής βάσης εδώ, που αυτόματα σημαίνει ότι πάνω από 70-80% του συνόλου των 86 μετέχουν στην απεργία και δεν πρόκειται τέλος πάντων για μια μειοψηφία, όπως αυτοί αναφέρουν. Όμως, για να μπερδέψουν την κοινή γνώμη, ενώ

παρουσιάζουν μεγαλύτερο αριθμό, βάθοντας στους 86 και άλλα 10 περίπου άτομα που είναι κάτω στο Φάρο (που αυτοί ποτέ, με βάση πάντα το καταστατικό, δεν μπορούσαν να είναι μέλη), στη Χαλκίδα κ.λπ., ανεβάζουν τον αριθμό στους 96 και λένε ότι έχουν μείνει μόνο ελάχιστοι, γιατί αφαιρούν και τα άτομα που έχουν απολύσει, δηλαδή τους 15 απολυμένους. Αφαιρούν και κάποια άτομα που έχουν υπογράψει σύμβαση, κι έτσι προσπαθούν να το παρουσιάσουν. Για μας, όμως, είναι ξεκάθαρο ότι από τους 60, 56 μπορούν να είναι μέλη μας και από τους 56 οι 50 μετέχουν κανονικά στην απεργία με τον έναν ή τον άλλον τρόπο.

Επιστρέφει το ξύλο στα σχολεία των ΗΠΑ

Είναι τόσο μεγάλο το ενδιαφέρον των ΗΠΑ για τα παιδιά, που μετά την πρόσφατη απαγόρευση των αμβλώσεων στις μισές πολιτείες της χώρας, επαναφέρει και το ξύλο στις σχολικές αίθουσες. Ο σκοταδισμός και η αντιδραστικότητα του συστήματος δεν έχουν όριο.

Συγκεκριμένα, η σχολική περιφέρεια του Cassville στο Μιζούρι ενημέρωσε τους γονείς στις αρχές του καλοκαιριού ότι από την επόμενη σχολική χρονιά θα εφαρμοστεί η σωματική τιμωρία στους μαθητές ως έσχατο πειθαρχικό μέτρο. Ορίζει μάλιστα και των αριθμό των χτυπημάτων! Έτσι προβλέπονται έως δύο χτυπήματα για τους νέους μαθητές και ως τρία για τους παλαιότερους ανά παράπτωμα! Για την επιβολή της τιμωρίας θα χρησιμοποιείται ένα ειδικό κουπί, με το οποίο θα χτυπούν τους μαθητές στο γλουτούς. Και όλα αυτά με την έγγραφη συναίνεση των γονιών και την αποδοχή της τοπικής κοινωνίας, που καταγράφηκε μέσω δημοσκόπησης!

Έχει τη σημασία του, βέβαια, να αναφέρουμε πως εδώ και χρόνια η σωματική τιμωρία στις ΗΠΑ επιτρέπεται από το Σύνταγμα και μπορεί η κάθε πολιτεία, ανεξάρτητα, να τη θεσμοθετήσει. Βέβαια, δεν είναι το μοναδικό πρωτοποριακό μέτρο στις ΗΠΑ. Ας μην ξεχνάμε ότι αρκετές πολιτείες επιτρέπουν την οπλοφορία των εκπαιδευτικών μέσα στις σχολικές αίθουσες, ακόμα και στα νηπιαγωγεία, όπου οι δάσκαλοι παρακολουθούν ειδικά μαθήματα για τη χρήση όπλων!

Η χώρα που δεκαετίες τώρα προπαγανδίζει ότι είναι η χώρα των ευκαιριών, η χώρα της δημοκρατίας και της ελευθερίας, η χώρα που διατείνεται ότι έχει το καλύτερο εκπαιδευτικό σύστημα, είναι στην πραγματικότητα η χώρα με τις τεράστιες ταξικές ανισότητες και τα κοινωνικά προβλήματα στα πολυάριθμα γκέτο των μεγαλουπόλεων, η χώρα που ποτίζει τη νεολαία με ρατσιστικό μίσος και τη γεμίζει αδιέξοδα, την «πωρώνει» με τα όπλα και την ετοιμάζει για τις αυριανές της ένοπλες επεμβάσεις ανά την υφήλιο. Εκεί η αστυνομία δολοφονεί ανθρώπους στους δρόμους γιατί έχουν σκούρο χρώμα. Εκεί οι δολοφονικές επιθέσεις μέσα σε σχολεία αποτελούν καθημερινότητα.

Το εκπαιδευτικό τους σύστημα είναι γεμάτο ταξικούς φραγμούς, όπου φτωχοί και πλούσιοι έχουν ο καθένας το σχολείο που αναλογεί στην κοινωνική του τάξη. Η κατηγοριοποίηση σχολείων και η αξιολόγηση, που εδώ και χρόνια στέκονται σαν δαμόκλειος σπάθη πάνω από τα κεφάλια εκπαιδευτικών, μαθητών και γονιών, αποτελούν εργαλεία που υπηρετούν τις κοινωνικές ανισότητες και χτυπούν το δικαίωμα του λαού στην εκπαίδευση.

Στο τόσο επιτυχημένο εκπαιδευτικό τους σύστημα, οι εκπαιδευτικοί πέφτουν στα γόνατα δημοσίως μέσα σε γήπεδα και διαγωνίζονται για το ποιος θα μαζέψει τα πιο πολλά χρήματα για το σχολείο του. Έτσι, λοιπόν, το ξύλο στις σχολικές αίθουσες δεν είναι κάτι που προκαλεί έκπληξη αλλά, ταιριάζει απόλυτα στο εκπαιδευτικό και κοινωνικό πλαίσιο της μητρόπολης του καπιταλισμού και συνάδει με τις αξίες του συστήματος γενικά.

Αυτές τις αξίες ο εκπαιδευτικός καλείται να τις μεταλαμπαδεύσει στην πράξη στους μαθητές του, να διαιωνίσει τις κοινωνικές ανισότητες και φυσικά να συμβάλει στη διατήρηση της κυριαρχίας του συστήματος. Για να το κάνει αυτό, ο δάσκαλος πρέπει να κάνει καλά τη δουλειά του κι έτσι πρέπει να μπορεί να δέρνει και να καταιστέλλει. Για να κοπεί από τη ρίζα η όποια διάθεση της νεολαίας να αντιδράσει και να διεκδικήσει.

Τέτοια εκπαιδευτικά συστήματα είναι τα πρότυπα που έχουν και οι εκάστοτε ηγεσίες της Ελλάδας και που προσπαθούν χρόνια τώρα να μιμηθούν τις πρακτικές τους και να εφαρμόσουν τις μεθόδους τους. Γι' αυτό η αξιολόγηση αποτελεί προτεραιότητα για το υπουργείο Παιδείας, καθώς είναι βασικό εργαλείο εφαρμογής των πολιτικών που χτυπούν τα δικαιώματα μαθητών και εκπαιδευτικών. Σε μια περίοδο που η περικοπή δικαιωμάτων και η φτωχοποίηση τρέχουν με εντατικούς ρυθμούς, η συγκρότηση των αντιστάσεών μας απέναντι στην επίθεση του συστήματος στο πεδίο της εκπαίδευσης, και όχι μόνο, με συνελεύσεις, διαδηλώσεις, απεργίες είναι επιβεβλημένη στην χώρα μας, αλλά και σε όλο τον κόσμο.

Γ.Π.

Επιστροφή στα θρανία με τους χειρότερους όρους και φέτος!

Η επιστροφή στα θρανία ξεκινά για τους μαθητές και η κυβέρνηση προσπαθεί να εμψυχήσει ένα κλίμα “επιστροφής στην κανονικότητα”. Η πραγματικότητα δεν είναι, όμως, καθόλου έτσι. Καμιά κανονικότητα δεν έχει επέλθει στα σχολεία τα δυο τελευταία χρόνια σε συνθήκες πανδημίας, αλλά και με την επιβολή βάνουσων ταξικών μέτρων στην εκπαίδευση (Τράπεζα Θεμάτων, Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής κ.λπ.) που έχουν αρχίσει να εφαρμόζονται. Τα σχολεία που θα υποδεχθούν και φέτος τους μαθητές είναι τα σχολεία του εργασιακού και κοινωνικού μεσαίωνα που έχουν επιβάλει, σχολεία ταξικά, εξεταστικά κάτεργα που λίγοι καταφέρνουν να επιβιώσουν.

Ενώ περάσαμε ένα μαύρο καλοκαίρι με ένα νέο κύμα της πανδημίας και υπάρχουν προειδοποιήσεις για έξαρσή της μέσα στο φθινόπωρο, η κυβέρνηση αρνείται και φέτος πεισματικά να πάρει το παραμικρό μέτρο προστασίας απέναντι στην πανδημία στα σχολεία. Για άλλη μια χρονιά, αδιαφορεί για την προστασία της υγείας μαθητών, εκπαιδευτικών, γονιών, ενώ έχουν προηγηθεί τα προηγούμενα χρόνια δυναμικές διαδηλώσεις και καταλήψεις μαθητών, που επίμονα ζητούσαν μέτρα προστασίας στα σχολεία. Με βάση τις μέχρι τώρα ανακοινώσεις του Υπουργείου, φαίνεται να προχωρούν σε κατάργηση της υποχρεωτικότητας της μάσκας και της διενέργειας αυτο-διαγνωστικών τεστ και σε πλήρη μετακύλιση του κόστους και της μέριμνας της προστασίας απέναντι στην πανδημία στις οικογένειες. Το Υπουργείο διαμηνύει ότι δεν υπάρχει πλέον κίνδυνος, ενώ οι συνθήκες με τις οποίες φοιτούν τα παιδιά στο σχολείο είναι άκρως επικίνδυνες για να ξαναγίνουν τα σχολεία, όπως κάθε χρόνο, εκκολλαπτήρια της πανδημίας. Τα παιδιά συνωστίζονται σε πολυπληθή τμήματα, σε αίθουσες χωρίς επαρκή αερισμό. Φυσικά, δε γίνεται ούτε μια κίνηση από την πλευρά του Υπουργείου για ολιγομελή τμήματα και νέους μόνιμους διορισμούς εκπαιδευτικών. Όσο και να διατυμpanicίζει το Υπουργείο ότι τα δυο τελευταία χρόνια προχώρησε σε νέους μόνιμους διορισμούς, οι ελλείψεις σε καθηγητές είναι πολύ ηχηρές, πόσο μάλλον σε αυτές τις συνθήκες πανδημίας, που πρέπει να σπάσουν τμήματα για να προστατευτούν οι μαθητές.

Μια από τις “καινοτομίες” για τις οποίες κομπάζει το Υπουργείο για τη νέα σχολική χρονιά είναι η απόπειρα επέκτασης του ωραρίου λειτουργίας μέχρι τις 6μμ στα δημοτικά και τα νηπιαγωγεία. Όλοι γνωρίζου-

με πως αυτό το μέτρο έρχεται να επισφραγίσει την άθλια καθημερινότητα που έχει επιβάλει στις λαϊκές οικογένειες. Οι γονείς δουλεύουν τα 10ωρα και 12ωρα του νόμου Χατζηδάκη και ούτε αυτά είναι αρκετά για να θρέψουν τα παιδιά τους. Το υπουργείο τους εξαναγκάζει να κλείνουν τα παιδιά τους σε σχολεία-φυλακές, επιβάλλοντας μια απάνθρωπη λογική ιδρυματισμού στην παιδική ζωή. Ταυτόχρονα, επιβάλλονται ωράρια-λάστιχα για τους εκπαιδευτικούς, με πολλαπλασιασμένες ευθύνες και αρμοδιότητες και υπό την τρομοκρατία και απειλή της αξιολόγησης.

Τα ταξικά μέτρα της Τράπεζας Θεμάτων και της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής πετσόκοψαν τα όνειρα χιλιάδων μαθητών τα τελευταία χρόνια. Οι μαθητές επιστρέφουν στα σχολεία, ενώ έχουν βιώσει τη σφαγή της Τράπεζας Θεμάτων και έχουν δει χιλιάδες συμμαθητές τους να μένουν εκτός Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης. Με αυτά τα βάνουσα μέτρα, πολλοί μαθητές εξωθούνται στην απογοήτευση και την παραίτηση, ενώ η εντατικοποίηση της σχολικής καθημερινότητας έχει εκτοξευτεί. Η φετινή χρονιά θα είναι ένας ακόμα εξαντλητικός και άνισος αγώνας δρόμου, ειδικά για τα παιδιά από φτωχές και λαϊκές οικογένειες, που εξαναγκάζονται να πάνε σε φροντιστήρια για να ανταπεξέλθουν στην απαιτητικότητα αυτών των εξετάσεων, με τις οικογένειες τους να υποφέρουν από τη συνεχή και βίαιη φτωχοποίηση που επιβάλλεται.

Μόνη διέξοδος για να επιβιώσουν σε αυτά τα ταξικά σχολεία οι μαθητές είναι ο συλλογικός δρόμος της οργάνωσης και του αγώνα. Εκπαιδευτικοί, γονείς και μαθητές, μέσα από τα συλλογικά τους όργανα, να αντισταθούν σε αυτή τη συνεχή επίθεση του Υπουργείου, να ανατρέψουν τους ταξικούς φραγμούς που έχουν επιβληθεί, την Τράπεζα Θεμάτων και την ΕΒΕ, να διεκδικήσουν το λαϊκό δικαίωμα σε δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση για όλους, για να μπορούν να σπουδάσουν όλα τα παιδιά του λαού και της εργατικής τάξης. Και επειδή η κυβέρνηση δεν είναι διατεθειμένη να πάρει κανένα μέτρο προστασίας στα σχολεία και αποδεικνύει περίτρανα πως θεωρεί εντελώς αναλώσιμους τους εκπαιδευτικούς και τους μαθητές, να πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους οι ίδιοι οι μαθητές και οι εκπαιδευτικοί και να διεκδικήσουν ουσιαστικά μέτρα προστασίας στα σχολεία (ολιγομελή τμήματα, μόνιμες μαζικές προσλήψεις εκπαιδευτικών, δωρεάν τεστ κ.λπ.).

Με τουρνικέ η υποδοχή των φοιτητών στα πανεπιστήμια Όλη η βεντάλια των ζητημάτων για το νέο εξάμηνο

Με τη γνώριμη θρασύδειλη τακτική, η κυβέρνηση μέσα στο καλοκαίρι με τις σχολές κλειστές προχώρησε στην τοποθέτηση των πρώτων τουρνικέ στους χώρους της Πρυτανείας του ΑΠΘ. Η κυβερνητική πολιτική για ελεγχόμενη είσοδο στα Πανεπιστήμια στο πλαίσιο του γενικότερου χτυπήματος του Ασύλου αποτελεί βασική πολιτική ατζέντα του συστήματος. Ως εκ τούτου, η τοποθέτηση της πανεπιστημιακής αστυνομίας (ΟΠΠΙ), παρά τα μπρος και τα πίσω της, αναμένεται να προχωρήσει. Άλλωστε, οι αλλεπάλληλες εισβολές της αστυνομίας, αλλά και η στρατοπέδευση των ΜΑΤ στο ΑΠΘ από την άνοιξη, είναι προπομπός του τι πρόκειται να γίνει πανελλαδικά.

Σε συνδυασμό με τον νόμο 4777, ο νέος νόμος-πλαίσιο Κεραμέως έρχεται να κατοχυρώσει τα πειθαρχικά, τα «φοιτητοδικεία» και την «κατάργηση» των φοιτητικών συλλόγων και των φοιτητικών παρατάξεων. Η καταστολή είναι μονόδρομος για το σύστημα, στην προσπάθειά του να πειθαρχήσει και να τρομοκρατήσει μια νεολαία που συσσωρεύει οργή. Έτσι, από την πρώτη μέρα της επιστροφής στις σχολές πρέπει να υψωθούν φωνές ενάντια στην ελεγχόμενη είσοδο στα πανεπιστήμια, το face control και την παρουσία της αστυνομίας μέσα στο πανεπιστήμιο, με πλήρη επίγνωση ότι τα μέτρα αυτά δεν αφορούν κάποιες «ακράειες μειοψηφίες», αλλά το σύνολο των φοιτητών.

Το σύστημα της φτώχειας και της βαρβαρότητας, μέσα στα αδιέξοδά του, θέλει να πετάξει χιλιάδες νέους έξω από τις σπουδές, με την Τράπεζα Θεμάτων και την Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής (ΕΒΕ) από το σχολείο, με τις διαγραφές φοιτητών, την εντατικοποίηση στο Πανεπιστήμιο και τους ταξικούς φραγμούς. Ο νέος νόμος-πλαίσιο που εξατομικεύει και διαλύει τα πτυχία, οδηγεί τους φοιτητές σε ένα ατελείωτο κυνήγι προσόντων, στην ανεργία και στην ατομική διαπραγμάτευση με τον εργοδότη, ουσιαστικά χτυπάει αυτό που γενιές ολόκληρες γνώρισαν ως πτυχίο και επαγγελματικά δικαιώματα. Συγχωνεύει και καταργεί σχολές και τμήματα και σπρώχνει στο περιθώριο τους φοιτητικούς συλλόγους. Η μαζική και οργανωμένη πάλη για τη ριζική ανατροπή των νόμων Κεραμέως είναι η μόνη γραμμή για το φοιτητικό κίνημα που μπορεί να αναχαιτίσει την επίθεση. Οι νόμοι αυτοί, που ήδη εφαρμόζονται σε διάφορες πλευρές τους (βλ. ΕΒΕ, συγχωνεύσεις), παράγουν αρνητικά δεδομένα για τη δυνατότητα συγκρότησης αντιστάσεων και αυτή η διαδικασία θα συνεχι-

στεί, όσο επικρατεί μια αντίληψη ότι μπορούν «να μείνουν στα χαρτιά» (βλ. ΚΝΕ) ή ότι με εκλογές θα έρθει η κατάργησή τους (βλ. ΣΥΡΙΖΑ). Οι νόμοι αυτοί αποτελούν φυσική συνέχεια των προηγούμενων νόμων, τόσο του ΠΑΣΟΚ, όσο και του ΣΥΡΙΖΑ και εντάσσονται σε συνολικότερες στοχεύσεις του συστήματος, τέτοιες που μόνο ένα μαζικό φοιτητικό κίνημα μπορεί να ανακόψει.

Την ίδια ώρα που η ακρίβεια τσακίζει το λαϊκό εισόδημα και οι φτωχότερες οικογένειες δυσκολεύονται μέχρι και να βγάλουν τον μήνα, ξηλώνεται το δωρεάν πλέγμα των φοιτητικών δικαιωμάτων σε σίτιση, στέγαση, συγγράμματα και μεταφορές. Καταργούνται όλα αυτά που καθόλου «παροχές» δεν είναι, όπως τα αποκαλούν, αλλά αποτελούν κατακτήσεις του φοιτητικού κινήματος που κατοχυρώθηκαν με αγώνες. Με λίγα λόγια, διαλύονται όλα αυτά που θα έπρεπε να αποτελούν αυτονόητα δικαιώματα για κάθε φοιτητή. Έτσι, η κυβέρνηση, δια στόματος Μητσοτάκη, προαναγγέλλει την επιβολή ενοικίων στις εστίες και μειώνει τις διαθέσιμες θέσεις, τη στιγμή που όλο και περισσότερες οικογένειες δεν μπορούν να στηρίξουν τις αυξανόμενες τιμές της στέγασης των παιδιών τους που σπουδάζουν σε άλλη πόλη. Παράλληλα, εισάγονται όλο και πιο σκληρά κριτήρια για τη σίτιση ενός φοιτητή στην ίδια του τη λέσχη. Η υποχρεωτική επίδειξη πάσο και τα όλο και πιο αυστηρά οικονομικά κριτήρια έχουν στόχο τον σταδιακό αποκλεισμό περισσότερων φοιτητών από τη σίτιση, τώρα που λόγω ακρίβειας αυξάνονται οι ροές προς τις λέσχες φαγητού. Οι ίδιες οι επιπτώσεις του πολέμου στην Ευρώπη και της εξάρτησης της χώρας αποτυπώνονται στην πίεση που δέχεται ο φοιτητής και η οικογένειά του και αναμένεται να κλιμακωθούν εν όψει του χειμώνα. Την ίδια στιγμή, ο κίνδυνος γενίκευσης του πολέμου, ανάφλεξης νέων μετώπων στο Αιγαίο και στα Βαλκάνια, αλλά και της άμεσης εμπλοκής της χώρας στον όλεθρο, «παγώνει το αίμα» της νεολαίας, που μόνο μαύρο βλέπει το μέλλον να διαγράφεται μπροστά της. Είναι επιτακτική ανάγκη να σπάσει η σιωπή των φοιτητών και να τεθούν τα άμεσα ζητήματα που «καίνε», όπως το φαγητό και η στέγη, αλλά και η ανάγκη ανασυγκρότησης της αντιιμπεριαλιστικής-αντιπολεμικής πάλης και μέσα στους χώρους σπουδών.

Το κρίσιμο πρόβλημα είναι το γεγο-

Ο νέος νόμος-πλαίσιο που εξατομικεύει και διαλύει τα πτυχία, οδηγεί τους φοιτητές σε ένα ατελείωτο κυνήγι προσόντων, στην ανεργία και στην ατομική διαπραγμάτευση με τον εργοδότη, ουσιαστικά χτυπάει αυτό που γενιές ολόκληρες γνώρισαν ως πτυχίο και επαγγελματικά δικαιώματα. Συγχωνεύει και καταργεί σχολές και τμήματα και σπρώχνει στο περιθώριο τους φοιτητικούς συλλόγους. Η μαζική και οργανωμένη πάλη για τη ριζική ανατροπή των νόμων Κεραμέως είναι η μόνη γραμμή για το φοιτητικό κίνημα που μπορεί να αναχαιτίσει την επίθεση.

νός ότι το φοιτητικό κίνημα εδώ και μεγάλο διάστημα παραμένει σε κατάσταση αποσυγκρότησης. Οι ευθύνες βαρβαίνουν πρώτα και κύρια το σύστημα και τις συστημικές δυνάμεις, που εδώ και χρόνια έχουν φροντίσει να καλλιεργούν τον ατομικό δρόμο, να κατασφυοφαντούν τους φοιτητικούς συλλόγους και το λαϊκό Άσυλο αγώνων. Βαραίνουν, όμως, και την κυρίαρχη ρεφορμιστική αριστερά, η οποία διαχρονικά κοντράρει κάθε προσπάθεια ανασυγκρότησης των φοιτητικών συλλόγων σε αγωνιστική κατεύθυνση. Ένα νέο εξάμηνο ξεκινάει, με την ΚΝΕ-ΠΚΣ πρώτη δύναμη πλέον πανελλαδικά στις σχολές να υποδέχεται τη νέα γενιά με ακόμη πιο «νερουλές» και «υπεύθυνες» θέσεις, να καλωσορίζει την εντατικοποίηση των σπουδών στο όνομα της επιστήμης, να καλλιεργεί την ανάθεση στους «εκλεγμένους» της, απονεκρώνοντας τις διαδικασίες των συλλόγων. Είναι μια δύναμη που εδώ και χρόνια έχει δώσει διαπιστευτήρια στο σύστημα ότι δε θα είναι αυτή η δύναμη που θα δημιουργήσει μια «απειλητική» κίνηση των φοιτητών. Αντίστοιχη στάση κρατούν και τα ΕΑΑΚ, που εναποθέτουν τις ελπίδες των φοιτητών στο καθηγητικό κατεστημένο, αναζητώντας συμμάχους σε ορκισμένους εχθρούς του φοιτητικού κινήματος. Η στοχοποίηση των προσώπων και όχι των πολιτικών τους είναι αδιέξοδη

και δεν μπορεί να δημιουργήσει κίνημα, ενώ η εμμονή με την «πτώση της κυβέρνησης» ανακυκλώνει τα ίδια αδιέξοδα κυβερνητικής εναλλαγής που γνωρίσαμε όλα τα προηγούμενα χρόνια, ρίχνοντας ξανά νερό στον μύλο του ΣΥΡΙΖΑ. Το έντονα προεκλογικό κλίμα που θα διαπεράσει την κίνηση όλων των πολιτικών δυνάμεων με τη νέα χρονιά, αποτελεί ένα εμπόδιο για την ανάπτυξη μαζικών αγώνων που πρέπει να καταπολεμάται με επιχειρήματα και επιμονή. Η ομοβροντία επίθεσης στα δικαιώματα της φοιτητικής νεολαίας απαιτεί απάντηση. Με τη γραμμή της αντίστασης και της διεκδίκησης, μπορούν και πρέπει οι φοιτητές ναβάλουν φραγμό στην επίθεση μέσα από τα συνδικαλιστικά τους όργανα. Η φασιστικοποίηση είναι το συμπλήρωμα της αντιλαϊκής πολιτικής και αυτά τα δύο θα ξεδιπλώνονται παράλληλα και μέσα στις σχολές, όσο δεν συγκροτούνται μαζικές φοιτητικές αντιστάσεις. Η ανάγκη να καλεστούν γενικές συνελεύσεις, να εκφραστεί η συσσωρευμένη οργή στον δρόμο, να δημιουργηθούν όροι για να τεθεί ζήτημα καταλήψεων, είναι μεγάλη. Όλα τα παραπάνω συνθέτουν μια ευρεία βεντάλια ζητημάτων που πρέπει να ανοίξουν στο φοιτητικό κίνημα, κάνοντας ξεκάθαρο πλατιά στη νεολαία ότι «το μέλλον μας θα κριθεί στον αγώνα».

Προς αναζωπύρωση των συγκρούσεων στα Βαλκάνια;

Οι εντάσεις μεταξύ Κοσόβου και Σερβίας έφτασαν σε κρίσιμα επίπεδα 31 Ιουλίου με 1η Αυγούστου, με άγριες διαδηλώσεις, με πυροβολισμούς και μπλόκα στους δρόμους. Αφορμή η, από καιρό γνωστή, απόφαση της Πρίστινα που απαιτούσε από τα οχήματα που εισέρχονται από τη Σερβία να αντικαταστήσουν τις πινακίδες κυκλοφορίας τους με πινακίδες Κοσόβου. Το ζήτημα «σιγοκαίει» από το Σεπτέμβριο του 2021, όταν οι αρχές του Κοσόβου ανακοίνωσαν για πρώτη φορά πως δεν θα ανανεώσουν τη συμφωνία με τη Σερβία, που ίσχυε δέκα χρόνια.

Και ενώ η διαμάχη αφορά φαινομενικά τις πινακίδες κυκλοφορίας και ταξιδιωτικά έγγραφα, ακουμπά σε πολύ βαθύτερες διαιρέσεις που εξηγούν γιατί το μέτρο έχει προκαλέσει αυτές τις εντάσεις.

Αρχικά με παρέμβαση των ΗΠΑ είχαμε εκτόνωση της έντασης, αφού η κυβέρνηση του Κοσόβου αναβάλλει για ένα μήνα την εφαρμογή του μέτρου, και λίγο πριν από την εκπνοή της αναβολής ο επικεφαλής της ευρωπαϊκής διπλωματίας Μπορέλ ανακοινώνει ότι, με πρωτοβουλία της ΕΕ, Σερβία και Κόσοβο διευθέτησαν το ζήτημα των συνοριακών μετακινήσεων. Απ' ό,τι φαίνεται, και η νέα συμφωνία έχει στοιχείο προσωρινότητας, χωρίς καταληκτική ημερομηνία. Συνεπώς, μια νέα όξυνση θα εξαρτηθεί από τις βαθύτερες διαιρέσεις που είναι αποτέλεσμα των συνεχιζόμενων ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων.

Η «μεγάλη εικόνα» -άλλοτε εμφανής και άλλοτε αδιόρατη- της αστάθειας στη Βαλκανική (τόσο στο δυτικό όσο και στο ανατολικό της κομμάτι) ξεπερνά κατά πολύ αυτό καθαυτό το πρόσφατο γεγονός. Η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας δεν είναι ένα μακρινό παρελθόν. Και όπως και να το κάνουμε, οι στάχτες από το προηγούμενο μακελειό κρύβουν πολλά θερμά σημεία στα δυτικά Βαλκάνια, καθιστώντας τα ανοικτό και πρόσφορο πεδίο για σε ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Γενικότερα κάθε χώρα στην περιοχή, είτε είναι ήδη μέλος της ΕΕ (Κροατία και Σλοβενία) είτε επίσημη «υποψήφια προς ένταξη χώρα», που βρίσκεται σε συνεχιζόμενες διαπραγματεύσεις με τις Βρυξέλλες (Αλβανία, Βόρεια Μακεδονία, Μαυροβούνιο, ακόμα και Σερβία), ή «δυναμική υποψήφια προς ένταξη χώρα» στην ΕΕ, αποτελούν μικρό ή μεγάλο παράγοντα αστάθειας. Ωστόσο οι τρεις μη ΝΑΤΟϊκές -Σερβία, Βοσνία-Ερζεγοβίνη και Κόσοβο- έχουν αυξημένη βαρύτητα σε αυτόν τον παράγοντα, με τη Σερβία να έχει τον πιο κομβικό ρόλο.

Πρόσφατα το ρωσικό υπουργείο Εξωτερικών έριξε κι άλλο «λάδι στη φωτιά», κατηγορώντας την αλβανική πλευρά ότι «ξεκινά ένα βίαιο σενάριο» εκδίωξης των Σέρβων του Κοσόβου και όχι μόνο από το βόρειο τμήμα. Τα δημοσιεύ-

Η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας δεν είναι ένα μακρινό παρελθόν. Και όπως και να το κάνουμε, οι στάχτες από το προηγούμενο μακελειό κρύβουν πολλά θερμά σημεία στα δυτικά Βαλκάνια, καθιστώντας τα ανοικτό και πρόσφορο πεδίο για σε ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις.

ματα (που σύμφωνα με τους Times δεν είναι παρά ρωσική προπαγάνδα στα πρότυπα των δημοσιευμάτων για τους ρωσόφωνους της Ουκρανίας πριν από την εισβολή της 24ης Φεβρουαρίου) έχουν ενισχύσει και άλλο τις αντιδυτικές τάσεις στη Σερβία. Η περιοχή της πρώην Γιουγκοσλαβίας κρύβει τόσες πιθανές αφορμές για σύγκρουση όσες έκρυβε και η Ουκρανία για τους βασικούς αντιπάλους, ΗΠΑ και Ρωσία.

Και ενώ δείχνει να έχει τεθεί εκ νέου θέμα Κοσόβου-Σερβίας, από πολλούς η μεγαλύτερη απειλή κινδύνων βρίσκεται στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη. Μια κρίση μπορεί να δημιουργηθεί ανά πάσα στιγμή αν η Σερβική Δημοκρατία διακηρύξει την απόσχιση της, πράγμα για το οποίο πιέζει ο ηγέτης των Σερβοβόσνιων, Ντόντικ, με τη Μόσχα να σπεύδει να εγγυηθεί την ασφάλεια της σερβικής οντότητας. Η διάσπαση της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης εμπλέκει άμεσα την Κροατία, που θα επιχειρήσει να ενσωματώσει τις περιοχές όπου ζουν Κροάτες. Για πολλούς η «Δημοκρατία της Βοσνίας» δεν υπάρχει πλέον, αφού η διακυβέρνηση της χώρας είναι εγκλωβισμένη στα διάφορα «βέτο», τόσο σε ομοσπονδιακό επίπεδο όσο και σε εκείνο των δύο συστατικών οντοτήτων.

Η κρίση στο Κόσοβο ενδεχομένως θα επιστρέψει δριμύτερη μετά τη λήξη της νέας «ανακωχής», αλλά η πολιτική κρίση στη Βοσνία δείχνει να έχει παράταση μερικών εβδομάδων. Μέχρι τις εκλογές του

Οκτώβρη. Επίσης επισημαίνεται η ύπαρξη πραγματικού προβλήματος, άσχετα αν δεν πολυσυζητιέται, στη Βόρεια Μακεδονία. Πολλοί αισθάνονται «προδομένοι» από τη νέα κυβέρνηση με την αποδοχή της γαλλικής πρότασης για συμβιβασμό με τη Βουλγαρία.

Ο πόλεμος στην Ουκρανία, ανεξάρτητα από την έκβασή του, δείχνει να επιδρά στις εύθραυστες βαλκανικές ισορροπίες. Ο Πούτιν έχει παραπέμψει πολλές φορές στη ΝΑΤΟϊκή επέμβαση στον πόλεμο του '99 ως πράξη που «νομιμοποιεί» τη ρωσική επέμβαση στην Ουκρανία. Από την άλλη, η αμερικανική εφημερίδα Washington Post αναφέρεται στις δηλώσεις της προέδρου του Κοσόβου, Οσμάνι, υποστηρίζοντας, μεταξύ άλλων, ότι η στήριξη του ΝΑΤΟ στους Αλβανούς του Κοσόβου πριν από 23 χρόνια αφορά το ίδιο διακύβευμα του πολέμου στην Ουκρανία για τη Δύση! Ταυτόχρονα προειδοποίησε, όσον αφορά την περιοχή όπου βρίσκεται το Κόσοβο, πως η ρωσική επιρροή έπαιξε ιστορικά σημαντικό ρόλο. Η σύγκριση της Ουκρανίας με τη Γιουγκοσλαβία του '90, που έκανε ο Πούτιν, διαβάζεται πλέον και ανάποδα.

Αύξηση επιρροής της Ρωσίας και η μονιμότερη εδραίωσή της στη περιοχή, ως ώθηση προς τα δυτικά, είναι σταθερή επιδίωξη και το ίδιο ζωτική για τα συμφέροντά της με την αντίσταση στην επιχειρούμενη απόωσή της ανατολικά. Με τα σημερινά δεδομένα η Βοσνία-Ερζεγο-

βίνη και η Σερβία, ως χώρες που δεν έχουν ενταχθεί στο ΝΑΤΟ, προσφέρουν στη Μόσχα πεδίο παρέμβασης, και όχι μόνο διπλωματικής.

Το ΝΑΤΟ, πάντως, είναι ήδη εκεί και με διάφορους τρόπους. Και στο δεδομένο γεωπολιτικό περιβάλλον, δεν θα έπρεπε να αποκλειστεί κάποια ενεργοποίησή του. Κάτι που προβλέπουν άλλωστε και οι Συμφωνίες του Ντέιτον, οι οποίες στην ουσία αποτελούν μια παρατεταμένη, όσο και εύθραυστη, εκκευρία. Ωστόσο υπάρχουν πλέον αμφιβολίες για τη δυνατότητα των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ να παρέμβουν για να σώσουν την ετοιμόρροπη Συνθήκη του Ντέιτον, σε μια περιοχή που δεν καλύπτεται πλήρως από το ΝΑΤΟ.

Η ΕΕ που μέχρι σήμερα δρα βοηθητικά για ΗΠΑ - ΝΑΤΟ, εξυπηρετώντας ταυτόχρονα τις ιδιαίτερες φιλοδοξίες των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, σήμερα εμφανίζεται απόλυτα αδύναμη. Ιδιαίτερα η Γερμανία που κινείται ανάμεσα σε «συμπληγάδες» και με πληθωρισμό να θυμίζει... Βαϊμάρη, διαμορφώνει συνθήκες εσωτερικής ρήξης. Όχι απλά στον κυβερνητικό συνασπισμό αλλά στο εσωτερικό της αστικής τάξης σε σχέση με τη Βαλκανική και γενικότερα την ανατολική πολιτική της.

Για τα Δυτικά Βαλκάνια, στη θέση του οράματος της ένταξης σε μια «ειρηνική, ευημερούσα Ευρώπη» δημιουργείται μια αυξανόμενη αίσθηση «κόπωσης» αναφορικά με την προσμονή ένταξης στην ΕΕ, κάτι που κάνει δυσκολότερη την απόσπαση της προσοχής της κοινής γνώμης από τα πραγματικά προβλήματα. Από την άλλη η «επαπειλούμενη» απόδοση, σε Ουκρανία και Μολδαβία, καθιστά τον υποψήφιο προς ένταξη χώρα στην ΕΕ, που προσπερνά τα κράτη των Δυτικών Βαλκανίων που βρίσκονται εδώ και χρόνια στον κοινοτικό προθάλαμο, περιπλέκει περισσότερο την κατάσταση.

Οι εξελίξεις σε αυτές τις δύο περιοχές των Βαλκανίων (Κόσοβο και Βοσνία-Ερζεγοβίνη) θεωρούνται από πολλούς αναλυτές μοχλός μιας ευρύτερης αστάθειας στα Βαλκάνια και σε τροχιά γενίκευσης της ανάφλεξης. Στην περίπτωση που οι γεωπολιτικές «τεκτονικές πλάκες» αρχίσουν να μετακινούνται στα Βαλκάνια είναι βέβαιο ότι θα ανοίξει η όρεξη και σε άλλες περιφερειακές δυνάμεις! Η περιοδοία Ερντογάν τον επόμενο μήνα σε Βοσνία-Ερζεγοβίνη και Σερβία ίσως να αποδειχτεί ότι δεν είναι καθόλου συμπτωματική.

X.B.

Η ενεργειακή «ανέχεια» στην Ευρώπη φέρνει οικονομική κρίση και κοινωνική αναταραχή!

Με την απειλή της πανδημίας του covid-19 να μπαίνει -προς το παρόν- σε δεύτερη μοίρα, η Ευρώπη ήδη αντιμετωπίζει την επελαύνουσα ενεργειακή κρίση σε όλες τις εκφάνσεις. Για να το πούμε κομπάζ, όπως επισημαίνει έκθεση του Economist: «Η Ευρώπη οδεύει προς μια κρίση ενεργειακού εφοδιασμού αυτόν τον χειμώνα, που θα οδηγήσει σε ελλείψεις, υψηλές τιμές και οικονομική ύφεση».

Κανείς δεν είναι πια αισιόδοξος για τον τερματισμό του πολέμου που ξεκίνησε πριν 6 μήνες με τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία. Όπως δείχνουν και οι τελευταίες εξελίξεις, οι ΗΠΑ ωθούν την Ουκρανία σε ένα μακρόχρονο πόλεμο φθοράς με τη Ρωσία. Από τη μια παρέχουν ολοένα και πιο αναβαθμισμένη στρατιωτική βοήθεια, ενώ παράλληλα κάνουν μικρά βήματα κλιμάκωσης, όπως φαίνεται στη Ζαπορίζια.

Η Ε.Ε. δηλώνει «αμήχανα» την υποστήριξή της στην Ουκρανία και οι Μακρόν και Σόλτς συναγωνίζονται σε πολεμικές ιαχές. Όσο για τη Βρετανία, δεν γεννάται ζήτημα, παραμένει επικεφαλής της σταυροφορίας. Την ίδια στιγμή, οι περιορισμοί στις εισαγωγές ενέργειας γίνονται η θηλιά στον λαιμό της ευρωπαϊκής οικονομίας.

Οι αναλυτές συμφωνούν πως θα υπάρξει πρόβλημα στη βιομηχανική καρδιά της Ευρώπης (Γερμανία, Γαλλία και Ιταλία). Οι προβλέψεις για ελλείψεις σε φυσικό αέριο, μπορεί να σημάνουν την υπολειτούργια ή τη διακοπή λειτουργίας βιομηχανικών μονάδων. Αυτή η προοπτική θα επιδεινωθεί από την παγκόσμια οικονομική ύφεση, φέρνοντας σε ακόμα πιο μειονεκτική θέση την Ε.Ε. Όλα αυτά ήταν γνωστά από την περασμένη άνοιξη, αλλά τώρα φτάνει η ώρα της «κρίσης».

Αποδεικνύεται ότι οι περίφημες Α.Π.Ε. (ανεμογεννήτριες και φωτοβολταϊκά) δεν επαρκούν να καλύψουν τις ανάγκες ούτε κατ' ελάχιστο. Οι προσδοκίες για το LNG εξ Αμερικής δεν είναι λύση, γιατί δεν υπάρχουν εγκαταστάσεις υποδοχής και αποθήκευσης (σε Γερμανία κ.α.), δεν υπάρχει σε μεγάλες ποσότητες και είναι πανάκριβο λόγω κόστους μεταφοράς! Άρα απομένει το αέριο από Αζερμπαϊτζάν και Αλγερία σε μικρές ποσότητες, για το οποίο ήδη τσακώνονται ποιος θα το πάρει!

Ακόμα τώρα η ροή του φυσικού αέριου (φ.α.) από τη Ρωσία είναι στο 20% της συνολικής παροχής. Όλες οι χώρες του Βορρά προσπαθούν να γεμίσουν τις αποθήκες τους πριν να έρθει ο χειμώνας. Τι θα γίνει, όμως, αν κλείσει η στρόφιγγα εντελώς; Προφανώς η ευρωπαϊκή αλληλεγγύη θα πάει περίπατο. Ο καθένας ήδη ετοιμάζει τις δικές του εναλλακτικές. Σε Γαλλία, Γερμανία θα αυξήσουν τη χρήση πυρηνικών εργοστασίων για παραγωγή ρεύματος, ενώ Πολωνία, Γερμανία, Ουγγαρία αυξάνουν την παραγωγή με άνθρακα. Η Ουγγαρία πάντα προσβλέπει σε συνέχιση της τροφοδοσίας από Ρωσία με τον αγωγό μέσω Ουκρανίας.

Ήδη Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία κ.ά. έχουν εξαγγείλει μέτρα περιορισμού της κατανάλωσης ενέργειας σε δημόσιους χώρους και κτίρια και «διαρρέουν» σκέψεις για κόψιμο στα νοικοκυριά αν παραστεί ανάγκη!

Όλη αυτή η αβεβαιότητα -η μήπως βεβαιότητα- έχει ήδη εκτοξεύσει το κόστος του φ.α. και του ρεύματος. Το ύψος και η διάρκεια των αυξήσεων δεν μπορεί

να προβλεφθεί από κάποιον που δεν διαθέτει... ισχυρή φαντασία.

Οι συνέχεις αυξήσεις στις τιμές ενέργειας από την περασμένη άνοιξη έχουν κυριολεκτικά διαλύσει τους πενιχρούς προϋπολογισμούς των λαϊκών οικογενειών σε όλη την ευρωπαϊκή ήπειρο. Ο πληθωρισμός καλπάζει, καθώς οι τιμές των αγαθών και των υπηρεσιών παίρνουν την ανιούσα.

Οι όποιες κρατικές επιδοτήσεις δίνονταν ή θα δοθούν δεν μπορούν να καλύψουν τις τεράστιες αυξήσεις στις τιμές ρεύματος και θέρμανσης και πολύ περισσότερο αυτές που θα ακολουθήσουν.

Οι ιμπεριαλιστές ηγέτες προσπαθούν να δώσουν τον τόνο για το τι έρχεται. Ο Σολτς υπόσχεται «μερικά δύσκολα χρόνια με θυσίες και λιτότητα», ενώ ο Μακρόν δηλώνει αποφασιστικά και χωρίς περιστροφές πως «έχουν τελειώσει οι μέρες της αφθονίας»!

Φυσικά δεν πρέπει να μπερδευτούμε. Δεν εννοούν τα κέρδη των κεφαλαιοκρατών και της πλουτοκρατίας. Γιατί αυτά θα συνεχίσουν να αυξάνονται και μάλιστα με γρηγορότερους ρυθμούς. Αρκεί να δει κανείς τα κέρδη που ανακοινώνουν οι εταιρείες ενέργειας και καυσίμων το τελευταίο διάστημα!

Αυτή η επίθεση του κεφαλαίου στα λαϊκά εισοδήματα δεν έμεινε αναπάντητη. Ήδη από την άνοιξη, το τέλος της πανδημίας και το ολικό άνοιγμα της οικονομίας σε συνδυασμό με την ενεργειακή κρίση και τις αυξήσεις, έβγαλαν στον δρόμο μια σειρά κατηγορίες εργαζομένων σχεδόν σε όλη την ευρωπαϊκή ήπειρο διεκδικώντας αυξήσεις στους μισθούς, για να ζουν αξιοπρεπώς.

Μεγάλες απεργίες πραγματοποιήθηκαν στις αρχές του καλοκαιριού στις συγκοινωνίες (τρένα) στην Αγγλία. Αυτές επεκτάθηκαν σε Γαλλία, Βέλγιο και Γερμανία.

Στην Αγγλία, οι ποινικοί δικηγόροι, που είναι αυτοαπασχολούμενοι, αλλά λαμβάνουν αμοιβή από την κυβέρνηση για να εκπροσωπούν κατηγορουμένους που δεν έχουν τα χρήματα για δικηγόρο, προχώρησαν σε απεργία για πάνω από 2 βδομάδες ζητώντας αύξηση 25%.

Σημαντικές ήταν οι απεργιακές κινητοποιήσεις και στις αερομεταφορές σε Βέλγιο, Ισπανία, Γαλλία, Ιταλία και Πορτογαλία, αλλά και σε Αγγλία, Γερ-

μανία. Κοινός παρονομαστής των αιτημάτων, οι αυξήσεις μισθών κατά 30-40%, καθώς αυτοί παραμένουν καθηλωμένοι για χρόνια.

Στη Γερμανία είχαμε απεργία στα 6 μεγαλύτερα λιμάνια της χώρας -για πρώτη φορά εδώ και 40 χρόνια- με τη συμμετοχή 12.000 εργαζομένων. Περισσότεροι από 4.000 λιμενεργάτες πραγματοποίησαν πορεία διαμαρτυρίας στο Αμβούργο, απαιτώντας μισθολογικές αυξήσεις 14%.

Επίσης, μεγάλη κινητοποίηση έλαβε χώρα στον κλάδο της χαλυβουργίας, όπου το συνδικάτο IG Metall κατέληξε σε συμφωνία για αυξήσεις 6%.

Αλλά και η συνέχεια των κινητοποιήσεων προβλέπεται θερμή!

Στην Αγγλία, 130.000 άνθρωποι εντάχθηκαν ήδη στο κίνημα «Don't Pay UK» (κίνημα άρνησης πληρωμής λογαριασμών), γιατί πρέπει να επιλέξουν ανάμεσα στο «να πληρώσουν τους λογαριασμούς ενέργειας που την 1η Οκτώβρη θα αυξηθούν κατά 80% ή να ταϊσουν τα παιδιά τους»!

Αυτές τις μέρες, 115.000 εργαζόμενοι στα βρετανικά ταχυδρομεία ξεκίνησαν 4ημερη απεργία, διεκδικώντας από την εταιρεία Royal Mail υψηλότερους μισθούς!

Η οργή και η δυσάρεσκεια των λαϊκών μαζών είναι έντονη σε όλη την Ευρώπη. Οι καπιταλιστές οργανωμένα και μεθοδικά ετοιμάζονται.

Στην Βρετανία -εν μέσω κυβερνητικής κρίσης για τη διαδοχή στην πρωθυπουργία- η κυβέρνηση φρόντισε να διαμηνύσει πως θα αυστηροποιήσει το νομικό πλαίσιο, για να απαγορεύονται οι απεργίες που «πλήττουν το δημόσιο συμφέρον»!

Μέσα στο καλοκαίρι ο Μακρόν ανακοίνωσε τη δημιουργία σώματος 30.000 ενόπλων εθελοντών, που θα ...συνεπικουρούν την αστυνομία σε θέματα δημόσιας τάξης! Φαίνεται ότι οι θελλώδεις μαζικές κινητοποιήσεις των Κίτρινων Γιλέκων τους στοιχειώνουν ακόμα!

Θα κλείσουμε με την υπόσχεση του Άγγλου Ντέιβ Γουόρντ, (γενικός γραμματέας του συνδικάτου Communication Workers Union) που θα πρέπει να υιοθετηθεί γενικότερα από τους εργαζόμενους:

«Θα αγωνιστούμε πολύ σκληρά εδώ για να εξασφαλίσουμε τη μισθολογική αύξηση που αξίζουν τα μέλη μας»!

Ταϊβάν

Η «πρόκληση» Πελόζι

Του ΒΑΣΙΛΗ ΣΑΜΑΡΑ

Σε κείμενό μου με επίκεντρο τον πόλεμο στην Ουκρανία αλλά και αναφορές στις γενικότερες εξελίξεις στον κόσμο επισημαίνονται τα εξής: «Μέσα από το σύνολο των εξελίξεων αναδεικνύεται ένα μείζονος σημασίας διακύβευμα. Αυτό που αφορά την «λανθάνουσα», έως τώρα, αντιπαράθεση «Δύσης» και «Ανατολής» που τείνει να εξελιχθεί σε ανοικτή ρήξη». Μια εξέλιξη που, όπως επίσης αναφέρω, ενώ δεν θα την ήθελε καμιά πλευρά, την ίδια στιγμή με τις κινήσεις τους ωθούν τα πράγματα προς μια τέτοια κατεύθυνση. Μπορεί να χαρακτηριστεί σαν τέτοια η «επίσκεψη» της προέδρου της αμερικάνικης Βουλής των Αντιπροσώπων Νάνσι Πελόζι στην Ταϊβάν και ποιες μπορεί να είναι οι επιδράσεις της στις συνολικές εξελίξεις; Ας τα βλέπουμε σε μια σειρά.

Αναμφίβολα η κίνηση της Πελόζι ήταν μια από τις σημαντικότερες εξελίξεις της περιόδου. Δεδομένο το ότι αποτελεί έκφραση του ανταγωνισμού ΗΠΑ-Κίνας, που ένα από τα πιο «θερμά» της σημεία αποτελεί η περίπτωση της Ταϊβάν. Άλλο τόσο, το ότι αποτέλεσε μια πρόκληση που αναπόφευκτα οδήγησε στις οξύτατες αντιδράσεις της Κίνας. Εξελίξεις που σηματοδότησαν την όξυνση του ανταγωνισμού ανάμεσα στις δύο χώρες.

Ορισμένα ερωτήματα

Ταυτόχρονα ανέδειξε ορισμένα ερωτήματα όσον αφορά τη στάση και τις επιδιώξεις των ΗΠΑ. Σε σχέση με αυτό το ζήτημα είχαμε δηλώσεις του Μπάιντεν και άλλων σημαντικών παραγόντων των ΗΠΑ που πήραν «αποστάσεις» από την επιλογή της Πελόζι. Ταυτόχρονα σε αμερικανικά ΜΜΕ διατυπώθηκαν σοβαρές επικρίσεις που φτάνουν έως το να καταγγέλλεται η Πελόζι για «ανευθυνότητα».

Η επίσκεψη αποτέλεσε -όπως λέχθηκε- «προσωπική επιλογή» της Πελόζι; Πόσο νοητό είναι για μια χώρα σαν τις ΗΠΑ ένας δημόσιος λειτουργός (ο τρίτος στην ιεραρχία των ΗΠΑ) να ενεργεί «προσωπικά» σε αναφορά με κρίσιμα ζητήματα εξωτερικής πολιτικής και κόντρα στις επιλογές της κυβέρνησης; Αποτελεί έκφραση των «υπαρκτών» διαφωνιών στο πλαίσιο της αμερικανικής ελίτ ή έναν συμπεφωνημένο χειρισμό που θα αφήνει ανοικτά όλα τα ενδεχόμενα (όξυνσης ή εκτόνωσης) με την «αντικίνηζα» Πελόζι ως το ενδεχόμενο όργανο;

Επιδιώξεις και διλήμματα των ΗΠΑ

Ας σταθούμε λίγο περισσότερο σε ορισμένα ζητήματα. Αναγκαία μια συνολική θεώρηση της πολιτικής και των επιδιώξεων των ΗΠΑ έστω συνοπτικά εδώ, μια και στο ζήτημα αυτό έχω αναφερθεί επανειλημμένα και αναλυτικά.

Βασικός στόχος των ΗΠΑ ήταν και παραμένει η επιδίωξη της παγκόσμιας κυριαρχίας. Σε σχέση με αυτή την επιδίωξη αντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα αλλά και αντιπάλους που αντιτίθενται σε κάτι τέτοιο. Το πρώτο και καθοριστικό, η αναντιστοιχία στόχου και μέσων που διαθέτουν από μόνες τους οι ΗΠΑ. Αυτό με τη σειρά του θέτει ορισμένα ζητήματα. Θέτει το δίλημμα για το εάν οι ΗΠΑ

μπορούν και πρέπει να επιμείνουν στο στόχο της κυριαρχίας ή να επικεντρώσουν τις προσπάθειές τους στη διατήρηση και κατοχύρωση ενός ηγετικού ρόλου στον κόσμο. Σε άμεση συνάρτηση με τα προηγούμενα η προσπάθεια αναθέρμανσης, σταθεροποίησης της ευρωατλαντικής συμμαχίας υπό την ηγεσία των ΗΠΑ.

Ταυτόχρονα έχουν αναδειχθεί και ορισμένα ιδιαίτερου χαρακτήρα αλλά πάντα σημαντικά διλήμματα. Προώθηση των στόχων τους μέσα από την ανάπτυξη της αμερικανικής οικονομίας σε επίπεδα αναμφισβήτητης και καθολικής υπεροχής ή μέσω της χρήσης και επιβολής της πολιτικής και στρατιωτικής ισχύος των ΗΠΑ.

Κίνα ή Ρωσία;

Ένα δίλημμα που καθόλου τυχαία συσχετίστηκε με το δίλημμα αν πρέπει να θεωρηθεί σαν κύριος αντίπαλος η Κίνα (οικονομία) ή η Ρωσία που το πυρηνικό της οπλοστάσιο συνεχίζει να αποτελεί αξεπέραστο εμπόδιο για την επιλογή μέσω της ισχύος. Σ' αυτά πρέπει να συνυπολογίζεται το ότι δεν είναι εφικτό να προωθηθούν ταυτόχρονα και τα δύο στο βαθμό που συνδέονται σε σχέση αλληλεξάρτησης και αλληλοτροφοδότησης. Στη δεδομένη πραγματικότητα, ούτε η οικονομική κυριαρχία μπορεί να επιτευχθεί χωρίς την αντίστοιχη πολιτικοστρατιωτική επιβολή ούτε η στρατιωτική ισχύς μπορεί να φτάσει σε επίπεδα κυριαρχίας αν δεν τροφοδοτείται από μια αντίστοιχη οικονομική ανάπτυξη. Και βεβαίως δεν θεωρείται ρεαλιστική επιλογή η ταυτόχρονη αντιμετώπιση και των δύο (Ρωσία-Κίνα). Αντίθετα, μια βασική προτεραιότητα των ΗΠΑ αποτελεί με κάθε τρόπο η αποτροπή της αναβάθμισης της συνεργασίας Ρωσίας-Κίνας σε συμμαχία στρατηγικού χαρακτήρα.

Το δίλημμα εκφράστηκε και σε επίπεδο προεδρικών επιλογών με τον Τραμπ να επιλέγει την αντιμετώπιση της οικονομίας (Κίνα). Αντίθετα ο Μπάιντεν (όπως και προηγούμενοι), παρ' όλο που προοπτικά βλέπουν σαν αντίπαλο την Κίνα, επιλέγει σαν άμεσο πρόβλημα την αντιμετώπιση της Ρωσίας.

Σε όλα αυτά θα πρέπει να συνυπολογιστεί και ένα ζήτημα ιδιαίτερου χαρακτήρα. Το γεγονός ότι ο «χρόνος» δεν αποτελεί σύμμαχο των ΗΠΑ. Οι συσχετισμοί στον κόσμο δεν είναι πλέον εκείνοι που είχαν διαμορφωθεί στη δεκαετία του 1990 (της πλήρους υπεροχής των ΗΠΑ-Δύσης). Είναι πλέον πολύ διαφορετικοί και συνεχίζουν να διαφοροποιούνται συνεχώς.

Οι επιδιώξεις και οι αντιφάσεις τους

Απέναντι σ' αυτά τα προβλήματα οι ΗΠΑ «επείγονταν» να πάρουν τις αποφάσεις τους και να κάνουν τις ανάλογες κινήσεις. Κινήσεις τις οποίες ανέλαβε να πραγματοποιήσει η προεδρία Μπάιντεν.

Βασικές της επιλογές: Πρώτον, η αντιμετώπιση σε πρώτη φάση του ρωσικού παράγοντα. Δεύτερο και κρίσιμο, η επιλογή της επιβολής διά της πολιτικοστρατιωτικής ισχύος σαν τον κρίκο που θα σύρει την αλυσίδα των αμερικανικών επιδιώξεων. Στο πλαίσιο αυτό η επιλογή

της Ουκρανίας προσφερόταν καθώς στην περίπτωση της εμφανίζονταν συμπεκνωμένα πολλά στοιχεία αυτών των επιδιώξεων. Εμπειρίεικε ωστόσο (και συνεχίζει να εμπειρίχει) σημαντικές αντιφάσεις. Αντιφάσεις που μπορούν να συνοψισθούν στο ότι οι εξελίξεις (με πλήρη συνευθύνη των ΗΠΑ) τείνουν να οδηγήσουν σε καταστάσεις οι οποίες δεν βρίσκονταν στους σχεδιασμούς και τις επιδιώξεις των ΗΠΑ. Ας εξηγηθώ περισσότερο.

Οι ΗΠΑ δεν επιδιώκουν μια συνολική πυρηνική αναμέτρηση με τη Ρωσία. Έδειξαν ακόμη να μην επιδιώκουν μια πλήρη αναμέτρηση (με συμβατικά μέσα) ανάμεσα σε NATO και Ρωσία. Δεν ήθελαν, και εκτιμώ ότι συνεχίζουν να μη θέλουν, να οδηγήσουν Κίνα και Ρωσία σε στρατηγική συμμαχία. Αντίστοιχα δεν αποτελεί επιδίωξή τους η δημιουργία ενός συνολικού ρήγματος «Ανατολής»-«Δύσης» που θα χωρίζει τον κόσμο σε δυο αντιμαχόμενα στρατόπεδα.

Τα πώς και τα γιατί της «επίσκεψης» Πελόζι

Για να γυρίσω στην επίσκεψη Πελόζι, δείχνει σαν μια κίνηση που αντιστρατεύεται αυτές τις επιδιώξεις και ιδιαίτερα τις δύο τελευταίες. Δεν μπορεί να αποκλειστεί εντελώς η πιθανότητα πίσω από την κίνηση της Πελόζι να βρίσκονται και κύκλοι που αντιτίθενται στις επιλογές Μπάιντεν. Ωστόσο και με βάση το σύνολο των δεδομένων δεν διαφαίνεται σαν μια κίνηση που στόχευε στην ανατροπή αυτής της πολιτικής. Για να το θέσω πολύ απλά, εάν η διοίκηση Μπάιντεν ήταν αντίθετη πλήρως και αποφασιστικά σε αυτή την κίνηση, η επίσκεψη της Πελόζι στην Ταϊβάν δεν θα πραγματοποιούνταν.

Φαντάζει αρκετά πιθανό η Πελόζι, αν όχι με άνωθεν έγκριση, το λιγότερο, να «αφέθηκε» να κάνει την κίνησή της ενώ οι δηλώσεις Μπάιντεν κ.ά. να σηματοδότησαν τα όρια που έθεταν σκληρά οι ΗΠΑ. Συμπερασματικά η επίσκεψη της Πελόζι ούτε στόχευε ούτε θα μπορούσε να ανατρέψει τις βασικές επιλογές και προτεραιότητες των ΗΠΑ.

Το ερώτημα πλέον είναι πού στόχευε αυτή η κίνηση, μια και δεν στέκει σαν άποψη το ότι η Πελόζι αποφάσισε να επισκεφθεί την Ταϊβάν επειδή «έτσι της έφεξε». Στόχευε στο να καταδείξει ότι η επιλογή των ΗΠΑ να ιεραρχήσουν σαν άμεσο ζήτημα την αντιμετώπιση της Ρωσίας δεν σημαίνει ότι εγκαταλείπουν το κινεζικό μέτωπο. Ότι οι ΗΠΑ επαγρυ-

πνούν απέναντι σε κάθε ενδεχόμενο η Κίνα να «μυηθεί» τη Ρωσία εισβάλλοντας στην Ταϊβάν, ανεξάρτητα από το αν θεωρούσαν πιθανό κάτι τέτοιο στη δοσμένη συγκυρία. Να στηρίξουν εκείνες τις δυνάμεις της Ταϊβάν που επιμένουν στην ακολουθούμενη πολιτική τους απέναντι σε δυνάμεις και τάσεις «ενδοτισμού» στις κινεζικές πιέσεις. Να σφυγμομετρήσουν τις διαθέσεις και αντιδράσεις της Κίνας απέναντι σε κινήσεις των ΗΠΑ αυτού του χαρακτήρα. Γενικότερα και με δεδομένο ότι οι εξελίξεις στο ουκρανικό μέτωπο δεν πάνε και τόσο καλά για τις ΗΠΑ, να κάνουν μια επίδειξη της διάθεσης της ισχύος αλλά και της αποφασιστικότητας των ΗΠΑ όσον αφορά τον παγκόσμιο ρόλο τους.

Η κινεζική αντίδραση

Όσον αφορά την Κίνα, με τις αντιδράσεις της και τις στρατιωτικές κινήσεις της επικιέρησε και αυτή να καταδείξει τις διαθέσεις της. Ότι παραμένει αμετακίνητα στην πολιτική με βάση την οποία θεωρεί την Ταϊβάν κινεζικό έδαφος. Ότι παραμένει σταθερά στο στόχο της ενσωμάτωσης της Ταϊβάν στην κινεζική επικράτεια είτε διά της «πειθούς» είτε, αν καταστεί αναγκαίο, με στρατιωτικά μέσα. Ότι όσον αφορά αυτές τις επιδιώξεις δεν σκοπεύει να υποχωρήσει στις απειλές και επιδείξεις ισχύος των ΗΠΑ και ότι αν χρειαστεί θα αναμετρηθεί με αυτές.

Όλα αυτά δεν σημαίνουν ότι η Κίνα στοχεύει σε μια επέμβαση στην Ταϊβάν στο άμεσο μέλλον. Αυτό που θέλουν να υπογραμμίσουν είναι το ότι το ζήτημα αυτό παραμένει πάντα ανοικτό για την Κίνα.

Το ζήτημα είναι συνολικό

Συμπερασματικά. Οι κινήσεις των δυο πλευρών κατέδειξαν την τάση παρόξυνσης του ανταγωνισμού τους τόσο σε σχέση με το επίμαχο ζήτημα της περιοχής όσο και σε αναφορά με τις συνολικότερες επιδιώξεις αυτών των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και όχι μόνο αυτών. Χαρακτηριστική η ολόπλευρη υποστήριξη των κινεζικών θέσεων από τη μεριά της Ρωσίας. Έτσι και σε αναφορά με τη «λανθάνουσα» τάση συνολικής αντιπαράθεσης «Δύσης»-«Ανατολής» που στην αρχή αυτού του κείμενου αναφέρθηκα, αυτή συνεχίζει να είναι «λανθάνουσα» αλλά πάντα υπαρκτή σαν πιθανή εξέλιξη των πραγμάτων.

Αργεντινή

Κηδείες και φαντάσματα εν μέσω βαθιάς κοινωνικής κρίσης

Την Παρασκευή 19 Αυγούστου, οι αναγνώστες της πρωινής εφημερίδας *Diario La Nación* στο Μπουένος Άιρες, διάβασαν μια ασυνήθιστη αναγγελία θανάτου στη στήλη των κοινωνικών συμβάντων: «*VITAL, Mínimo S. q.e.p.d - Με βαθύ αίσθημα οδύνης, μέλη της οικογένειας και εργαζόμενοι όλης της χώρας γνωστοποιούμε τον θάνατο του S.M.V.M. Η σορός του θα τεθεί σε προσκύνημα στη Λεωφόρο ντι Μάγιο, αριθ. 395. Ζητάμε την ευρεία συμμετοχή όλων όσων επιθυμούν να είναι δίπλα μας και να συμπορευθούν σε αυτή τη θλιβερή στιγμή της ιστορίας μας*». *Salario Mínimo, Vital y Móvil*, γνωστός με το ακρωνύμιο *S.M.V.M.*, ονομάζεται στην Αργεντινή ο κατώτατος μισθός, ο οποίος είναι συνδεδεμένος με το ελάχιστο οικονομικό επίπεδο διαβίωσης.

Πρωινό της Δευτέρας 22 Αυγούστου. Οι κοινωνικές και πολιτικές οργανώσεις που καλούσαν στην εκδήλωση διαμαρτυρίας ήταν συνεπείς στο ραντεβού τους. Εκατοντάδες διαδηλωτές, ιδιαίτερα νεαρής ηλικίας, συγκεντρώθηκαν γύρω από ένα αυτοσχέδιο φέρετρο, διακοσμημένο με λουλούδια. «Ο μισθός πέθανε!» έγραφε ένα τεράστιο μαύρο πανό. Γύρω στη μία η νεκρώσιμη πομπή ξεκίνησε σιγά-σιγά εν μέσω συνθημάτων. Το φέρετρο και τα στεφάνια κρατούσαν νέοι και νέες, μερικές ντυμένες στα μαύρα. Μέσω της Λεωφόρου ντι Μάγιο, έφτασαν στην ομώνυμη πλατεία. Ύστερα από μια σύντομη στάση, πήραν τον δρόμο για το κτίριο του Υπουργείου Εργασίας. Εκεί έγινε η συμβολική ταφή σε ένα σκάμμα με χώμα εν μέσω νέων διαμαρτυριών. Την ίδια ώρα, μέσα στο κτίριο συνεδρίαζε η αρμόδια επιτροπή για τον κατώτατο μισθό, με τη συμμετοχή των επίσημων συνδικάτων και εκπροσώπων των εργοδοτών. Στην απόφασή της που υπογράφει ο υπουργός Εργασίας Κλαούντιο Μορόνι, ο κατώτατος μισθός πρόκειται να αυξηθεί στο τρίμηνο Σεπτεμβρίου-Νοεμβρίου κατά 21%. Τον Σεπτέμβρη θα είναι 51.200 πέσος και τον Νοέμβρη θα φτάσει τα 57.900 πέσος. Για τους μεροκαματιάρηδες, η ελάχιστη ωριαία αμοιβή θα είναι 256 πέσος τον Σεπτέμβριο και 289,5 τον Νοέμβριο. Για μετά...Κύριος οίδε! Οι αυξήσεις φυσικά είναι αποκλειστικά ονομαστικές και μικρότερες τουλάχιστον κατά 50% από τον ξέφρενο ρυθμό του πληθωρισμού των τελευταίων μηνών. Μόνο τον Ιούλιο, ο σχετικός δείκτης αυξήθηκε κατά 7,4%, η μεγαλύτερη μηνιαία αύξηση εδώ και είκοσι χρόνια, δηλαδή από την εποχή της πλήρους κατάρρευσης του 2001-2002. Σύμφωνα με το Εθνικό Ινστιτούτο Στατιστικής (INDEC), ο πληθωρισμός αθροιστικά από την αρχή του χρόνου τρέχει με ποσοστό 71% και οι τιμές σε βασικά αγαθά και υπηρεσίες που καθορίζουν το ελάχιστο κόστος επιβίωσης αυξήθηκαν κατά 46%. Το 2021, ο ίδιος δείκτης έκλεισε με άνοδο 51%. Μέχρι το τέλος του χρόνου, οι εκτιμήσεις προβλέπουν πληθωρισμό που θα φτάσει το 90% έως 100%. Έτσι μπορεί να γίνει απόλυτα κατανοητό πως οι αυξήσεις που ανακοίνωσε η επιτροπή ήταν απλάτα κόλλυβα για την κηδεία που έκαναν οι διαδηλωτές στον δρόμο! Όπως είναι φυσικό, τα ανεξάρτητα και

ταξικά συνδικάτα αντέδρασαν. Θεωρούν πως το λιγότερο που θα έπρεπε να αποφασιστεί ήταν ο διπλασιασμός του κατώτατου μισθού, για να φτάσει τα 105.000 πέσος, επίπεδο το οποίο πριν λίγο καιρό θεωρούνταν το ελάχιστο κόστος επιβίωσης για μια τετραμελή οικογένεια. Η πληθωριστική έκρηξη είναι τόσο ραγδαία που σήμερα και αυτό το ποσό είναι κάτω από το όριο.

Πιασμένη στην παγίδα του εξωτερικού χρέους για μια ακόμη φορά η Αργεντινή πληρώνει τα αποτελέσματα μιας οικονομίας η οποία είναι προσανατολισμένη στην παραγωγή και την εξαγωγή πρώτων υλών, στις μεγάλες εισαγωγές βιομηχανικών και καταναλωτικών προϊόντων και φυσικά κάτω από τον πλήρη έλεγχο που ασκούν, ιδιαίτερα στον πρωτογενή τομέα, ισχυρά ξένα και ντόπια μονοπώλια. Ενώ θα περίμενε κανείς πως οι ελλείψεις στη διατροφική αλυσίδα που παρατηρήθηκαν διεθνώς στον καιρό της πανδημίας και οι μεγάλες αυξήσεις των τιμών σε βασικά γεωργικά προϊόντα θα βοηθούσαν τους Αργεντινούς να ανεβάσουν το εισόδημά τους, συνέβη ακριβώς το αντίθετο. Οι μεγάλοι γαιοκτήμονες και τα καπιταλιστικά αγροκτηνοτροφικά συγκροτήματα, όταν δεν κατακρατούν για λόγους κερδοσκοπίας την παραγωγή, την εξάγουν βγάζοντας παράλληλα τα κέρδη τους στο εξωτερικό και κάνοντας ληστρικό παιχνίδι με την πολιτική τιμών. Υποτιμολογούν τις εξαγωγές και υπερτιμολογούν τις εισαγωγές λιπασμάτων, φαρμάκων και μηχανημάτων. Οι μεγαλο-καπιταλιστές αποφεύγουν να κάνουν επενδύσεις στον δευτερογενή τομέα, με αποτέλεσμα η χώρα να πληρώνει ακριβά τις εισαγωγές βασικών και διαρκών καταναλωτικών ειδών, αλλά και εξοπλισμού και εφοδίων για τον πρωτογενή τομέα. Είναι χαρακτηριστικό πως σαν αποτέλεσμα των υψηλών τιμών στα αγροτικά εξαγωγικά προϊόντα τα τελευταία τρία χρόνια υπολογίζεται πως μπήκαν στην χώρα 31 δισ. δολάρια, το μεγαλύτερο τμήμα των οποίων εξατμιώθηκαν μέσω της φυγής των κεφαλαίων στο εξωτερικό. Τα κύρια αγροτικά προϊόντα που παράγει η Αργεντινή ανήκουν στον κλάδο του φυτικού λαδιού (σόγια, ηλιανθος και τα παράγωγά του) και στον κλάδο των δημητριακών (κριθάρι, καλαμπόκι και σιτάρι). Το μερίδιο και των δύο παραγωγών στις συνολικές εξαγωγές είναι περίπου 45% του συνόλου. Τα τρία πιο εξαγόμενα προϊόντα είναι: σογιάλευρα, καλαμπόκι και σογιέλαιο. Η τελευταία έκθεση του χρηματιστηρίου του Ροζάριο δείχνει ότι το 90% των εξαγωγών τον κλάδου, και επομένως το μεγαλύτερο ποσό συναλλαγματος, βρίσκεται στα χέρια δέκα εταιρειών εθνικής (4) και ξένης (6) προέλευσης: Cargill (ΗΠΑ), Cofco (Κίνα), Oleaginosa Moreno, ADM (ΗΠΑ), Bunge (ΗΠΑ), AGD, Dreyfus (Γαλλία), ACA, Molinos, Amaggi (Βραζιλία). Οι τρεις πρώτες συγκεντρώνουν σχεδόν το 40% των συνολικών εξαγωγών. Τα στοιχεία για το πρώτο εξάμηνο του 2022 κάνουν λόγο για ρεκόρ τιμολόγησης και συναλλαγμάτων κερδών για αυτά τα είδη. Ανά-

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ μια ανάλυση της κομμουνιστικής εφημερίδας *Hoy* στις 23/08/2022. pcr.org.ar/nota/que-paguen-los-que-saquean-nuestras-riqueza

ΕΠΙΣΚΕΦΤΕΙΤΕ τις σελίδες και τα στατιστικά στοιχεία του Εθνικού Ινστιτούτου Στατιστικής (INDEC) www.indec.gov.ar

atheatoskosmosps.blogspot.com

λογο παιχνίδι γίνεται και σε άλλους τομείς, όπως στον εξορυκτικό, στον οποίο οι αυξημένες τιμές στο φυσικό αέριο και στο λίθιο έδωσαν την ευκαιρία στα μονοπώλια για εξαγωγικά υπερκέρδη. Όπως και οι προηγούμενες κυβερνήσεις, έτσι και αυτή του σημερινού προέδρου Αλμπέρτο Φερνάντες, με τη νομισματική πολιτική της ευνοεί την αποθησαύριση αυτών των υπερκερδών για λογαριασμό των μονοπωλιακών ομίλων.

Ενώ, λοιπόν, μια ελάχιστη μειοψηφία κερδίζει με πολλούς τρόπους από τη διεθνή και εσωτερική οικονομική, ενεργειακή και διατροφική κρίση, η πλειοψηφία των Αργεντινών είναι βυθισμένη στην κυριολεξία σε μια διαρκή μάχη για την καθημερινή επιβίωση. Σε μια χώρα με τεράστιες πλουτοπαραγωγικές πηγές, εκατομμύρια άνθρωποι κάθε νύχτα πέφτουν για ύπνο πεινασμένοι, πολλά παιδιά υποσιτίζονται και ζουν κάτω από το έσχατο όριο φτώχειας. Σε όλες τις μετρήσεις, ο αριθμός των φτωχών αυξάνεται. Η Αργεντινή έχει 16,1 εκατομμύρια φτωχούς σε 45,4 εκατομμύρια πληθυσμό. Σύμφωνα με τα στοιχεία του Indec, το δεύτερο εξάμηνο του 2021 η φτώχεια ήταν 37% και εκτιμήσεις θεωρούν πως το ποσοστό αυτό μέσα στο 2022 ξεπέρασε το 40%. Με ένα μεγάλο ποσοστό μαύρης οικονομίας και αυξημένης ανεργίας στους νέους, η διαχείριση της πανδημίας αύξησε την κοινωνική περιθωριοποίηση και τις ανισότητες. Το νέο κύμα της πληθωριστικής κρίσης, σε συνδυασμό με τις δεσμεύσεις προς το ΔΝΤ, έχουν βάλει την πλειοψηφία των Αργεντινών στο κέντρο μιας σκληρής κοινωνικής καταπίεσης.

Σε λιγότερους από δυο μήνες, τρεις

υπουργοί Οικονομικών κάθισαν στην ηλεκτρική καρέκλα για να διαχειριστούν την εξελισσόμενη κρίση και τα παζάρια με το ΔΝΤ, δηλαδή με την Ουάσιγκτον. Ο Μαρτίν Γκουζμάν, ο οποίος διαπραγματεύτηκε με το ΔΝΤ την αναχρηματοδότηση του χρέους ύψους 45 δισ. δολαρίων με βαρείς όρους και εντολή για δραστικές περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες, παραιτήθηκε κάτω από τη λαϊκή κατακραυγή. Για σαράντα ημέρες ανέλαβε η Σιλβίνα Μπατάκις, η επονομαζόμενη και La Griega, η οποία απέτυχε τη βελτίωση των όρων, για να τη διαδεχθεί ο μέχρι πρότινος πρόεδρος της Βουλής Σέρχιο Μάσα, ως υπερ-υπουργός. Οι συνεχείς αλλαγές απηχούν εκτός από τα αδιέξοδα διαχείρισης της κρίσης και την αυξανόμενη αντιπαράθεση στους κόλπους του στρατοπέδου των Περονιστών. Η αντιπρόεδρος Κριστίνα Φερνάντες ντε Κίρχνερ κάνει ανταρτοπόλεμο στον πρόεδρο από δήθεν φιλολαϊκές θέσεις, ενώ ως απάντηση εισέπραξε πρόσφατα απειλές για φυλάκιση για τις δικαστικές δίωξεις για διαφθορά που αντιμετωπίζει.

Η κηδεία του κατώτατου μισθού στην πρωτεύουσα δεν ήταν η μοναδική εργατική αντίδραση. Ανάλογες εκδηλώσεις έγιναν στις 22 Αυγούστου σε αρκετές μεγάλες πόλεις. Αλλά και ευρύτερα οι εργατικές και λαϊκές αντιδράσεις πληθαίνουν, πυκνώνουν οι απεργίες και οι διαδηλώσεις. «Μια μόνο σπίθα μπορεί να βάλει φωτιά στο λιβάδι», έγραφε ένας γνωστός δημοσιογράφος από τη σύνταξη της καθεστωτικής εφημερίδας *Clarín* στις 21 Αυγούστου. Το φάντασμα της μεγάλης λαϊκής εξέγερσης του Δεκεμβρίου του 2001 πλανάται και πάλι πάνω από τη μεγάλη λατινοαμερικάνικη χώρα.

Εκλογές στη Βραζιλία

Ακραία και επικίνδυνη πόλωση υπό το βλέμμα των νοσταλγών της δικτατορίας

Διενεργούνται στις 2 του Οκτώβρη γενικές εκλογές στη Βραζιλία για ανάδειξη του Προέδρου της Δημοκρατίας και 540 Βουλευτών και γερουσιαστών του Εθνικού Κογκρέσου. Ταυτόχρονα, εκλέγονται οι κυβερνήτες και τα μέλη των κοινοβουλίων των ομόσπονδων πολιτειών της χώρας. Τέτοιας έκτασης εκλογική αναμέτρηση συμβαίνει μέσα σε κλίμα γενικευμένης αναταραχής που επήλθε κατά την τετραετή θητεία του ανεκδιήγητου ακροδεξιού, πρώην στρατηγού Μπολσονάρου, αυτού του «Τραμπ της Λατινικής Αμερικής», που οδήγησε τις λαϊκές μάζες σε ολοκληρωτική φτωχοποίηση και απόγνωση.

Η άνοδος της ακροδεξιάς στηρίχθηκε στο φόβητρο της «μετατροπής της χώρας σε Βενεζουέλα» που επιμελώς χρησιμοποίησαν οι δυνάμεις της αντιδραστικής Δεξιάς για να προσελκύσουν τα μεσοαστικά στρώματα αλλά και τμήμα των λαϊκών στρωμάτων ώστε να διαιωνισθεί η πολιτική υπεράσπισης των ντόπιων και ξένων πολυεθνικών και των μεγαλοτσιφλικιών. Το ξέσπασμα των μεγάλων οικονομικών σκανδάλων, που οδήγησε τον Λουΐς Ινάσιο Λούλα και άλλα στελέχη του Κόμματος των Εργαζομένων (PT) σε δίκη και μη εκλεξιμότητα, ήταν το μοιραίο πλήγμα για την ομορτωτιστική σοσιαλδημοκρατία, που έχασε τους μισούς ψηφοφόρους της στις προηγούμενες εκλογές.

Με την καταστροφική διαχείριση της πανδημίας (η Βραζιλία εμφανίζει τον τρίτο μεγαλύτερο αριθμό νεκρών ανά εκατομμύριο κατοίκους) και ως συνέπεια της πρόσφατης ενεργειακής και επισιτιστικής κρίσης, η κατάσταση των φτωχότερων μαζών έφθασε στο απροχώρητο. Τριάντα τρία εκατομμύρια Βραζιλιάνοι και Βραζιλιάνες αντιμετωπίζουν καθημερινά το φάσμα του λιμού - αύξηση κατά 14 εκατομμύρια εάν το συγκρίνουμε με τα νούμερα του 2020. Αυξάνει το πλήθος των ανθρώπων που ζουν στους δρόμους και αναγκάζονται να επιβιώσουν σαν αδέσποτα ζώα με πληγωμένη αξιοπρέπεια. Επιδεινώνονται ο αλκοολισμός και η κατανάλωση ναρκωτικών. Αυξάνει η πορνεία, επίσης έφηβων κοριτσιών. Αποσυγκροτείται ο λαϊκός οικογενειακός

ιστός και εμφανίζονται κάθε λογής προσωπικές τραγωδίες. Οι εξελίξεις αυτές ωθούν τους λαϊκούς ανθρώπους σε αγανάκτηση και οι δημοσκοπήσεις δείχνουν πτώση της δημοφιλίας της ακροδεξιάς διακυβέρνησης και άνοδο της πρόθεσης ψήφου στο PT και τις συνεργαζόμενες δυνάμεις του.

Ο Μπολσονάρο, διαισθανόμενος την «απειλή» για την επανεκλογή του, αμφισβητεί της εγκυρότητα των αποφάσεων του Ανώτατου Ομοσπονδιακού Δικαστηρίου (STF) και του Ανώτατου Εκλογοδικείου (TSE), δηλώνοντας ότι τα συγκεκριμένα όργανα μεροληπτούν υπέρ της εκλογής του Λούλα και ότι δεν πρόκειται να υποταχθεί σε αυτά. Ευελπιστεί στην υποστήριξη των Ενόπλων Δυνάμεων, τις οποίες ευνόησε κατά τη διάρκεια της θητείας του ως «εγγυητές του πολιτεύματος», και αφήνει να εννοηθεί ότι η επικράτηση του PT θα «σπρώξει τη χώρα στην ανωμαλία». Έχει συγκροτήσει ολόκληρο οργανωμένο «στρατό» φανατικών οπαδών, που προβαίνουν σε ενθουσιώδη συλλαλητήρια με σύνθημα «Θεός, Πατρίδα, Οικογένεια, για τη σωτηρία της Βραζιλίας».

Στην αντίπερα όχθη, οι οπαδοί του Λούλα οργανώνουν τις δικές τους εκδηλώσεις με όχι περισσότερο πειστικά πολιτικά επιχειρήματα. Οι τηλεμαχίες ανάμεσα στους υποψήφιους Βουλευτές πιο πολύ θυμίζουν αντιπαράθεσεις ανάμεσα σε οπαδούς ποδοσφαιρικών ομάδων και χαρακτηρίζονται από απόλυτη κυδαιότητα. Το ίδιο συμβαίνει με τις «συζητήσεις» στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Ελλείψει συγκροτημένου κινηματικού λόγου (με σπάνιες εξαιρέσεις), ο κόσμος ωθείται σε ψήφο απελπισίας, καλούμενος να επιλέξει το «μικρότερο κακό» ανάμεσα στους φασίζοντες και τους ομορτωτιστές πολιτικάντηδες. Μόνο η συνειδητοποίηση των πραγματικών τους προβλημάτων και των αιτίων τους μπορεί να οδηγήσει τις λαϊκές μάζες στο δρόμο για δημοκρατικά δικαιώματα και προκοπή. Προτού σπεύσουν κάποιοι στρατιωτικοί «σωτήρες της πατρίδας» να βάλουν στη χώρα «τάξη και ασφάλεια»...

ΟΥΚΡΑΝΙΑ, εφτά μήνες πολέμου

Η σύγκρουση βαθαίνει, οι

Ο άδικος και αντιδραστικός πόλεμος στην Ουκρανία έχει μπει στον έβδομο μήνα. Πολλά στοιχεία δείχνουν πως οδεύουμε σε μια παρατεταμένη πολεμική σύγκρουση και σε κάθε περίπτωση οι ουκρανικές πεδιάδες θα είναι μια μεγάλη χαίνουσα πληγή στην καρδιά της ευρωπαϊκής ηπείρου. Αυτό προεξοφλούν πρώτα απ' όλα οι πρωταγωνιστές της σύγκρουσης αυτής, η Ρωσία, από τη μια, που συνεχίζει την ιμπεριαλιστική της εισβολή και από την άλλη οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ, που με αντιπρόσωπο το αντιδραστικό καθεστώς του Κιέβου συνεχίζουν τη στρατηγική περικύκλωσης της Ρώσικης Ομοσπονδίας.

Ως αντανάκλαση των μεγάλων αδιεξόδων και της αγιάτρευτης κρίσης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, του αδυσώπητου ανταγωνισμού των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων για το ξαναμοίρασμα του κόσμου, η σύγκρουση αυτή έχει γίνει εφιαλτήριο για το ξεδίπλωμα των αντικρουόμενων και αντιθετικών σχεδίων των ιμπεριαλιστών στον αγώνα για την αναδιάρθρωση της ιεραρχίας και των σχέσεων αναμεταξύ τους! Έχοντας σχέση αλληλοτροφοδότησης με την παγκόσμια κρίση, η οποία με τη σειρά της έχει ήδη περιπλακεί και διογκωθεί, μιας και «ενσωματώθηκε» σ' αυτήν και η πανδημική κρίση, εντείνει και πολλαπλασιάζει κρίσεις όπως η ενεργειακή και η επισιτιστική, αλλά και προκαλεί ένα μεγάλο κύμα αντίδρασης και στρατιωτικοποίησης, που εκτείνεται τόσο προς τα έξω όσο και προς το εσωτερικό κάθε χώρας. Ταυτόχρονα, φέρνει στο κατώφλι της ανθρωπότητας τον κίνδυνο ενός γενικευμένου -και πυρηνικού- πολέμου, αυξάνει, δηλαδή, την πιθανότητα του αδιανόητου.

Επισκόπηση της σύγκρουσης

Αν θυμηθούμε τους τρεις βασικούς στόχους με τους οποίους αναγγέλθηκε η εισβολή, ο ένας ήταν η προστασία και η απελευθέρωση των ρωσόφωνων του Ντονμπάς και οι άλλοι δύο ήταν οι «θολοί» και με μεγάλο εύρος ερμηνειών στόχοι της «αποστρατιωτικοποίησης» και της «αποναζιστικοποίησης» της Ουκρανίας. Όπως έχουμε ξαναγράψει, στην πρώτη φάση της εισβολής, που η Ρωσία την ονομάζει «ειδική στρατιωτική επιχείρηση», η δημιουργία ενός μετώπου χιλιάδων χιλιομέτρων και βασικά ο αποκλεισμός της πρωτεύουσας και των μεγάλων πόλεων υπηρετούσε μάλλον τον

τρίτο στόχο. Αυτός συγκεκριμενοποιούνταν είτε στην κατάρρευση και αλλαγή της πολιτικής ηγεσίας της Ουκρανίας (εκκλήσεις στους «συνετούς στρατηγούς» να διώξουν τον άφρονα Ζελένσκι) ή στον εξαναγκασμό της υπάρχουσας ηγεσίας να αποδεχτεί τις «εγγυήσεις ασφαλείας» που επιμόνως και με κάθε τρόπο ζητούσε η Μόσχα και στις οποίες κώφευε το Κίεβο και οι αμερικανοΝΑΤΟϊκοί πάτρωνές του, επί μήνες πριν την εισβολή.

Το plan B και η υπονόμευση των διαπραγματεύσεων

Η αμέριστη στήριξη των Δυτικών και κυρίως των ΗΠΑ προς το Κίεβο έκανε αδύνατη την υλοποίηση αυτού του στόχου, οπότε μπήκε σε εφαρμογή το plan B, η επικέντρωση, δηλαδή, στην περιοχή του Ντονμπάς, ενώ ο στόχος της «αποστρατιωτικοποίησης» (που εκτεινόταν από την καταστροφή σημαντικού μέρους του εξοπλισμού των ενόπλων δυνάμεων της Ουκρανίας μέχρι τη μετατροπή της σε ουδέτερη -αποστρατιωτικοποιημένη- ζώνη ανάμεσα στη Ρωσία και το ΝΑΤΟ) συνεχιζόταν. Εν τω μεταξύ, η γρήγορη προέλαση στον ουκρανικό Νότο (περιοχές Ζαπορίζιε και Χερσώνα), ως αποτέλεσμα της έλλειψης οχυρώσεων του ουκρανικού καθεστώτος και σε αντίθεση με τις βαριές οχυρώσεις στα ανατολικά της γραμμής εκκεντρίας του 2014, καθώς και η κατάκτηση ενός σημαντικού τμήματος εδαφών, έδινε τη δυνατότητα στη Ρωσία να ασκεί σημαντική πίεση και ανάγκαζε την ηγεσία του Κιέβου να κάθεται -έστω με το ζόρι- στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Την κατεύθυνση αυτή βοήθησε και η σαφής προσπάθεια των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών να βρουν διέξοδο από τις αμερικανορωσικές συμπληγάδες και να ξεφύγουν

κίνδυνοι αυξάνονται

από το στενό πρεσάρισμα των ΗΠΑ. Βέβαια, οι ΗΠΑ έχοντας «νεκραναστήσει» το κατά Μακρόν «εγκεφαλικά νεκρό» ΝΑΤΟ, με ενεργούμενο το καθεστώς του Κιέβου και συμπαραστάτες τη Βρετανία και τις αμερικανοταϊσμένες άρχουσες τάξεις της «νέας Ευρώπης» δεν άφησαν πολλά περιθώρια. Η κακοστημένη προβοκάτσια με την υποτιθέμενη «σφαγή στη Μπούτσα» (αρχές Απριλίου) τίναξε στον αέρα τις υφιστάμενες συζητήσεις και έδωσε μια καλή αφορμή για τη μεγαλύτερη εμπλοκή και στήριξη του καθεστώτος Ζελένκι από ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, καθώς και για αύξηση της πίεσης από τις ΗΠΑ προς την ΕΕ.

Η παράταση του πολέμου κερδίζει τον «αγώνα δρόμου»

Δύο μήνες μετά και αφού είχε προηγηθεί η ολοκληρωτική κατάληψη της Μαριούπολης με την κατάκτηση του Αζοφστάλ, το ουκρανικό μέτωπο εμφάνιζε -σε ορισμένα σημεία- στοιχεία κατάρρευσης, οι Ευρωπαίοι βρίσκονταν στα πρόθυρα νευρικής κρίσης με τις αντιρωσικές κυρώσεις που τους έρχονταν μπουμεραγγκ, ενώ και στις ίδιες τις ΗΠΑ είχε επεκταθεί ο προβληματισμός για τη συνοχή της Δύσης, αλλά και για το πού οδηγείται η όλη εξέλιξη. Έτσι, άνοιξε για λίγο ένα παράθυρο για διαπραγματεύσεις. Μάλιστα, το αμερικανικό περιοδικό National Interest τον Ιούνιο εμφάνισε ένα σχέδιο συμφωνίας, που φαινόταν να έχει την υποστήριξη της ουκρανικής ηγεσίας. Μεταξύ των σημείων της συμφωνίας που δημοσιεύθηκαν σε αμερικανικό περιοδικό είναι η αναγνώριση από την Ουκρανία της επανένωσης της Κριμαίας με τη Ρωσία, το ουδέτερο καθεστώς της Ουκρανίας, η μείωση των

ουκρανικών χερσαίων δυνάμεων, η απόσυρση των ρωσικών στρατευμάτων από τη Χερσώνα και το Ζαπορίζιε (αλλά όχι το Ντονμπάς) και η διενέργεια δημοψηφισμάτων για ένωση με τη Ρωσία σε Ντονιέσκ και Λουγκάνσκ. Η συνέχεια είναι γνωστή: στο δίλημμα «συμβιβασμός ή παράταση του πολέμου», οι δυνάμεις (κυρίαρχη γραμμή στις ΗΠΑ και από πίσω Βρετανία, Πολωνία, Βαλτικές) που επιδιώκουν το δεύτερο προχωρούν στον λιθουανικό τυχοδιωκτισμό με τον αποκλεισμό του Καλίνινγκραντ, στη συνέχεια Φιλανδία και Σουηδία παίρνουν το «ΟΚ» για ένταξη στο ΝΑΤΟ και η Δύση με πρώτες τις ΗΠΑ αναβαθμίζουν και αυξάνουν συνεχώς τη στρατιωτική στήριξη του καθεστώτος του Κιέβου. Η Ρωσία (αρχές Ιουλίου) με την κατάκτηση του Λυσισάνκ και του Σεβεροντονέσκ, ολοκληρώνει την κατάληψη όλου του Λουγκάνσκ και βάζει στόχο, μετά από μια σύντομη «επιχειρησιακή παύση» (που γίνεται ακόμη συντομότερη από τις κινήσεις των ουκρανικών δυνάμεων), την κατάκτηση όλου του Ντονιέσκ, εκεί που βρίσκονται οι πιο βαριές και πολυδαίδαλες οχυρώσεις του ουκρανικού καθεστώτος και πολεμούν οι πιο εμπειροπρόλεμες δυνάμεις του.

«Παγωμένη επίθεση» και συσσώρευση όρων

Για το δίμηνο που ακολουθεί μέχρι και σήμερα, οι Δυτικοί αναλυτές μιλούν για «επιχειρησιακή στασιμότητα» και κάποιοι Ρώσοι αναλυτές για «παγωμένη επίθεση», συμφωνώντας και οι δύο στο γεγονός ότι τα όρια του μετώπου και κατ' επέκταση τα εδαφικά κέρδη της Ρωσίας είναι πολύ λίγα. Συμφωνούν, επίσης, στα εξής: έχει υπάρξει μια εκατέρωθεν κούραση των στρατευ-

μάτων και οι υπάρχουσες στρατιωτικές δυνάμεις της Ρωσίας που είναι κινητοποιημένες δεν επαρκούν για μια αποφασιστική νίκη. Επίσης, ο ολόενα και πιο αναβαθμισμένος εφοδιασμός των ουκρανικών δυνάμεων με σύγχρονα οπτικά συστήματα και τα χτυπήματα στα μετόπισθεν του μετώπου έχουν δυσκολέψει τον ανεφοδιασμό των ρωσικών δυνάμεων. Από κει και πέρα και με όσα στοιχεία -αλλά και επιφυλάξεις που έχουμε γι' αυτά- μπορούμε να παρατηρήσουμε τα εξής: Η ρωσική ηγεσία, θέλοντας να έχει τις λιγότερες δυνατός απώλειες σε στρατιώτες αλλά και σε εξοπλισμό, τις λιγότερες απώλειες μεταξύ των αμάχων που είναι ρωσόφωνοι και στους οποίους ευελπιστεί ότι θα στηριχθεί «την επόμενη μέρα» και έχοντας (έως τότε) αποφασίσει ότι δεν θα ρίξει άλλες δυνάμεις στη σύγκρουση, έχει προκαλέσει βαριές απώλειες στα ουκρανικά στρατεύματα και σε σημαντικά τμήματα του δυτικού εξοπλισμού που φτάνει διαρκώς στο μέτωπο. Έχει, όπως λένε, «φουσκώσει τις ραφές», έχει δηλαδή δημιουργήσει έναν ασφυκτικό κλοιό και πίεση στις βαριά οχυρωμένες πόλεις-φρούρια, με στόχο τη σταδιακή τους κατάρρευση. Προσπαθούν, δηλαδή, να συσσωρεύσουν ποσοτικούς όρους για μια ποιοτική μεταβολή σε σημεία κλειδιά του μετώπου, που θα οδηγήσουν έως και στη συνολική του κατάρρευση, που πάντως δεν φαίνεται καθόλου εύκολη. Ταυτόχρονα και με τους υπάρχοντες περιορισμούς, θεωρεί ότι μια αργή προέλαση σε συνδυασμό με την αύξηση της ενεργειακής πίεσης τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και με τον χειμώνα να έρχεται, θα φτάσει στα όριά της τη συνοχή της Δύσης και άρα πως ο χρόνος σ' αυτή τη φάση κυλάει προς όφελός της. Ταυτόχρονα, τα διλήμματα στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό παραμένουν ενεργά και το εσωτερικό μέτωπο των ΗΠΑ κάθε άλλο παρά αρραγές είναι, κάτι που εκφράζεται με τη μεγάλη -όπως φαίνεται τώρα- πιθανότητα της επικράτησης του Ρεπου-

μπλικανικού Κόμματος στις ενδιάμεσες εκλογές του Νοεμβρίου και με το εντυπωσιακό δεδομένο ότι στις εσωτερικές εκλογές στο κόμμα αυτό οι τραμπικοί υποψήφιοι ήδη σαρώνουν τις υποψηφιότητες.

Μπροστά σε μεγαλύτερη κλιμάκωση

Τις τελευταίες μέρες, έχουμε σε εξέλιξη μια σειρά σημαντικά ταυτόχρονα γεγονότα. Το πρώτο είναι οι εξελίξεις γύρω από το πυρηνικό εργοστάσιο στη Ζαπορίζιε. Γι' αυτό θα θέλαμε να είμαστε κατηγορηματικοί. Το καθεστώς του Κιέβου, ενθαρρυνόμενο από τους αμερικανοΝΑΤΟϊκούς, βομβαρδίζει την περιοχή του εργοστασίου, που από τις πρώτες μέρες της εισβολής είχε περιέλθει στα χέρια της Ρωσίας, ασκώντας έτσι έναν αποκάλυπτο πυρηνικό εκβιασμό σε όλη την ευρωπαϊκή ήπειρο. Η απαίτηση των ΗΠΑ και του καθεστώτος του Κιέβου για αποχώρηση των ρωσικών στρατιωτικών δυνάμεων από τον σταθμό είναι μια μεγάλη ομολογία της ενοχής τους. Δυστυχώς, δεν είμαστε καθόλου σίγουροι εάν η επίσκεψη εκπροσώπων της Διεθνούς Υπηρεσίας Ατομικής Ενέργειας (που ελέγχεται από Δυτικούς και η οποία με το ζόρι ανακάλυψε την επίσκεψή της) θα αποτρέψει τις ΗΠΑ και το Κίεβο από τη συνέχιση του εφιαλτικού τυχοδιωκτισμού απέναντι στους ευρωπαϊκούς λαούς και στον πλανήτη.

Από εκεί και πέρα, έχουμε μια κινητοποίηση επιπλέον των υπάρχουσων στρατιωτικών δυνάμεων της Ρωσίας στην περιοχή του Χάρκοβο, στο Ντονμπάς και λιγότερο σε Χερσώνα-Ζαπορίζιε. Οι ρωσικές δυνάμεις, αυξάνοντας την ένταση τότε στο Ντονμπάς και τότε στο Χάρκοβο, έχουν καταφέρει να καταλάβουν περιοχές γύρω από το Χάρκοβο και η πόλη έχει σχεδόν επιστρέψει σε καθεστώς πολιορκίας. Στην περιοχή της Χερσώνα και στη Ζαπορίζιε, έχουν μεταφέρει σημαντικά οπτικά συστήματα, μετά και τις επιθέσεις που δέχτηκαν τα μετόπι-

σθέν τους με αμερικανικούς πυραύλους HIMARS, αλλά και προετοιμαζόμενοι για την απόκρουση της λεγόμενης «ουκρανικής αντεπίθεσης». Μάλιστα, στην περιοχή του Νικολάεφ, την τρίτη εβδομάδα του Αυγούστου, η Ρωσία κατέγραφε κάποιες εδαφικές προωθήσεις μετά από καιρό.

Η πολυδιαφημιζόμενη «ουκρανική αντεπίθεση» ξεκίνησε στις 29 Αυγούστου, λίγες μέρες μετά τις δηλώσεις Ζελένσκι στην επέτειο των 31 χρόνων της «ανεξαρτησίας» της Ουκρανίας για κατάληψη όλων των εδαφών που η Ρωσία έχει από το 2014, και της Κριμαίας συμπεριλαμβανομένης! Αυτές οι δηλώσεις έγιναν για να συντηρήσουν την τροφοδότηση του Κιέβου με σύγχρονα οπτικά συστήματα από ΗΠΑ-Δύση και να διατηρούν την πίεση στην ΕΕ. Όσον αφορά τώρα την «αντεπίθεση», η αναλογία στον αριθμό των στρατιωτών, το (παραμένον) ποιοτικό χάσμα του στρατιωτικού εξοπλισμού και των δυνατοτήτων των δύο πλευρών αλλά και το έδαφος, όλα αυτά έχουν οδηγήσει τις ουκρανικές στρατιωτικές δυνάμεις σε πρωτοφανείς απώλειες, ενώ τα εδαφικά κέρδη ήταν ελάχιστα και παραμένουν υπό αμφισβήτηση. Βέβαια, τελευταίες ειδήσεις αναφέρουν βαθιά διείσδυση των ουκρανικών δυνάμεων στο κέντρο του μετώπου, με τις απόψεις όμως των αναλυτών να δίστανται. Άλλοι μιλούν για προσπάθεια εγκλωβισμού ρωσικών δυνάμεων στον Βορρά του μετώπου και άλλοι για εσκεμμένες κινήσεις του ρωσικού στρατού, ώστε να εγκλωβιστούν πολυάριθμες δυνάμεις των Ουκρανών από τις ρωσικές δυνάμεις. Ίδωμεν...

Πάντως και για να μείνουμε σε δύο ειδήσεις των τελευταίων ημερών, η απογείωση της αμερικανικής και δυτικής βοήθειας προς το καθεστώς του Κιέβου (οπτικά συστήματα, εκπαίδευση) και η αύξηση των ρωσικών στρατιωτικών δυνάμεων κατά 140 χιλιάδες, φανερώνει πως τα χειρότερα έπονται!

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Ο «περίεργος» εταιρικός στασιμοπληθωρισμός που... προβληματίζει το Bloomberg

Υπάρχει ένα στοιχείο των οικονομικών εξελίξεων στις ΗΠΑ που προβληματίζει «τα μάλα» την οικονομική επιθεώρηση Bloomberg: Το γεγονός ότι αυξάνει ο τζίρος των εταιρικών πωλήσεων χωρίς να αυξάνονται -αντίθετα μειώνονται!- οι πωλήσεις. Το ονομάζει δε «περίεργο εταιρικό στασιμοπληθωρισμό».

Ας δούμε σύμφωνα με τα στοιχεία της οικονομικής επιθεώρησης αυτό το «παράδοξο»:

“Το πρώτο σημάδι ότι η τρέχουσα δεν επρόκειτο να είναι μια τυπική περίοδος ανακοίνωσης εταιρικών αποτελεσμάτων ήρθε ήδη από τις 12 Ιουλίου, όταν η PepsiCo παρουσίασε ένα περίεργο μείγμα στοιχείων. Η αύξηση των πωλήσεων μονάδων προϊόντων, ανακοίνωσε, ήταν ουσιαστικά μηδενική στη Βόρεια Αμερική. Ωστόσο, τα έσοδα αυξήθηκαν λόγω των αυξήσεων των τιμών κατά διψήφιο ποσοστό που πραγματοποιήσε η Pepsi στα σνακ της.

Στη συνέχεια, η μία μετά την άλλη μεγάλες εταιρείες καταναλωτικών αγαθών ανακοίνωσαν κέρδη ανάλογης κοπής με εκείνα της Pepsi: Clorox, Conagra Brands και Kraft Heinz. Οι λεπτομέρειες ήταν διαφορετικές σε κάθε μεμονωμένη περίπτωση -ορισμένες εταιρείες ανέφεραν απότομες μειώσεις όγκου πωλήσεων, ενώ άλλες δεν εμφάνιζαν μεταβολές-, ωστόσο η γενική τάση ήταν ξεκάθαρη: η αύξηση της παραγωγής είναι “νεκρή”, οι τιμές έχουν ανέβει και τα έσοδα, ως αποτέλεσμα, αυξάνονται “μετρίως”. Είναι η αμερικανική εταιρική εκδοχή της μεγάλης ιστορίας του στασιμοπληθωρισμού. “Εχουμε αύξηση τζίρου, όχι όμως υγιή ανάπτυξη πωλήσεων”, τόνισε ο Michael Baker, αναλυτής λιανικής στην D.A. Davidson & Co. “Είναι μονάχα λόγω πληθωρισμού”.

Με δυο λόγια, η μείωση της αγοραστικής δύναμης των μαζών μπροστά στην ακρίβεια των εμπορευμάτων σπρώχνει τους καταναλωτές στο να περιορίσουν τις αγορές, την κατανάλωση, τελικά τη ζήτηση. Άρα οι αυξημένοι τζίροι δεν αντανakλούν -σε αυτή τη φάση μετά ένα χρόνο από τα lockdown- τόσο την αύξηση της ζήτησης όσο τη -σχετική προς το παρόν- μείωσή της! Ίσως, για να είμαστε πιο ακριβολόγοι, αντανakλούν τη σχετική μείωση στους ρυθμούς αύξησης της πρόσφατης περιόδου. Τα όρια της σχετικής και της απόλυτης μείωσης είναι πολύ ρευστά, ειδικά σε μια τέτοια περίοδο. Ήδη η αύξηση των επιτοκίων κατά 2% από την FED στέλνει σε χαμηλό επίπεδο δύο ετών πριν την αγορά κατοικίας στις ΗΠΑ.

Όλα «προς το παρόν», βέβαια, καθώς αυτό το περίεργο κράμα αυξημένων τιμών -μειωμένων πωλήσεων δεν δείχνει να ανησυχεί το χρηματιστήριο, όμως η αντίφαση που περιέχει δεν θα αργήσει -ήδη διαφαίνεται κάτι τέτοιο- να αντανakλαστεί πολύ υλικά στην παραγωγή. Η -συζητήσιμη τουλάχιστον- καταναλωτική ευφορία που πυροδοτήθηκε, κατά το κυρίαρχο σενάριο, από τις αποταμιεύσεις και τις -όποιες- επιδοτήσεις της περιόδου των lockdown εξανεμίζεται...

“Η στασιμότητα στους παραγωγικούς όγκους στις ΗΠΑ αποτελεί ξεκάθαρο σημάδι ότι οι καταναλωτές έχουν εξαντλήσει πολλές από τις οικονομίες που είχαν συγκεντρώσει κατά τη διάρκεια της πανδημίας και τώρα αισθάνονται πιεσμένοι, οπότε απαντούν με τη δική τους “πίεση”. Ωστόσο, πολλοί διευθύνοντες σύμβουλοι δεν φαίνεται να ενοχλούνται ιδιαίτερα. Τώρα που η αύξηση των τιμών δεν είναι

πλέον το ταμπού που ήταν για μεγάλο μέρος των τελευταίων δύο δεκαετιών, όταν ο ετήσιος πληθωρισμός ήταν κατά μέσο όρο λίγο περισσότερο από 2%, είναι πολύ πιο εύκολο να αυξηθούν τα έσοδα μέσω αύξησης τιμών παρά να προσπαθήσει κανείς να ενισχύσει την παραγωγή σε μια οικονομία όπου είναι δύσκολο να βρει εργαζόμενους. Εάν οι όγκοι υποχωρούν ελαφρώς ως αποτέλεσμα αυτών των αυξήσεων τιμών, ας είναι. Εξάλλου, για ορισμένα αγαθά, μια εξαιρετικά μεγάλη αύξηση της ζήτησης κατά τη διάρκεια της πανδημίας αρχίζει πια να εξασθενεί.”

Τα παραδείγματα όμως ότι αυτή η αντανakκλαση στην παραγωγή συντελείται είναι χαρακτηριστικά και αυξάνονται:

“Η εργοστασιακή παραγωγή στις ΗΠΑ υποχώρησε τον Ιούνιο για δεύτερο συναπτό μήνα λόγω της πτώσης της παραγωγής καταναλωτικών αγαθών. Πιο πρόσφατα η Ball ανακοίνωσε ότι σταματά την παραγωγή συσκευασιών αναψυκτικών στο Phoenix και το St. Paul της Μινεσότα, ενώ θα καθυστερήσει την κατασκευή ενός εργοστασίου κοντά στο Λας Βέγκας. Ο λόγος; “Η επιβράδυνση της ζήτησης που προκύπτει από σημαντικές ενέργειες λιανικής τιμολόγησης προκειμένου να μετακυληθεί το πληθωριστικό κόστος στους καταναλωτές, ιδιαίτερα στις ΗΠΑ”, ανέφερε. Η Starbucks, η Coca-Cola, η Kimberly-Clark και η Church & Dwight, παραγωγός της μαγειρικής σόδας Arm&Hammer και του απορρυπαντικού OxiClean, ανακοίνωσαν όλες τριμηνιαία αποτελέσματα που, στον έναν ή τον άλλο βαθμό, εμπίπτουν στην κατηγορία “αδύναμοι όγκοι παραγωγής και μεγάλες αυξήσεις τιμών”.

Ένα από τα καλύτερα παραδείγματα είναι η Conagra Brands, μεγάλος όμιλος τροφίμων με έδρα το Σικάγο ο οποίος ανακοίνωσε αποτελέσματα στις 14 Ιουλίου. “Ένα βασικό μέτρο των εσόδων του αυξήθηκε κατά 6,8% τους τρεις μήνες που έληξαν στις 29 Μαΐου, χάρη σε μια αύξηση 13% στη μέση τιμή που χρέωνε, καθώς και αλλαγές στο μείγμα προϊόντων του. Ωστόσο, η ποσότητα των αγαθών που πούλησε μειώθηκε κατά 6,4%. Η μεγαλύτερη πτώση στις πωλήσεις ανά μονάδες προϊόντων σημειώθηκε στο βραχίονα ειδών παντοπωλείου και σνακ της εταιρείας, η οποία παράγει τα μείγματα κέικ Slim Jims και Duncan Hines, και στη μονάδα ψυχόμενων και κατεψυγμένων τροφίμων η οποία παρασκευάζει τα λαχανικά Birds Eye και τα γεύματα Healthy Choice. Υποχώρησαν κατά 7,2% και 8,1%, αντίστοιχα. Οι αυξήσεις τιμών, δήλωσε η Conagra, προκάλεσαν τις μειώσεις σε αυτά τα τμήματα, τα οποία αντιπροσωπεύουν το μεγαλύτερο μέρος των δραστηριοτήτων της εταιρείας.”

Προς το παρόν λοιπόν και παρά τις διαφαινόμενες επιπτώσεις στην παραγωγή οι οικονομικοί διευθυντές των εταιρικών μονοπωλίων δεν φαίνονται διατεθειμένοι να εγκαταλείψουν αυτό το σπουδαίο εργαλείο υπαρπαγής υπεραξίας που λέγεται αύξηση των τιμών, δηλαδή πληθωρισμός. Περιμένουν την «ομαλοποίηση» της αγοράς και «την επάνοδο των καταναλωτών». Την ίδια στιγμή που οι τραπεζίτες «τους», οι Κεντρικές Τράπεζες, θέτουν τη μείωση του επαχθούς πληθωρισμού ως κεντρικό -και αδιαπραγμάτευτο για κάποιους- στόχο!

ΥΓ.: Παρόμοια στοιχεία καταγράφουν και οι ντόπιοι εμπορικοί όμιλοι, ειδικά των σουπερμάρκετ.

Γκορμπατσόφ

Οι ταγοί του συστήματος τιμούν έναν άξιο ομογάλακτό τους

Στις 30 Αυγούστου πέθανε ο Μ. Γκορμπατσόφ, ο τελευταίος ηγέτης της Σοβιετικής Ένωσης (ΣΕ), που ξεκίνησε με την Περεστρόικα και τη Γκλάσνοστ το 1985 και κατέληξε στη διάλυσή της το 1991.

Σύσσωμος ο δυτικός αστικός κόσμος εξυμνεί τον ηγέτη που σφράγισε το τέλος του ψυχρού πολέμου και εδραίωσε την ειρήνη (πήρε και το βραβείο Νόμπελ), τον μεταρρυθμιστή, τον υπέρμαχο της δημοκρατίας, που απήλλαξε τον κόσμο από το κομμουνιστικό καθεστώς. Πέρα από την οφειλόμενη απόδοση τιμής σε έναν όμοιο τους, η περίοδος επιβάλλει ένα τέτοιο λιβάνισμα, για να γίνει αντιδιαστολή με τον «αναθεωρητή και αυταρχικό» Πούτιν, καθώς οξύνεται και στρατιωτικοποιείται ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός Ρωσίας-ΗΠΑ/Δύσης.

Στη Ρωσία, οι τοποθετήσεις του καθεστώτος είναι αμφίσημες. Από τη μια, δεν μπορούν να μην τιμήσουν τον πολιτικό που «απελευθέρωσε» τη Νέα Αστική Τάξη (NAT) της ΣΕ (που και οι ίδιοι εκπροσωπούν) από τις δεσμεύσεις του προηγούμενου «ερμαφρόδιτου» καθεστώτος. Από την άλλη, όμως, αναπολούν τη χαμένη ισχύ της σοσιαλιμπεριαλιστικής ΕΣΣΔ, τη διάλυση της οποίας χρεώνουν στον Γκορμπατσόφ, κάνοντας σαφές στους ανταγωνιστές τους ότι εκείνη η περίοδος έχει παρέλθει ανεπιστρεπτή.

Η άνοδος του Γκορμπατσόφ στην ηγεσία της ΣΕ ήρθε ως μια προσπάθεια απάντησης της NAT στις αντιφάσεις και το εσωτερικό μπλοκάρισμα (τη γνωστή στασιμότητα), αλλά και στις ανάγκες του διεθνούς ανταγωνισμού, σε μια περίοδο κρίσης, μεταβατικότητας και αναδιανομής αγορών.

Οι μεταρρυθμίσεις που γίνονται για την εδραίωση της NAT και την αντιμετώπιση της κρίσης ακολουθούν και ενισχύουν την ολομέτωπη επίθεση του κεφαλαίου σε όλο τον κόσμο. Η εντατικοποίηση της δουλειάς στο όνομα της «αύξησης της παραγωγικότητας» και η απελευθέρωση των απολύσεων στο όνομα της «οικονομικής αυτοδυναμίας» των επιχειρήσεων, αποτελούν βασικές πτυχές της Περεστρόικα.

Όμως, το οικονομικό τέλμα συνεχίζεται, ενώ η επιδίωξη ευνοϊκών διεθνών συσχετισμών δεν αποδίδει. Η ολοκλήρωση της NAT ως αστικής τάξης και η μετατροπή της ΣΕ σε «κανονική» καπιταλιστική χώρα εξακολουθεί να είναι ζητούμενο. Σ' αυτές τις συνθήκες, ο Γκορμπατσόφ επέλεξε τη «φυγή προς τα εμπρός». Η παλινόρθωση ολοκληρώνεται, μαζί της όμως έρχεται και η κατάρρευση της ΣΕ.

Οι ταξικοί συσχετισμοί σε παγκόσμιο επίπεδο γέρνουν ακόμη πιο πολύ υπέρ του κεφαλαίου και το ξαναμοίρασμα του κόσμου μπαίνει στην ημερήσια διάταξη του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Βαρβαρότητα, πόλεμος, εξαθλίωση, σκοταδισμός, ένας νέος μεσαίwnας απειλεί την ανθρωπότητα.

Την ενεργό, σημαντική και συνειδητή συμμετοχή του Γκορμπατσόφ σ' αυτές τις αντιδραστικές εξελίξεις είναι που τιμούν σήμερα οι ταγοί του συστήματος σε Δύση κι Ανατολή και πλέκουν το εγκώμιό του. Από την άλλη πλευρά, αυτή ακριβώς η συμβολή του είναι που τον κατατάσσει στους εχθρούς των λαών και της εργατικής τάξης και σαν τέτοιοι θα τον «τιμούμε» πάντα.

Υ.Γ. Σε πρόσφατο άρθρο της ιστοσελίδας «Κατιούσα» γίνεται αναφορά σε κινητοποίηση του ΚΚΕ ενάντια στην επίσκεψη Γκορμπατσόφ στην Ελλάδα μερικά χρόνια μετά τις καταρρεύσεις. Ούτε λόγος για τη στάση του κόμματος αυτού την περίοδο της Περεστρόικα, που είχε θαμπώσει την ηγεσία του οδηγώντας την και σε ανάλογες πρακτικές, όπως η συγκυβέρνηση με τον Μητσοτάκη. Το θράσος, αλλά και η συνειδητή απόκρυψη της αλήθειας περισσεύουν σ' αυτόν τον πολιτικό χώρο.

Από την ΚΥΠ στην ΕΥΠ

Έργα και ημέρες των ελληνικών μυστικών υπηρεσιών

Οι αποκαλύψεις των τελευταίων ημερών για την παρακολούθηση του αρχηγού του ΠΑΣΟΚ/ΚΙΝΑΛΛ Μ. Ανδρουλάκη από την ΕΥΠ απασχολούν την ελληνική Βουλή αλλά και τον ελληνικό λαό. Βέβαια ούτε πρωτόγνωρο είναι το γεγονός των υποκλοπών από τις μυστικές υπηρεσίες ούτε και το μοναδικό στην πλούσια δράση τους. Και πολύ περισσότερο δεν είναι μόνο ελληνικό φαινόμενο ούτε αποκλειστικό λίγων κρατών. Πραγματοποιούνται σε όλα τα κράτη, μικρά και μεγάλα. Οι παρακολουθήσεις και οι υποκλοπές είναι εγγενές χαρακτηριστικό του αστικού κράτους και των ιμπεριαλιστικών μηχανισμών και αφορά κυρίως τον έλεγχο του εργατικού και λαϊκού κινήματος, των μαζικών του οργανώσεων, της πολιτικοσυνδικαλιστικής δράσης των εργαζομένων και της πρωτοπορίας τους, των κομμουνιστών και ευρύτερα των αντιπάλων του αστικού κράτους, του «εσωτερικού εχθρού», όπως πολλές φορές έχει αναφερθεί ακόμα και στα επίσημα κείμενά τους.

Φυσικά, σε όλες τις εποχές και ανάλογα με τη συγκυρία, λιγότερο ή περισσότερο, οι μυστικές υπηρεσίες ενδιαφέρονται και για τον «εξωτερικό εχθρό» (από Βορρά παλαιότερα, εξ Ανατολών σχεδόν μόνιμα, αλλά και για τις «ασύμμετρες απειλές», όπως λένε, τσουβαλιάζοντας με τον όρο αυτό τους πρόσφυγες, την Αλ Κάιντα, τον ISIS, την «τρομοκρατία» κ.λπ.).

Επισήμως βέβαια αναφέρουν ότι ασχολούνται με τη συλλογή πληροφοριών καθώς και την αντίστοιχη διανομή τους, για ζητήματα που αφορούν την «εθνική ασφάλεια» της χώρας. Όμως η ιστορία των ελληνικών μυστικών υπηρεσιών, από τα χρόνια της ίδρυσής τους, έχει δείξει ότι λειτουργούν ως ένα νόμιμο παρακράτος δίπλα στο επίσημο κράτος, κατευθυνόμενο από ξένους αντίστοιχους οργανισμούς (κατά βάση των ΗΠΑ και ΕΕ), προσφέροντας χρήσιμες υπηρεσίες στους ιμπεριαλιστές και τους υποτακτικούς τους.

ΚΥΠ

Αν και υπήρχαν υποτυπώδεις μυστικές υπηρεσίες ακόμα κι από τον 19ο αιώνα (ασχολούνταν κυρίως με τους λεγόμενους ληστές των βουνών που ήταν ένα είδος αντιεξουσιαστών), η πρώτη σύγχρονη μυστική υπηρεσία δημιουργήθηκε το 1908, ως Τμήμα Πληροφοριών του υπουργείου Εξωτερικών. Ήταν την εποχή που είχε αναδειχθεί το «Μακεδονικό Ζήτημα» και, όπως ήταν φυσικό, επικεφαλής της υπηρεσίας τέθηκε ένα μέλος του Μακεδονικού Κομιτάτου, ο συνταγματάρχης Παναγιώτης Δαγκλής. Το 1925 (λίγα χρόνια μετά την επικράτηση των Μπολσεβίκων στη Ρωσία), επί δικτατορίας Θ. Πάγκαλου, ιδρύθηκε η Υπηρεσία Εθνικής Ασφάλειας που σύντομα μετονομάστηκε σε Υπηρεσία Γενικής Ασφάλειας του Κράτους, με στόχο φυσικά τον ανερχόμενο κομμουνιστικό κίνδυνο και την παρακολούθηση των κομμουνιστών. Η Υπηρεσία διαλύθηκε το 1926 και για τα επόμενα 10 χρόνια τις αρμοδιότητές της ανέλαβε η Χωροφυλακή. Ήταν η εποχή που άνησε το κυνήγι των κομμουνιστών, η εποχή του Ιδιώνυμου, των εξοριών και των φυλακίσεων.

Το 1936, στη δικτατορία του Μεταξά, οι αρμοδιότητες των μυστικών υπηρεσιών ανατέθηκαν στο υφυπουργείο Δημόσιας Ασφάλειας.

Την περίοδο της Κατοχής ανέλαβε το έργο η ίδια η Γκεστάπο και για την «Εξόριστη Κυβέρνηση» του Καΐρου η βρετανική Ιντέλιτζενς Σέρβις.

Στη διάρκεια του εμφυλίου υπήρχε η Διεύθυνση Υπηρεσίας Πληροφοριών, ενταγμένη βέβαια στο Στρατό και με μοναδικό καθήκον το χτύπημα του ΔΣΕ.

Το 1949 δημιουργήθηκε η Κεντρική Υπηρεσία Πληροφοριών και Ερευνών με καθαρά αντικομμουνιστικό προσανατολισμό και το 1953 (λίγο μετά την ένταξη της Ελλάδας στο ΝΑΤΟ) ιδρύθηκε η διαβόητη ΚΥΠ (Κεντρική Υπηρεσία Πληροφοριών) από τον ελληνοαμερικανό πράκτορα της CIA Τομ Καραμεσίνη. Πρώτος διοικητής της διορίστηκε ο συνταγματάρχης Αλέξανδρος Νάτσινας. Ο Νάτσινας ήταν από τους στρατιωτικούς που είχε πολύ στενές σχέσεις με τους Αμερικανούς. Επίσης ήταν μέλος της ηγετικής ομάδας του ΙΔΕΑ και μετέπειτα συνεργάτης του Γ. Παπαδόπουλου στη Χούντα. Καταδικάστηκε και αποστρατεύτηκε για συμμετοχή του στο κίνημα του 1951, αλλά με απόφαση του Πλαστήρα επανήλθε. Βρισκόμαστε στα πρώτα χρόνια της αμερικανοκρατίας στην Ελλάδα μετά τον εμφύλιο (κυρίως με κυβερνήσεις Παπάγου, Καραμανλή) και η ΚΥΠ ελεγχόταν απόλυτα από τις ΗΠΑ. Είναι χαρακτηριστικό ότι μέχρι το 1964 οι μισθοί των πρακτόρων της ΚΥΠ πληρώνονταν απευθείας από τις ΗΠΑ χωρίς να μεσολαβεί κάποια υπηρεσία του ελληνικού Δημοσίου.

Μια από τις βασικές αρμοδιότητες της ΚΥΠ -και με επίσημη εντολή του Νάτσινα- ήταν η παρακολούθηση της κομμουνιστικής δράσης μέσα στο στρατό. Ήταν η εποχή της Μακρονήσου και των εξοριών, η εποχή της «Κόκκινης Προβιάς», δηλαδή του ελληνικού τμήματος του μυστικού δικτύου «Gladio» που οργάνωσαν οι ΗΠΑ στις χώρες της δυτικής Ευρώπης, με στόχο την αποτροπή της κατάληψης της εξουσίας από την Αριστερά. Φυσικά, μέσα στις βασικές αρμοδιότητές της ήταν και η αποτροπή της επέκτασης του σοσιαλιστικού στρατοπέδου ακόμα πιο νότια.

Καταλυτική ήταν η συμβολή της ΚΥΠ και του ίδιου του Νάτσινα στην οργάνωση του «Σχεδίου Περικλής» με το οποίο ένα δίκτυο στρατιωτικών, αστυνομικών και παρακρατικών παρενέβη στην προεκλογική περίοδο του 1961 για να μειωθεί το ποσοστό της ΕΔΑ και να βγει πρώτο κόμμα η ΕΡΕ του Καραμανλή. Οι εκλογές εκείνες έμειναν στην ιστορία ως «εκλογές βίας και νοθείας». Στην προεκλογική περίοδο δολοφονήθηκαν δύο νεολαίοι της ΕΔΑ, ο Στέφανος Βελδεμίρης και ο Διονύσης Κερπινιώτης. Άμεση ήταν η εμπλοκή της ΚΥΠ και στη δολοφονία του Γρηγόρη Λαμπράκη το 1963 με τη δημιουργία παρακρατικών φασιστικών οργανώσεων.

Πολύ στενές επίσης ήταν οι σχέσεις του Νάτσινα με τον Γ. Παπαδόπουλο. Η ΚΥΠ, με ενέργειες του ίδιου του Νάτσινα,

ενεπλάκη στην απαλλαγή του μελλοντικού δικτάτορα από τις κατηγορίες σχετικά με το σαμποτάζ στον Έβρο, μια προβοκάτσια για δολιοφθορά που έστησε ο ίδιος ο Παπαδόπουλος ενάντια σε έναν στρατιώτη αριστερών φρονημάτων, κατηγορώντας στη συνέχεια το ΚΚΕ για συνωμοσία. Αν και αποκαλύφθηκε ο βρόμικος ρόλος του Παπαδόπουλου στην υπόθεση, ο ίδιος απαλλάχθηκε με βούλευμα λίγο πριν από τη δίκη.

Στη διάρκεια της αμερικανοκίνητης Χούντας, η ΚΥΠ συνέχισε το θεάρεστο έργο της με το κυνήγι κομμουνιστών, αριστερών και άλλων δημοκρατικών πολιτών αλλά και με την εμπλοκή της στο Κυπριακό. Βέβαια, για τον ίδιο σκοπό δημιουργήθηκε και η ΕΑΤ-ΕΣΑ. Χιλιάδες αντιδικτατορικοί αγωνιστές συνελήφθησαν, βασανίστηκαν και πολλοί δολοφονήθηκαν, όπως ο Γιώργος Τσαρουχάς, βουλευτής της ΕΔΑ, που πέθανε από τα βασανιστήρια το 1968 στο χώρο όπου σήμερα στεγάζεται το Πολεμικό Μουσείο Θεσσαλονίκης. Στην περίοδο της Χούντας λειτούργησε ως χώρος ανακρίσεων και βασανιστηρίων της ΚΥΠ.

Πολλοί από τους χουντικούς είχαν αναδειχθεί πριν από το 1967 ως υψηλόβαθμα στελέχη της ΚΥΠ, όπως ο Ν. Μακαρέζος, ο Μ. Ρουφογάλης κ.ά. Στενός φίλος του Νάτσινα ήταν και ο αρχηγός της αντικομμουνιστικής οργάνωσης «Χ» στην Κατοχή, Γεώργιος Γρίβας. Ήταν αυτός που έπαιξε βρόμικο ρόλο στο Κυπριακό με την ίδρυση της ΕΟΚΑ Β', τις τρομοκρατικές ενέργειες και, όπως αποδείχθηκε αργότερα, με σχέδιο για πραξικόπημα στην Κύπρο και ανατροπή του Μακάριου. Κάτι που μπορεί να μην το πέτυχε ο ίδιος αλλά έγινε πράξη με τον Ιωαννίδη το 1974 και τη γνωστή συνέχεια της τουρκικής εισβολής.

Στη μεταπολίτευση δεν άλλαξε ο προσανατολισμός της ΚΥΠ. Με πρόσχημα την παρακολούθηση των λεγόμενων «σταγονιδίων της Χούντας» -κατά τη φράση του Αβέρωφ- η ΚΥΠ συνέχισε την ευρεία παρακολούθηση μελών της Αριστεράς, συντάσσοντας και εμπλουτίζοντας τους φακέλους για χιλιάδες αγωνιστές.

ΕΥΠ

Με την ανάληψη της διακυβέρνησης από το ΠΑΣΟΚ το 1981 έγινε μια προσπάθεια να φανεί ότι κάτι αλλάζει και στο ζήτημα των μυστικών υπηρεσιών. Έτσι το 1986 ψηφίστηκε νόμος με τον οποίο μετονομάστηκε η ΚΥΠ σε ΕΥΠ (Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών). Πέρα από μια επίφαση εκσυγχρονισμού και απεμπλοκής από το αμαρτωλό παρελθόν της αμερικανοστήρικτης ΚΥΠ, έγινε μια προσπάθεια από τον Α. Παπανδρέου να ελέγξει όσο γίνεται περισσότερο τις μυστικές

υπηρεσίες αφού γνώριζε πολύ καλά ότι η δράση τους μπορεί να καταστεί επικίνδυνη ακόμα και για τις ίδιες τις κυβερνήσεις που υποτίθεται ότι υπηρετούν, αρκεί να δοθεί εντολή από τα έξωθεν αφεντικά. Μάλιστα, πρώτος διοικητής της ΕΥΠ διορίστηκε ο αριστερών καταβολών Κ. Τσίμας, στέλεχος του αντιδικτατορικού ΠΑΚ στη Χούντα. Ήταν ο πρώτος διοικητής των μυστικών υπηρεσιών που δεν ήταν στρατιωτικός, μια επιλογή με συγκεκριμένο συμβολισμό. Αν και κατηγορήθηκε κι αυτός για υποκλοπές, όχι μόνο δεν οδηγήθηκε σε δίκη αλλά ανταμείφθηκε για τις υπηρεσίες του και διέπρεψε αργότερα ως ευρωβουλευτής.

Βέβαια ο χαρακτήρας της ΕΥΠ παρέμεινε ίδιος. Πιο «εκσυγχρονισμένη», πιο ελεγχόμενη υποτίθεται από τον πρωθυπουργό, παρέμενε μια υπηρεσία υπό την κηδεμονία των μυστικών υπηρεσιών των ΗΠΑ και της ΕΕ. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι το 1995 η ΕΕ ζήτησε από τις εταιρείες τηλεφωνίας να δώσουν στα κράτη μέλη τεχνολογικές διευκολύνσεις για να μπορούν να πραγματοποιηθούν οι παρακολουθήσεις. Μπορεί το 1989 εκατομμύρια φάκελοι να κήκων, με πολλές φανφάρες μάλιστα από την τότε συγκυβέρνηση ΝΔ-ΣΥΝ, αλλά δημιουργήθηκαν ακόμη περισσότεροι ηλεκτρονικοί.

Ο ρόλος των πρακτόρων όμως δεν έμεινε απλώς στις παρακολουθήσεις. Απειλές, εκβιασμοί, πλαστογραφίες, προβοκάτσιες και άλλα αδικήματα του κοινού ποινικού κώδικα, που πιθανώς να μη μάθουμε ποτέ, συνοδεύουν το «εθνικό» τους έργο.

Η ανάληψη των Ολυμπιακών Αγώνων το 2004 ήταν η μεγάλη ευκαιρία για την ανασυγκρότηση της ΕΥΠ και την αγορά σύγχρονων τεχνολογιών παρακολούθησης με τεράστιες δυνατότητες.

Πρόσφατα, σε πλήρη ευθυγράμμιση με το δόγμα Μητσοτάκη «νόμος και τάξη», αποφασίστηκε να υπάρχει τμήμα της ΕΥΠ σε κάθε δημόσια υπηρεσία (πάρτημα), προσπαθώντας η κυβέρνηση να ελέγξει πλήρως το Δημόσιο και φυσικά τους συνδικαλιστές και εργαζομένους του.

Τα τελευταία χρόνια, με την όξυνση των ελληνοτουρκικών σχέσεων, δόθηκε ιδιαίτερη βαρύτητα στην κατεύθυνση αυτή, χωρίς να αλλάξει ο βασικός προσανατολισμός της ΕΥΠ που είναι ενάντια στο εργατολαϊκό κίνημα.

Οι υποκλοπές μπορεί να άλλαξαν όνομα και να έγιναν «συνακροάσεις» και πρόσφατα «επισυνδέσεις», η ουσία όμως δεν αλλάζει. Τα έργα και οι ημέρες της ΕΥΠ είναι ουκ ολίγα. Από την ανάμιξή της στο σκάνδαλο Κοσκωτά στα τέλη της δεκαετίας του '80 μέχρι το 1999 και την παράδοση του Οτσαλάν στην Τουρκία ενώ βρισκόταν στα χέρια της ΕΥΠ και από τις υποκλοπές του «πράσινου» Τόμπρα και του «εθνικού κορίου» Μαυρίκη, του πατρός Μητσοτάκη, μέχρι τις απαγωγές μελών της πακιστανικής κοινότητας στην Αθήνα το 2005 και τα υπερσύγχρονα συστήματα χαφιεδισμού predator του Κοντολέοντος, οι μυστικές υπηρεσίες παραμένουν ένας οργανισμός που είναι εξ ορισμού ενάντια στον «εχθρό λαό», δεν εκδημοκρατίζονται, δεν ελέγχονται από το λαό και δεν μπορεί να τεθούν σε πλαίσιο διαφάνειας. Ελέγχονται από ξένες υπηρεσίες και ο ρόλος τους είναι σύμφυτος με αυτόν του αστικού κράτους και των ιμπεριαλιστών.

σχοήλια

Ξύλο

Στο Μιζούρι των ΗΠΑ οι δάσκαλοι θα δύνανται υπό προϋποθέσεις να ασκούν σωματική βία στους μαθητές. Το ξύλο προορίζεται να χρησιμοποιηθεί ως «έσχατη λύση» μόνο εάν άλλα πειθαρχικά μέτρα δεν λειτουργούν, θα απαιτείται γραπτή άδεια από τους γονείς και η τιμωρία θα επιβάλλεται μόνο από τον διευθυντή και παρουσία μάρτυρα, ποτέ παρουσία άλλων μαθητών. Οι δάσκαλοι με τη σειρά τους θα τις τρώνε από τον σχολικό σύμβουλο.

Κήρυγμα

Η Ιερά Σύνοδος αποφάσισε κήρυγμα σχετικά με «την προστασία της ανθρώπινης ζωής και αποφυγής των αμβλώσεων» στις Εκκλησίες, στις 8 Σεπτεμβρίου. Το επόμενο κήρυγμα θα αφορά το ξύλο στους μαθητές.

Φράχτης

Η σταδιακή επέκταση του φράχτη σε όλο το μήκος του Έβρου, κατά προτεραιότητα σε επίμαχα σημεία όπως αυτά προσδιορίζονται από τα συναρμόδια υπουργεία και το ΓΕΕΘΑ, παράλληλα με την αναβάθμιση και την ενίσχυση των μέσων επιτήρησης, αποφασίστηκε σε συνεδρίαση του ΚΥΣΕΑ υπό την προεδρία του πρωθυπουργού. Θα είναι ηλεκτροφόρο με ιδιότη πάροχο.

Άοπλοι

Δημοσιεύτηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως το Προεδρικό Διάταγμα σχετικά με τις Ομάδες Προστασίας Πανεπιστημιακών Ιδρυμάτων (ΟΠΠΙ), όπου διευκρινίζεται πως δεν θα φέρουν πυροβόλο όπλο κατά την εκτέλεση των καθηκόντων τους εντός των χώρων των ΑΕΙ. Θα φέρουν τις υπόλοιπες ομάδες της αστυνομίας.

Ένοπλοι

Ανακοινώθηκε η Απόφαση των υπουργών Άμυνας και Προστασίας του Πολίτη σύμφωνα με την οποία «στο προσωπικό των Ενόπλων Δυνάμεων (ΕΔ) επιτρέπεται η οπλοκατοχή, οπλοφορία και οπλοχρησία για την εκπλήρωση συγκεκριμένων αποστολών, πέραν της φύλαξης στρατοπέδων, ζωτικών χώρων και εγκαταστάσεων από τα όργανα υπηρεσίας, τα τμήματα φυλακής ή ασφάλειας και τα στρατιωτικά όργανα». Θα συνδράμουν και τις ΟΠΠΙ.

Χειμώνας

«Έχουμε έναν δύσκολο χειμώνα μπροστά μας. Θα σταθούμε δίπλα σε κάθε Ελληνίδα και σε κάθε Έλληνα ο οποίος δοκιμάζεται» είπε ο κ. Μητσοτάκης. Όπως στους εργαζόμενους στη Μαλατινίνα.

Βοήθεια

Από τον Λευκό Οίκο έγινε γνωστό ότι «εντός των επόμενων ημερών» οι ΗΠΑ θα ανακοινώσουν ένα νέο πακέτο στρατιωτικής βοήθειας για το Κίεβο. Bomb pass.

Οικονομία

Η εφαρμογή έκτακτων μέτρων υποχρεωτικού χαρακτήρα για την εξοικονόμηση ενέργειας, όπως οι διακοπές ρεύματος, δεν είναι στις σκέψεις της κυβέρνησης, επεσήμανε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Γιάννης Οικονόμου. Θα είναι νόμιμες και τακτικές.

Ζώνη

«Η Ρωσία θα πρέπει να συμφωνήσει στην εγκαθίδρυση μιας αποστρατιωτικοποιημένης ζώνης γύρω από τον πυρηνικό σταθμό της Ζαπορίζια, η περιοχή του οποίου έχει μετατραπεί σε μια επικίνδυνη γραμμή του μετώπου», τόνισε σε ανακοίνωσή του ο Λευκός Οίκος. Αλλιώς θα την καταστρέψουμε με πυρηνικά.

Το «τέλος» της εποπτείας, η «αρχή» των παρακολουθήσεων και το βαθύ κράτος των... συνδικαλιστών

Ένα όνειρο καλοκαιρινής νύχτας ζήσαμε και αυτόν τον Αύγουστο. Το όνειρο δυο «μαγεμένων» πολιτικών αρχηγών που ζουν ή κάνουν πως ζουν σε άλλον κόσμο, καθώς διεκδικούν, ο καθένας για τον εαυτό του, τα εύσημα για τις «μεγάλες επιτυχίες της χώρας». Τον Αύγουστο του 2018 απολαύσαμε για μια ολόκληρη μέρα την έξοδο από τα μνημόνια του Αλ. Τσίπρα, με όλους τους μνημονιακούς νόμους σε ισχύ και με την επιτήρηση να τραβάει έως το 2060. Τον Αύγουστο του 2022 είδαμε το (ίδιο) όνειρο για έξοδο από την ενισχυμένη εποπτεία του Κυρ. Μητσοτάκη. Κι αφού οι «επιτυχίες» Μητσοτάκη προϋπόθεταν τις «επιτυχίες» Τσίπρα (κατά ΣΥΡΙΖΑ) και αυτές τις «επιτυχίες» Σαμαρά (κατά ΝΔ), όλοι τους και ο καθένας χωριστά έβγαλαν τη χώρα από τα μνημόνια!

Στο εξής θα έχουμε μια πιο ελαφριά επιτήρηση. Δηλαδή, μια ακόμα πιο ελαφριά επιτήρηση από την ελαφριά που είχαμε. Κι έτσι, από ελαφρότητα σε ελαφρότητα, θα επέλθει η κανονικότητα του ανήκουμε στους Ευρωπαίους και Αμερικανούς ιμπεριαλιστές. Στην «κανονική» εξάρτηση από τα μεγάλα αφεντικά. Δηλαδή, σε ό,τι είχαμε από ιδρύσεως ελληνικού κράτους. Το μέλλον μοιάζει προδιαγεγραμμένο.

Στο εξής οι επικεφαλής των θεσμών δεν θα επισκέπτονται τη χώρα 4 φορές ανά έτος (παρά μόνο αν είναι για τουρισμό), αλλά μόνο 2 φορές (δηλαδή, μία ανά εξάμηνο, που ακούγεται πιο ελαφρύ). Τώρα, η μνημονιακή επιτήρηση βαφτίζεται μεταμνημονιακή επιτήρηση ή μεταπρογραμματική παρακολούθηση, εμπλουτίζοντας την ελληνική γλώσσα. Τι ακριβώς παρακολουθούν και εποπτεύουν οι επικεφαλής επόπτες της ΕΕ-ΔΝΤ; Την ανεμπόδιστη μεταφορά πλούτου από τη χώρα προς τους ιμπεριαλιστές και από τα «κατώτερα» στρώματα στα «άνωτερα». Τι διάολο κοινοτική αλληλεγγύη και στήριξη θα είχαμε διαφορετικά;

Κλείνει, λοιπόν, ένας κύκλος που έφερε πόνο στους πολίτες, σύμφωνα με τον πρωθυπουργό. Όχι, φυσικά, σε όλους τους πολίτες, αφού κάποιοι «ευλογήθηκαν» πολιτικά, ιδεολογικά και οικονομικά. Τώρα ξεπροβάλλει ένας

νέος, καθαρός ορίζοντας ανάπτυξης και ευημερίας, προφήτευσε ο πρωθυπουργός. Όχι, φυσικά, για όλους, αφού οι κοινωνικές ανισότητες είναι στην ανθρώπινη φύση.

Ωστόσο, αυτή η ονειροβασία ανάπτυξης και ευημερίας διακόπηκε ξαφνικά, καθώς χτυπούσαν πένθιμα οι ευρωπαϊκές καμπάνες για έναν, δυο, τρεις, πολλούς δύσκολους χειμώνες. Τώρα, η ανάπτυξη και η ευημερία θα πραγματοποιηθούν με... εξοικονόμηση ρεύματος, φυσικού αερίου και παραπέρα σφίξιμο του ζωνναριού. Όμως, φταίει για αυτό ο «τρελός και ανασφαλής» Πούτιν, ο «σατανικός σουλτάνος» Ερντογάν, φταίει η προσφυγική... εισβολή (!) και όσοι θέλουν να αποσταθεροποιήσουν τη χώρα. Ακόμη και για τις παρακολουθήσεις φταίνει! Και, φυσικά, ανάμεσα σε όσους θέλουν να αποσταθεροποιήσουν τη χώρα βρίσκονται οι συνδικαλιστές, οι αντικυβερνητικοί διαδηλωτές, οι πρόσφυγες!

Δεν είναι ο ιμπεριαλισμός-καπιταλισμός που αποσταθεροποιεί τον πλανήτη, τις χώρες και τις ζωές των ανθρώπων. Αποσταθεροποιούν οι λαϊκές διεκδικήσεις ενάντια στα συμφέροντα του ιμπεριαλισμού-καπιταλισμού. Επιτίθενται στους «φανατισμούς» οι φανατικοί εχθροί των λαϊκών δικαιωμάτων, κατηγορούν τον «λαϊκισμό» οι λαϊκιστές της μισαλλοδοξίας και του κοινωνικού αυτοματισμού, καταγγέλλουν τη «βία των πλατειών» οι τυμβωρύχοι της Marfin και οι πολιτευτές των ΜΑΤ. Από την καταστροφολογία των λαϊκών κινητοποιήσεων περνάνε με άνεση στην Ελλάδα της υψηλής ανάπτυξης και ευημερίας, εν μέσω, μάλιστα, την εποπτεία των «θεσμών» έως τις παρακολουθήσεις της κάθε ΚΥΠ. Διότι ο ιμπεριαλισμός-καπιταλισμός της επιτήρησης είναι η κανονικότητα του (βαθέως ή αβαθούς) κράτους.

Για πολλές δεκαετίες, από την εποχή της ψευδεπίγραφης κατάργησης του μετεμφυλια-

κού κράτους, της υποκριτικής συμφιλίωσης θυτών και θυμάτων της κατοχής και του εμφυλίου, που συνοδεύτηκε από ένα φαντασμαγορικό κάψιμο των φακέλων στο άψε σβήσε, ώστε να συγκαλυφθούν πολλά κρατικά και παρακρατικά εγκλήματα εις βάρος του δικώμενου λαού, ο συστημικός βόθρος σκέψης ένα μονάχα βαθύ κράτος ή παρακράτος αναγνώριζε: το «παρακράτος των συνδικαλιστών» που κλείνει τον διακόπτη της κοινωνίας, το «βαθύ κράτος των Εξαρχείων» που διαδηλώνει... καίγοντας το κέντρο της Αθήνας, το «παρακράτος» των δημοσίων υπαλλήλων που εναντιώνεται στις μεταρρυθμίσεις κ.λπ. Απέναντι στεκόταν ένα κράτος δήθεν ενοχικό, φοβικό, άβουλο και πάντα αμυνόμενο, λόγω... ιδεολογικής τρομοκρατίας της αριστεράς! Αυτή η ιδεολογική «τρομοκρατία» της αριστεράς ευθύνεται και για την κρίση, αφού ανθιστάται σε κάτι τι αναπτυσιακό!

Ο κρατικός-εργοδοτικός συνδικαλισμός ήταν, βέβαια, μια κάποια λύση αλλά το «πού είσαι Παπαδόπουλε;» (δηλαδή, η φασιστικοποίηση της δημόσιας ζωής), είναι το πολυεργαλείο της κοινωνικής συμμόρφωσης και υποταγής που, εκτός των άλλων, απαιτεί οι πολίτες να παρακολουθούνται, οι συνδικαλιστές να τιμωρούνται, οι αγωνιστές να φυλακίζονται και οι πρόσφυγες να δολοφονούνται στον Έβρο. Για λόγους εθνικής και κοινωνικοοικονομικής ασφάλειας, πάντα. Πάντα με σεβασμό στον άνθρωπο και το διεθνές δίκαιο, φυσικά. Γιατί «εμείς» δεν είμαστε... Τουρκαλάδες ή βρωμομετανάστες.

Για την ώρα, βέβαια, η ατζέντα για το τι είναι και τι δεν είναι παρακράτος έχει αλλάξει. Μήπως παρακολουθούν τους πολίτες οι συνδικαλιστές; Έχουν Predator ή Pegasus οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι εκπαιδευτικοί; Μονάχα στο My School και στις πλατφόρμες αξιολόγησης καλούνται να αλληλοφακελώνονται.

Όσο για τον κίνδυνο αποσταθεροποίησης, σίγουρα υπάρχει. Το ερώτημα είναι αν θα είναι αυτή που επιθυμούν το κεφάλαιο και οι ιμπεριαλιστές.

ΣΥΡΙΖΑ/ΜΕΣΟΔΕ